

Joan BECAT

**La vida política i social francesa
vista des de Perpinyà
2016-2019**

Cròniques d'actualitat a Ràdio Arrels (Catalunya Nord)

La vida política i social francesa vista des de Perpinyà 2016-2019

Sumari

Pàgines

En marxa cap a la presidència d'Emmanuel Macron

- 5 - **La primària de la dreta i del centre**, 22/11/2016.
- 7 - **François Fillon és candidat**, 29/11/2016.
- 8 - **La renúncia del president Hollande**, 06/12/2016.
- 10 - **Pensions i immigració, temes de campanya presidencial**, 13/12/2016.
- 11 - **Adiu 2016 ! Bon dia 2017 !** 03/01/2017.
- 12 - **Les primàries de l'esquerra, anàlisi de la primera volta**, 24/01/2017.
- 15 - **Primàries de l'esquerra, segona volta**, 31/01/2017.
- 16 - **El Fillongate**, 31/01/2017.
- 17 - **Prescripció pels delinqüents financers**, 28/02/2017.
- 18 - **Candidats a les presidencials**, 28/02/2017.
- 20 - **La manifestació del Trocadero**, 07/03/2017.
- 21 - **El primer debat de les eleccions presidencials**, 21/03/2017.
- 23 - **El Què passa a Guaiana?** 28/03/2017.
- 25 - **Espots de campanya**, 11/04/2017.
- 26 - **La primera volta de les presidencials ha donat el seu veredict**, 25/04/2017.
- 30 - **Per les presidencials se'n diuen de gruixudes**, 02/05/2017.
- 33 - **Emmanuel Macron és president**, 09/05/2017.
- 36 - **El torn de França de Mélançon**, 16/05/2017.
- 36 - **La colonització, crim contra la humanitat**, 16/05/2017.
- 39 - **Moralització de la política**, 23/05/2017.
- 40 - **Legislatives a Catalunya Nord**, 23/05/2017.
- 41 - **Recurs contra Occitània i candidats a les legislatives**, 30/05/2017.
- 42 - **Primera volta de les eleccions amb canvis**, 13/06/2017.
- 43 - **Els resultats de les eleccions legislatives**, 20/06/2017.

Un any de presidència als núvols

- 46 - **El president Macron en congrés a Versalles**, 04/07/2017.
- 47 - **Macron i els altres**, 29/08/2017.
- 47 - **Les eleccions senatorials són indirectes**, 12/09/2017.
- 48 - **Eleccions senatorials sense sorpreses**, 26/09/2017.
- 50 - **Mélançon té el blues**, 31/10/2017.
- 50 - **Les municipals a Perpinyà**, 31/10/2017.
- 51 - **Informació a França**, 07/11/2017.

- 52 - **Sempre Perpinyà**, 07/11/2017.
- 52 - **Macron i els batlles**, 28/11/2017.
- 53 - **Eleccions a Còrsega**, 05/12/2017.
- 54 - **Segona volta a Còrsega**, 12/12/2017.
- 55 - **Laurent Wauquier**, 12/12/2017.
- 55 - **Moments destacats de l'any 2017 a França**, 02/01/2018.
- 56 - **Diàleg a Còrsega**, 09/01/2018.
- 57 - **Notre-Dame des Landes**, 23/01/2018.
- 58 - **Rassemblement National**, 13/03/2018.
- 60 - **Macron reforma**, 13/03/2018.
- 61 - **Vaga a la SNCF**, 03/04/2018.
- 61 - **Macron reforma i parla**, 17/04/2018.
- 63 - **La vaga a la SNCF**, 15/05/2018.
- 63 - **Mariona Maréchal (Le Pen)**, 29/05/2018.
- 64 - **Vaga a la SNCF i llei aprovada**, 19/06/2018.
- 65 - **El RN té problemes**, 10/07/2018.
- 65 - **El president Macron i els sindicats**, 24/07/2018.
- 66 - **Nicolas Hulot dimiteix**, 04/09/2018.
- 67 - **Referèndum d'autodeterminació a Nova Caledònia**, 09/10/2018.
- 68 - **Manuel Valls s'acomiada**, 09/10/2018.
- 69 - **Qui vol ser ministre de l'interior?** 16/10/2018.
- 69 - **Mélançon s'indigna**, 23/10/2018.
- 71 - **Resultats del referèndum de Nova Caledònia**, 06/11/2018.

Retorn a la realitat

- 72 - **Les armilles grogues**, 20/11/2018.
- 75 - **Les armilles grogues continuen**, 27/11/2018.
- 77 - **Les armilles grogues se radicalitzen**, 04/12/2018.
- 79 - **Les armilles grogues a una cruïlla**, 11/12/2018.
- 80 - **L'any 2018 a França**, 31/12/2018.
- 82 - **Armilles grogues i debat**, 15/01/2019.
- 84 - **Macron escolta els batlles...** 22/01/2019.
- 85 - **... i parla als patrons**, 22/01/2019.
- 85 - **Gran debat i manifestacions diverses**, 29/01/2019.
- 86 - **On van les armilles grogues ?** 05/02/2019.
- 87 - **François Fillon al tribunal**, 05/02/2019.
- 88 - **Le Monde parla del procés dels independentistes catalans**, 12/03/2019.
- 89 - **Manifestacions pel clima i clima de violència per les armilles grogues**, 19/03/2019.
- 90 - **41 senadors salven la dignitat de França**, 02/04/2019.
- 91 - **La batalla de Perpinyà ha començat**, 09/04/2019.
- 92 - **El gran debat del president Macron**, 16/04/2019.

En marxa cap a la presidència d'Emmanuel Macron

La primària de la dreta i del centre

22/11/2016. *La primera volta de la primària de la dreta és un petit terratrèmol. Rebel·lia envers els sondejors, vot la dreta catòlica i voluntat de treure Nicolas Sarkozy.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-dactualitat-22112016?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

És la notícia major d'aquest cap de setmana a França, un petit terratrèmol: la primera volta de la primària de la dreta ha vist l'eliminació de Nicolas Sarkozy i el primer lloc de François Fillon, molt abans d'Alain Juppé. Hi ha dos punts comuns entre l'elecció de Donald Trump als Estats Units i aquesta primària. Un és evidentment que és la dreta més extrema, que és contra els serveis públics, contra els avenços socials és projectada al davant per la gent en els dos casos, no pels partits. L'altre i més notable és, en els dos casos, el fracàs dels sondejors que no van preveure cap dels dos resultats. Per Trump ja se sabia que podia ser ajustat, però que guanyés no. Perquè ? Doncs perquè són electors de partits i de sentiments diferents. Per tant, el marge d'error, tot i sent-hi, era més reduït. A França els electors són del mateix bàndol, del mateix partit, i per tant la permeabilitat pot ser més forta. Però a partir d'ara, qui creure?

La gent s'ha emancipat dels sondejors. Hi va haver un temps on els sondejors influenciaven els votants, en un sentit o en l'altre. Eren fets, precisament, per incitar, per a manipular la gent. Ara es veu que en els dos casos, i probablement per altres al 2017, els sondejors no reflecteixen el que fa finalment la gent, sigui perquè ho amaguen, sigui perquè al final fan el que els hi dona la gana. Per tant o bé menteixen als sondejors o van canviant d'opinió, la modifiquen. També hi ha tota la gent a més a més, els indecisos, la gent que no pensava votar i que, en aquest cas, hi van anar. Cal comptar amb les xarxes socials. Se sap avui, després de dos dies d'anàlisi dels resultats que la "manifestació per a tots", és a dir la dreta catòlica, contra l'avortament, contra el casament homosexual, ha massivament votat per François Fillon, quan no hi havia cap crida en els diaris, o poques a votar per tal o tal. Vol dir que les xarxes socials han funcionat, exactament com també en el cas de Trump.

Molts denunciaven que la premsa feia campanya per sobretot dos candidats. Al final no ha tingut cap mena d'influència i, probablement l'efecte contrari. Aquesta rebel·lia que hi ha ara contra els sondejors o contra les directrius ha jugat certament i, tothom ho diu però és evident, la voluntat de la gent de dreta i d'un terç dels votants (indecisos, *Front National* i esquerres) de votar contra el Sarkozy. Volen girar full. L'estil Sarkozy és acabat.

Les primàries poden ser obertes a tots els ciutadans i no només reservades als militants. Per exemple les primàries als Estats Units són obertes. Qui vol pot participar a les primàries, d'un bàndol i de l'altre. O bé és la cosa clàssica, és el partit qui designa i aleshores és l'amo del partit que és el candidat, per això hi ha tantes lluites per a controlar els partits, o bé és la gent i obligatòriament s'ha

d'obrir a tothom. El que és curiós és que s'anomenen primàries de la dreta i del centre, quan el centre va servir d'espantall pel Sarkozy i pels que han votat Fillon. De fet el vot Fillon és també un vot anti-centre, quan se sap que per l'elecció presidencial, on no seran els militants sinó tothom qui vota, aleshores cal els vots del centre. És qui agafa el centre o, diguem-ne els moderats, d'un bàndol o de l'altre, que passa.

Reunits a la Baule el 2015, els tres primers candidats de la primera volta de la primària de la dreta del 20 de novembre del 2016: a la dreta François Fillon, arribat primer, al centre Nicolas Sarkozy, el tercer i eliminat, a l'esquerra Alain Juppé, el segon (Font: Challenges.fr)

Per tant, si François Fillon passa a la segona volta, com mobilitzarà la gent que li faltará - encara que tingui una victòria molt gran, suposem-ho -, com els captará quan els seus els han rebutjats ? Després de tot el que ha dit el Sarkozy contra el centre, contra Bayrou, i el que es dirà aquesta setmana, com se deu sentir aquesta gent ? La força li ve d'un nucli dur, en aquest cas conservador, contra els serveis públics, contra els últims avenços socials, com es transformarà en una majoria dins el país ? Evidentment, el país és diferent del que ha votat la dreta en aquestes primàries. És cert que van ser ben fetes i han tingut molta participació, la cultura de la primària ara és ben implantada. És també el final dels partits que, a dit, diuen tu candidat i tu no, sigui a nivell local o de l'Estat.

És probable, a les eleccions presidencials del 2017, que tingui més possibilitats de guanyar el candidat de dretes que serà designat diumenge vinent. Els programes que tenen els dos candidats volen limitar els serveis públics, els serveis socials a la gent, això és clar. Qui més o qui menys, però els dos ho volen. Sobretot, per François Fillon que té més possibilitats, hi ha la voluntat de rebentar els sindicats, de provocar l'afrontament i, amb el mètode Thatcher, dels fer plegar. És a dir que tota una sèrie de baranes i de proteccions saltaran. Per exemple el nombre d'hores de treball per setmana, que serà molt pujat, l'edat de jubilació - quan pensi que dins l'esquerra hi havia debat per si dos anys més o dos anys menys, ara tot això saltarà pels aires -, com també qui paga els impostos - s'han apujat els impostos, però paguen més els rics que els pobres comparat a fa cinc o sis anys -, la pujada de la TVA, que se sap que és un impost injust perquè ho paguen més en proporció els pobres que els rics - quan hi ha poc salari tot hi passa en consum, no hi ha estalvis o reserves que no paguen TVA.

La divisió prevista de l'esquerra entre dos o tres candidats majors, i no sé quants més de secundaris, regala el poder al grup de dretes que serà probablement el més dur. Això fa que, durant els anys que venen, el que passa a l'esquerra s'haurà de replantejar, per obligació.

François Fillon és candidat

29/11/2016. *Victòria de François Fillon a la primària i presidencials difícils per un programa molt dretà. Una primària de l'esquerra diferent, car importants candidats no hi seran.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-dactualitat-del-29112016?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

La primària de la dreta i del centre ha designat el seu candidat, François Fillon, amb una claredat admirable. Poques vegades passa d'aquesta manera en els països on hi ha primàries, com als Estats Units. És una dita coneguda que a la primera volta s'elimina i a la segona se tria, i s'ha comprovat. S'ha eliminat Nicolas Sarkozy a la primera. A la segona, com que no feia més nosa, s'ha triat un gir cap a una dreta com fa molt de temps no s'havia vist a França.

El 66% aconseguit per François Fillon li donen el poder absolut sobre el seu partit. Tampoc no és habitual a una primària. Com que ha estat plebiscitat per la seva base, és legítim. Pot aplicar el seu programa ultra dur, o fer retocs si vol i no pas si se li exigeix. No és obligat de negociar amb ningú, a l'invers del que passa habitualment a les primàries, o que passarà a la primària de l'esquerra, guanyi qui guanyi, on el candidat haurà de pactar.

Ara bé, té dos problemes a resoldre, que li seran difícils si manté un programa tan dur. Qui guanya una primària i pacta assimila més fàcilment la gent que li era contrari en el seu partit i defensava un altre candidat. Ell diu que mantindrà el seu programa, que és bastant violent. Per tant, és que tindrà prou temps per recuperar el suport dels jupeistes i del centre, que no podran acceptar el seu programa tal com és? L'altre problema són les eleccions reals del maig 2017. No són dos o tres milions de vots que li cal, com ha tingut a la primària, sinó que són quinze o vint milions de votants el que es necessita: li vindran? Fins i tot els votants tradicionals de la dreta gaul·lista o que volen un estat fort i que intervingui, els té assegurats? Per la segona volta, si és ell i la senyora Le Pen, amb aquest programa i aquesta actitud, tindrà els vots de la gent d'esquerra per fer barratge al Front Nacional? No és gens segur. Molta gent es pot abstenir o votar blanc. Per tant la seva posició molt dretana li ha permès de guanyar en el seu camp, però això mateix li impedeix de fer les evolucions habituals post-primàries.

El programa de François Fillon ha estat posat endavant i s'ha comentat tots aquests dies. Se'n parlarà durant els mesos de campanya. Difícilment pot baixar de cavall: els horaris setmanals que volaran, l'edat de la jubilació postposada, la fi de la protecció sanitària i social, com també la limitació del nombre de funcionaris. Aquests funcionaris, siguin de dreta o d'esquerra, el votaran? Aquesta supressió anunciada de cinc-cents mils funcionaris tindrà conseqüències per la gent jove, car vol dir també poc o cap reclutament durant

cinc anys. Els joves que volen passar concursos i llurs famílies, què en pensaran? La força mateixa del vot que François Fillon ha obtingut fa que no tingui menester de pactar amb gent més moderada i li pot treure el vot de la gent que no pensarà a la dreta o a l'esquerra sinó al seu futur i al de la seva família.

El guanyador de les primàries de la dreta i del centre, François Fillon, fou primer ministre del president Nicolas Sarkozy de 2007 a 2012 (font: El Periódico 17/11/2016, foto Archambault EFE)

És probable que la primària de l'esquerra serà diferent. Primer perquè alguns candidats importants de l'esquerra no hi participaran. És el cas del senyor Mélançon, que no vol que li diguin Jean-Luc: ha tingut una altercació amb Daniel Cohn-Bendit, el Dany, que li deia Jean-Luc. Li ha demanat de dir-li senyor Mélançon i el Dany l'ha plantat, marxant de l'interviu. Tampoc no s'hi presenta Manuel Macron i d'altres més a l'esquerra. No és doncs com per la dreta on gairebé tothom jugava el joc de la primària, cosa que prohibeix als perdedors de presentar-se després a l'elecció presidencial, on només queda un candidat principal. A l'esquerra no és això. Segon perquè, com fa cinc anys, el qui guanyi haurà de fer compromisos amb els altres candidats per tenir el seu suport, doncs fer un programa evidentment mixt. Li permet presentar-se però després hi ha sempre descontents, que es tornen eventualment "*frondeurs*", és a dir foners en català. Ara bé, hi ha un avantatge que aporta el senyor François Fillon. Com que és sense ambigüitat molt a la dreta, l'esquerra s'haurà de definir realment com a esquerra, pel seu programa com pels seus valors. És l'ajuda indirecta que li fa el nou candidat Fillon.

Hi ha la incògnita de François Hollande. Se presentarà o no a la primària? Serà un fet secundari. Si es presenta serà un candidat com un altre i es veurà el que pensen els militants socialistes i la gent d'esquerra i si el renoven. De tota manera no canvia l'escenari: qui sigui el primer, Hollande o un altre, haurà de pactar el programa i els suports, doncs anar cap a compromisos.

La renúncia del president Hollande

06/12/2016. *El president François Hollande ha renunciat a presentar-se, sense que sembli millorar les perspectives de l'esquerra de govern.*

<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-dactualitat-06122016?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

Només una petita reflexió personal, no un comentari. El que ha passat és molt curiós. La dreta mateixa ha tret el seu candidat teòricament primer, Nicolas Sarkozy, per votació directa. És descartat, no és ningú més. L'esquerra ha descartat també François Hollande. És evident que ell ha fet tot el que calia per això perquè durant el seu recorregut de president. No tot ho ha fet tot bé, amb lleis i iniciatives que han dividit l'esquerra. Com que el seu programa és al seu inici una barreja de tot, automàticament, faria descontents, i hi van ser. Són els "frondeurs", els fonedors, els que tiren pedres. Últimament el seu llibre ... Doncs ell mateix hi ha posat cullerada.

Va tenir la intel·ligència de veure que era ineluctable i, descartat per descartat, s'ha retirat i evitar una primària on no podia guanyar. Més enllà, tenia la seguretat que, amb ell, una part dels vots que haurien d'anar al candidat socialista serien per Macron o per Mélançon i, aleshores, era segur que l'esquerra no podia guanyar. Seria molt sorprenent que guanyés, però encara el seu candidat pot ser a la segona volta. Tot depèn del candidat que presentarà.

El president François Hollande anunciant que renuncia a representar-se, durant la seva declaració del 1er de desembre del 2016 (Font: parismatch.com)

Hi ha un camí obert que no ha desaprofitat Manuel Valls, però no vol dir que passarà tampoc, perquè a fora de les primàries té Manuel Macron d'un cantó i Jean-Luc Mélançon de l'altre. A la primària mateixa té el senyor Montebourg, que pot fer vots. Tal com ho veig, és l'hora de veritat entre dues esquerres. L'esquerra ideològica i l'esquerra de govern, la que té com a objectiu principal governar, cosa que vol dir que després el programa d'esquerra, molt teòric i generós, en part no el pot aplicar i fa concessions. D'aquí les crítiques dels que es consideren com a guardians de l'esquerra ideal. D'un cantó, si passa Manuel Valls a les primàries, ell i Manuel Macron agafen el mateix electorat, doncs o bé sumen amb només un sol candidat, en aquest cas Valls, o bé perdran segurament els dos. Si passa Arnaud Montebourg, mateix escenari, però amb Jean-Luc Mélançon: o s'entenen i hi ha un candidat possible per la primera volta de la presidencial, però no passarà mai a la segona. És el bloc Valls-Macron, si s'entenen, que pot fer més vots car poden menjar del vot del centre i de dreta. El bloc Montebourg-Mélançon, si s'entenen, i en aquest cas és Mélançon el candidat, serà la puresa de l'esquerra i la seguretat de perdre, si no és a la primera volta, a la segona.

Per tant, la tria que ha de fer l'esquerra és tenir perspectives minses de governar o bé afirmar-se i quedar-se durant bastants anys al purgatori. Si és

l'esquerra clàssica, tradicional - en diuen moderna però és la de sempre, la que fa passar els principis abans de poder aplicar-los -, si és aquesta, amb Montebourg-Mélanchon, cap dels dos no pot reconstituir després durant els cinc anys una esquerra de govern. Vol dir que aleshores la dreta té el poder per deu anys. Doncs o bé es tria el que és l'essència de l'esquerra, que satisfarà el que en diuen el poble d'esquerra, però de governar ni parlar-ne. La dreta té el camp lliure, i a veure que tindrà la gosadia de fer ? O bé hi ha una esquerra de govern que potser perdrà, però que tindrà bases per continuar. La resposta, en tots els casos, la té l'esquerra de l'esquerra. Són ells els mestres del joc car tenen la capacitat de fer perdre o de fer guanyar.

Pensions i immigració, temes de campanya presidencial

13/12/2016. *Es comenten dos temes de la campanya presidencial, les pensions i la immigració.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-dactualitat-del-13122016?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

La campanya presidencial del 2017 ja ha començat. Us voldria comentar dos temes d'aquesta campanya, que ja han sortit amb la senyora Le Pen, amb el senyor Fillon i ja fa temps amb el senyor Sarkozy. Són temes forts, demagògics, populistes i manipuladors de l'opinió, especialment les pensions, les "retretes" com se diu a Catalunya Nord, i la immigració. Són dos temes molt calents.

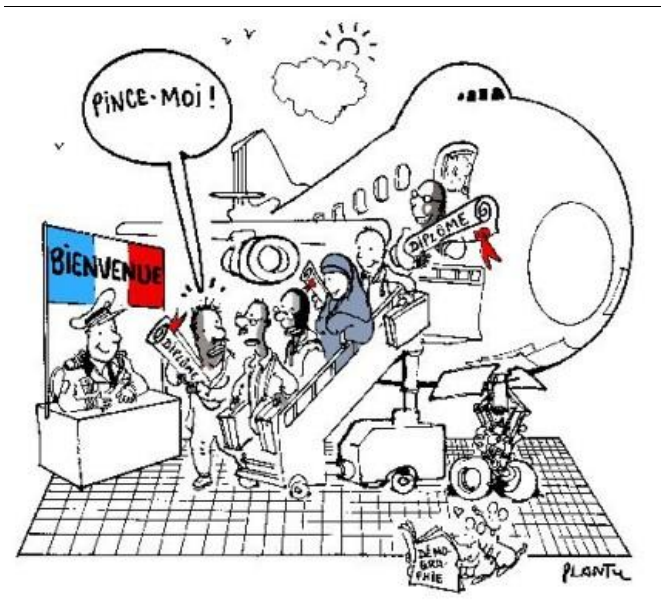
El primer preocupa molt la gent gran o de mitjana edat : les retretes, com? quan? es podran pagar? Es parla d'assegurances privades... Sobre les retretes, cal precisar la cosa més important: la gent creu que com que ha cotitzat tota la seva vida per la seva retreta hi té dret, i que aquesta sigui de la quantitat prevista. No és veritat. No hi ha reserves, no hi ha quantitats que pagueu tota la vida i que després us tornen. A cada moment són les cotitzacions dels actius que paguen les retretes del moment. Doncs caldrà gent en el futur per pagar les nostres retretes, d'aquí cinc, deu o trenta anys. Aquí és el problema.

D'altra banda se constata que ara i des de fa temps a França, la gent no té prou fills, tot sovint un o dos. Poques famílies amb tres fills o més. Recordi que cal més de dos fills per dona per que hi hagi la simple reconducció de la població, car sempre n'hi ha que no tenen o no poden tenir fills.

A més hi ha la gent del baby boom o de les trenta gloriuses que estan arribant a l'edat de la jubilació. Són nombrosos i han fet menys fills que els seus pares. La situació és més dramàtica encara a Espanya o a Alemanya. Però ja no hi ha prou actius a França per pagar les retretes. És a dir que, sense gent de l'exterior per compensar aquesta població jove que fa falta, la població activa futura no podrà pagar les retretes de les generacions actuals que han tingut pocs fills. No han assegurat la seva retreta car no han creat prou futurs actius.

Només se pot compensar per la immigració de gent jove, de joves adults. És matemàtic. És el que està passant i que molta gent no vol, a la dreta, a

l'extrema dreta i també a l'esquerra. És una cosa que psicològicament se pot entendre car hi ha la percepció que els immigrants són nombrosos, venen amb la seva llengua, els seus costums i per alguns amb la seva religió, que no és la del país. Mes no voler aquesta immigració és incompreensible si se vol guardar la protecció social i el nivell de vida. Ho ha dit clarament la senyora Merkel: Alemanya no té prou braços i actius per a mantenir el nivell de vida i les prestacions socials. Ha dit que li calia un milió de noves persones més. Evidentment cal que aquests immigrants respectin el valors del país, que són els valors de la democràcia, en particular la laïcitat. Un Estat laic autoritza totes les religions, però no hi ha cap religió d'Estat que s'imposi a les normes públiques, sobretot les que protegeixen els drets individuals i especialment els drets de les dones. Qualsevol que vingui ho ha d'acceptar.

Dibuix de Plantu al diari parisenc Le Monde, il·lustrant l'article "La France a besoin d'étrangers qualifiés", el 2003 (Font: 07.11.03, la-fps.fr)

Parli dels valors. Els països islàmics tenen lleis, que venen de la religió d'Estat. A casa nostra és l'invers car es tracta dels drets de les persones i dels ciutadans, que han de garantir les lleis.

Això dit, per tant, és aberrant la posició de persones que no volen immigració, que han tingut pocs fills i que a més volen conservar els seus avantatges i la seva retreta. És impossible. O bé hi ha fills per assegurar les retretes dels pares, o entra altra gent que ve a cotitzar per nosaltres. A tot arreu d'Europa, els immigrants són majoritàriament adolescents o joves adults, doncs amb pocs d'ells que se jubilaran en els propers anys i molts que treballaran. Ara bé, evidentment la demagògia de certs candidats funcionarà a fons i els aportarà molts vots.

Adiu 2016 ! Bon dia 2017 !

03/01/2017. *L'any 2016 ha estat mogut a Catalunya, als Estats espanyol i francès com a Catalunya Nord i l'any 2017 té les mateixes perspectives arreu.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-dactualitat-del-03012017?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

Estem fent un repàs del que va ser l'any 2016 i les perspectives polítiques per 2017. Ens situem ara a l'Estat francès, un any decisiu ?

Tot i ser un any decisiu, 2016 no demanarà gaire comentaris. A França l'any anterior, 2015, va ser marcat al ferro roent amb les massacres de *Charlie Hebdo* al gener i del Bataclan al novembre. Se pensava que s'havia arribat al sostre de l'horror. Doncs no. L'any 2016 ha vist la matança del 14 de juliol a Niça i diversos assassinats. L'horror continua i continuarà. Com també creixeran les opinions contra la immigració i l'islamisme, que molts confonen amb la religió musulmana. L'any electoral 2017 ajudarà a exacerbar encara més aquestes tendències xenòfobes. Any negre doncs en perspectiva pels valors democràtics i la convivència pacífica.

Políticament, aquest any 2016 va ser apassionant. S'ha vist a la dreta la pujada de Nicolas Sarkozy, que semblava gairebé decisiva, i la seva eliminació "sans bavures" al final per la seva gent a la primera volta de les primàries de la dreta, amb un molt pobre 20%. A l'esquerra ni ha calgut la primària. Només l'amenaça d'un fracàs anunciat ha fet desistir François Hollande. Els dos últims presidents són fora de combat. Pels que pugen, no es pot realment parlar de renovació, car François Fillon a la dreta, Manuel Valls - per jo i per sempre el senyor *Occitanie* - Arnaud Montebourg i Jean-Luc Mélançon són antics ministres o primers ministres.

A França com a Catalunya, 2016 ha estat un any especial i 2017 s'hi anuncia com a molt mogut. Adiu 2016, bon dia 2017 !

Les primàries de l'esquerra, anàlisi de la primera volta

24/01/2017. *Una primera volta de les primàries de l'esquerra amb la sorpresa de Benoît Hamon. Ha passat una cosa semblant a la primària de la dreta, per les mateixes raons.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-dactualitat-del-24012017?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

La primera volta de les primàries de d'esquerra se va fer diumenge i va aportar una sorpresa: va arribar primer Benoît Hamon, amb 36% dels vots, quan se preveia que seria el tercer. El segon és Manuel Valls, amb només 31% i encara menys, un 17%, per Arnaud Montebourg, del qual es parlava com a possible guanyador. De fet, Benoît Hamon li ha sifonat els vots, en una mena de vot útil ja a la primera volta. Amb evidentment una diferència de gruix de votants, ha passat una cosa semblant a la primària de la dreta, i belleu per les mateixes raons. Per tant ens hem de preocupar de les raons.

La gent de dreta ha triat el candidat que tenia el programa més clàssic i més afirmat de dretes, sense complexos, François Fillon. La gent d'esquerra ha fet el mateix amb Benoît Hamon, que no havia fet cap gir cap a la socialdemocràcia ni cap al centre, i que ha entrat en un debat d'idees amb propostes d'esquerra. Van ser qualificades d'irrealistes, de poc realitzables ara mateix, però són elements indubtables d'un programa clarament d'esquerra, alhora nou i clàssic, i idealista.

Tot i que Manuel Valls queda com a segon classificat, és probable la seva eliminació a aquesta la segona volta. És doncs, com per la dreta, pateix una forma de rebuig comparable al que van patir Nicolas Sarkozy i Alain Juppé. N'ha patit també François Hollande sense que es presenti.

Observo també, i és interessant que en els dos casos els "*ralliements*", les adhesions entre les dues voltes afavoreixen el vencedor. Era el cas de François Fillon rebent el suport de Nicolas Sarkozy, és el cas amb Arnaud Montebourg que suporta Benoît Hamon: sumant els dos a la primera volta, ja hauria guanyat Benoît Hamon.

Parlant de suports, és significativa la posició de Vincent Peillon, en tot cas ara per ara. Ell es va declarar candidat després de Manuel Valls, com si l'un tirava l'altre. Es va pensar allavontes que podia tenir dues interpretacions oposades. O bé era per ajudar Manuel Valls a recuperar tots els vots dels socialistes dits "de govern", que podrien hesitar a votar-lo a la primera volta degut al seu caràcter i la seva presumpta deslleialtat al president François Hollande. Doncs Vincent Peillon els capta a la primera volta i són una reserva de vots per la segona. O bé a l'invers és una candidatura suscitada per treure vots a Manuel Valls i dirigir-los cap a un altre candidat a la segona volta. Sembla que aquesta segona hipòtesi sigui la bona, ja que el senyor Vincent Peillon no ha donat cap consigna de vot, cosa que només pot repartir els seus votants cap als dos candidats, doncs desviar-ne una part cap a Benoît Hamon.

Manuel Valls ha acostumat tothom a molta energia i a sorpreses però, aquest cop, sembla que ho tingui pelut, és a dir bastant difícil.

Els set candidats a la primària de l'esquerra, a l'inici d'un debat televisiu (Font: lefigaro.fr, 20/01/2017)

Tenen línies polítiques diferents, un molt a l'esquerra i l'altre a la dreta de l'esquerra ? Una altra similitud entre les dues primàries és el sentiment de la gent de votar per una línia política, cosa que no va passar a la primària de l'esquerra de fa cinc anys. Per la dreta era clarament un vot per una línia de govern. Per l'esquerra és una línia d'oposició assumida, car tothom sap, a començar per ells, que ara per ara cap no serà president, i és una línia de refundació del partit socialista.

Ara bé, l'enorme diferència és la participació. La primària de l'esquerra de diumenge ha tingut la meitat dels votants de fa cinc anys i el terç dels de la dreta. No és cap demostració de força sinó l'invers: és la constatació d'una feblesa i d'un desencís dels que voten socialista o a l'esquerra. Una altra

diferència és, per la primària de la dreta, la participació notable - gairebé 30% - de gent que venia de l'esquerra o de l'extrema dreta, car se suposava que qui passaria seria el pròxim president de la República. Per la primària de l'esquerra, segons sembla, només hi va haver la participació de militants socialistes i de simpatitzants, el nucli dur. El que s'hi jugava no era el futur president - tot i que Manuel Valls ho digui, qui s'ho creu ? belleu ni ell - sinó la línia futura d'aquest partit. Doncs perquè participar-hi, llevat dels socialistes ?

Deixem el nivell estatal. Què ha passat a la regió ?

És molt interessant també. Dins la nova regió, aquesta que és dita Occitània i que no m'agrada gens - no la regió, sinó el nom, car vaig ser sempre partidari de ser amb Tolosa però no amb aquest nom -, doncs Manuel Valls ha guanyat dins cinc departaments i Benoît Hamon dins vuit, per la primera volta: és una gran sorpresa, car es diu que el migdia és d'esquerra ,amb socialistes de govern. Suposant que els electors d'Arnaud Montebourg i de Sylvia Pinel segueixin les indicacions dels seus candidats, Benoît Hamon guanyaria a tots els departaments ja ara, llevat de l'Auda, on seria primer d'un sol petit punt. Els resultats a l'antiga regió Migdia-Pirineu són encara més interessants. A més de perdre a la majoria dels departaments, el senyor *Occitanie* (per mi Manuel Valls és a vida el senyor *Occitanie*, ja que ha refusat d'afegir País Català i ha firmat la proposta de la senyora *Occitanie*, Carole Delga, que el defensava a la primària) ha perdut a Tolosa i a l'Alta Garona, que és el feu - *le fief* - de Carole Delga. Per tant, donar el nom de la regió no li ha servit. No sé si el nom d'aquesta regió serà mantingut o anul·lat, mes ja és una satisfacció veure que no en treuen cap rendiment electoral.

Què ha passat a Catalunya Nord ? Fem una petita estadística amb els vots bureau per bureau. En els diferents bureaus de Catalunya Nord, que eren 41, de dimensions diferents, a la primera volta Manuel Valls en guanya 29, Arnaud Montebourg dos, Cornellà i Oleta, i Benoît Hamon en guanya deu: Banyuls de la Marenda, Clairà, Corbera, Estagell, Illa, Matamala, Morellàs, Prada, Saorra i Serdinyà. Però, si suposem un bon report i sumant Hamon-Montebourg d'una banda i Valls-Pinel de l'altra, Benoît Hamon supera Manuel Valls a quinze altres bureaus, que serien Alenyà, Canet, Cànoes, Cotlliure, Cornellà de la Ribera, Font-romeu, Oleta, Perpinyà mateix on són respectivament a 51% i a 41%, Pontellà, Sant Cebrià, Sant Joan Pla la Cella, Tuïr, Toluges i Vinça. Hi hauria quatre empats a Cabestany, Ceret, el Voló i Sant Pau de Fenollet. En total seria la situació inversa del la primera volta. A Catalunya Nord la suma Hamon-Montebourg, si els vots de la primera volta és repeteixen, seria de 47,4% i la de Valls-Pinel de 44,8%.

La resposta definitiva serà diumenge vinent amb la segona volta. S'haurà de veure si és la mateixa gent que va a votar. Serà una primària entre un català de naixement i un català de casament? Sí, però dubto que pel de naixement ho sigui realment, perquè és cert que ha refusat d'afegir País Català al nom de la regió quan ho podia fer i que li ho demanava la presidenta del Consell Departamental i tots el batlles i municipis de Catalunya Nord. Ha refusat per no ser titllat de català, per no ser criticat per afavorir els catalans. Per tant,

prefereixi algú que no té res a veure amb nosaltres i que veurà les coses més clarament - sobre el tema del nom, la línia política és altra cosa - que un pel qual es podria suposar que tindria una feblesa per nosaltres.

Primàries de l'esquerra, segona volta

31/01/2017. *Es treuen conclusions de la primària de l'esquerra i per les candidatures a les eleccions legislatives a Catalunya Nord.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-dactualitat-del-31012017?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>.

Aquesta setmana hi ha tres temes que no ens en podem escapar. En primer, tothom ha parlat de la segona volta de la primària de l'esquerra a França. Ja ho dèiem la setmana passada, el que era previst s'ha produït. Ha guanyat clarament Benoît Hamon a tot França. Això vol dir que l'últim dels principals dirigents recents de dreta o d'esquerra, Manuel Valls, ha estat descartat, com han estat descartar François Hollande, que fa morros - "*il boude*" i és molt divertit car amb aquesta actitud sembla un nen -, Nicolas Sarkozy i Alain Juppé. Com a antic primer ministre del criticat president Sarkozy, només queda François Fillon per descartar. Per tant hi ha una lògica de descartar tots els que han tingut poder.

Els electors de dreta han votat el que era més a dreta i els d'esquerra han votat el més a l'esquerra. És un retorn als fonaments. La societat, i en tot cas els militants de cada partit volen que les opinions clàssiques de cada tendència siguin clares. A tot França el partit socialista té el problema servit. La direcció queda del Valls i de l'Hollande, que controlen el partit, doncs la màquina electoral i els diners. Pot passar molt bé com amb Segolène Royale, que s'hi han posat tots per fer-la caure, i el Benoît Hamon ho té pelut. Però també és un problema la línia del partit socialista ja que, com passa a Catalunya Nord, en el seu conjunt va cap al centre, cap a més moderació, cap a la socialdemocràcia, quan el poble d'esquerra, la gent que ha votat, militants i simpatitzants, han dit clarament que volien temes d'esquerra i eventualment canviar les coses. Tenen servit el dilema a l'interior del partit socialista.

A Catalunya Nord, aquí les coses han estat un diferents, però no tant. Els partidaris de Manuel Valls han guanyat de poc. Són 87 vots sobre 15.400, és a dir comptant bé, tres cabells: 50,3% contra 49,7%. Si se sumaven els vots de Benoît Hamon i Arnaud Montebourg de la primera volta, se superava una mica el 50%. Vol dir que tot l'aparell del partit, que és per l'Hollande i pel Valls, han fet un esforç de mobilització prop dels militants i s'han mogut durant la setmana per fer votar nova gent. En total no va ser enorme ja que són 1.800 vots més. Observi que Manuel Valls creix de 2.600 vots i Benoît Hamon de més de 3.800. Aquí també és ell el guanyador moral, perquè per l'un hi havia gairebé tots els elegits i els militants que repartien *tracts*, que telefonaven, etc., i de l'altre el Barrallé a Prada, sense mitjans i poca gent per fer feina a favor de l'Hamon. No s'ha parat el creixement més fort de Benoît Hamon, tot i que no beneficiava de

les estructures ni dels militants. Aquesta petita diferència a favor de Manuel Valls amaga un fracàs.

Pot acabar amb una excisió a les legislatives ? No me la crec a França. I aquí seguiran el que es faci a París, car sempre han seguit qui governa. És el mateix al migdia, a l'Auda, a l'Arieja. Són seguidors de qui mana, sempre ha estat així, i segueixen la línia del partit. Els que són a les vores són minoritaris i no se'ls hi dona, en general, cap possibilitat de ser elegits, cosa que manté aquesta dinàmica pro partit. És una herència de l'antic caciquisme, que hem conegut durant molt de temps. En el caciquisme qui mana localment és ell mateix manat per més amunt mentre fa el seu petit reialme. Per això cal ser dins la línia dominant.

De fet no és una qüestió d'excisió que es planteja aquí sinó d'eleccions legislatives. Si alguns diputats van cap a Manuel Macron - el Jacques Cresta no amaga que ho vol fer - estan perduts car, al partit socialista, mani el Cambadelis, es a dir els vallsistes i hollandistes, o mani Benoît Hamon, evidentment presentarà candidats. En presenten un a la presidencial doncs en presentaran també a les legislatives. Doncs qui va amb Manuel Macron està segur de tenir un contrincant. Com que a casa nostra les eleccions són sempre molt ajustades, perquè el departament, globalment, és de poc més de dretes que d'esquerreres, vol dir que els diputats que passaran al Macron seran liquidats. Per exemple observo que la senyora Ségolène Neuville, que era membre del govern de Manuel Valls i a favor de la seva candidatura, se presentarà en una circumscripció on la major part dels bureus han votat per Benoît Hamon, de manera clara i important. Ella era per Valls i la seva circumscripció per l'Hamon. Què farà ? Si va amb Macron, no passarà, llevat que la gent en poc temps canviï d'actitud. Aquest dilema el tindran tots, cosa que els obliga a quedar-se en el marc del partit socialista. Per tant, problemes interns, quina línia política i qui es presenta, és segur que es plantegen, però excisions no ho crec.

El Fillongate

31/01/2017. *S'evoca el Fillongate.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-dactualitat-del-31012017?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

Parlarem del cas Fillon perquè hi estem obligats, però no m'agrada gaire. Aquesta setmana no ens podem escapar del Fillongate. No està demostrat però hi ha sospites de prevaricació, i es diu que és legal. Si és legal pagar algú a no fer res, m'apunti a aquesta legalitat com ho faria tothom. Digui el que digui la justícia, el Sr Fillon és marcat, fins a les eleccions. Els seus el defensaran, però tota la gent més cap al centre o moderada, què faran ? Hi ha poca cosa a dir, llevat que és xocant, perquè amb els documents, amb el que ell mateix diu sembla evident que la senyora Fillon tenia un treball fictici. No pot demostrar una feina per 600.000 euros. El que és segur és que era pagada uns sis mil euros cada mes. L'escàndol és aquí. No és utilitzar un parent o un amic sinó un

tal sou per una feina dubtosa. Llevat dels professional elegits a vida, la feina política és provisional i s'entén que un elegit vulgui tenir confiança en els seus ajudants. L'escàndol és la suma pagada, sobretot quan es pensa als pocs diners que té la gent per viure, encara més en temps de crisi, i que ve d'una persona que diu que caldrà una política de rigor, de limitació dels salaris.

Ara bé, col·locar la família és bastant corrent, a tot arreu. Per exemple, recordo Josep Lluís Carod Rovira col·locant el seu germà aquí a Perpinyà i després a París amb un salari encara més alt que la Sra. Fillon. Un humorista parlava d'ell com del Carod de les peles. Ara bé, amb una diferència amb el cas Fillon, car aquest afortunat treballava de debó. Per el cas Fillon, queda per demostrar.

No es pregunta el fet de col·locar un familiar, que cal que treballi i que el salari sigui ajustat a la feina. Visiblement, era el doble o el triple del que cobra un ajudant parlamentari. Aquí rau l'escàndol moral que, en temps de crisi i amb el programa de restriccions que vol fer el Sr Fillon, farà reflexionar molta gent.

No és perquè és un cas de fa uns anys que no continua passant. La sospita hi és per sempre. També és una tradició a l'esquerra com a la dreta. S'ha vist a l'ajuntament de París, a l'època de Jacques Chirac, també havia estat condemnat Alain Juppé, que va ser inelegible durant anys. Ho caldria expurgar, però hi és. No és tant que robin, sinó que abusen dels diners, i gasten diners que són públics, que són nostres.

Prescripció pels delinqüents financers

28/02/2017. *En una llei perdona els delictes financers dels homes polítics al cap de dotze anys.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-28022017?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

La nova llei de prescripció de delictes financers és la vergonya d'aquest mes de febrer. El 17 de febrer a París els diputats han adoptat una nova llei sobre la prescripció, entre altres els delictes financers per afers de frau, de prevaricació i d'abusos financers comesos pels homes polítics en exercici. S'hi va introduir una esmena (*un amendement*) votada a mà alçada, una petita modificació que té conseqüències notables i que personalment me xoquen. Diu l'esmena que hi ha prescripció per tot el que hagi passat, malversacions o altres delictes financers, dotze anys abans de l'obertura d'una instrucció judicial. La llei és ja votada i s'esperen els decrets d'aplicació, que no trigaran gaire. És a dir que els diputats, dreta i esquerra units en la defensa dels seus interessos i per tapar la cara fosca de certs d'entre ells, s'han autoperdonat eventuais delictes. Doncs una assemblea a les acaballes, els últims mesos, en els últims dies, se fa una llei d'autoamnistia. Potser és legal, però poc moral. El senyor François Bayrou, per mi, té tota la raó, cal d'urgència una llei de moralització de la vida política.

Es van avançar dos arguments per a justificar una decisió injustificable. El primer és que, amb el temps, és difícil trobar proves. Doncs deixem córrer.

Aguanteu-vos pel segon: s'ha dit que hi ha un dret a l'oblit, és a dir que aquesta categoria de delinqüents tindria dret a que se'ls deixi tranquils, facin el que facin. És d'una immoralitat total.

Sembla que és per la imminència de l'aplicació d'aquesta llei de prescripció que s'ha obert una informació judicial sobre el cas Fillon, car d'aquesta manera els fets no seran prescrits. Si el cas s'hagués obert després de la seva aplicació, una bona part dels delictes suposats de la família Fillon serien prescrits i no se'n parlaria, serien ocultats. Pitjor, aniria contra la llei de parlar-ne.

"Proposition de loi portant réforme de la prescription en matière pénale". Motiu: "Les interventions erratiques du législateur et l'interprétation prétorienne extensive des textes ont progressivement brouillé la clarté des règles en matière de prescription pénale." (font: www.senat.fr).

Candidats a les presidencials

28/02/2017. *La campanya de les eleccions presidencials se clarifica.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-28022017?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

Aquesta setmana passada diversos elements han començat a clarificar la campanya de les eleccions presidencials pel que fa als principals candidats.

Sobre el cas Fillon hi ha una novetat. El divendres 24 de febrer es va saber que l'enquesta preliminar del parquet anticorrupció havia reunit prou elements per obrir una informació judicial confiada a tres magistrats instructors. El cas judicial comença doncs realment i no s'acabarà fins al final, amb o bé un *non-lieu*, o una acusació. Les sospites - evidentment a comprovar o a rebutjar - són granades : desviament de fons públics, abús "*de biens sociaux*", complicitat i recel per aquests delictes, tràfic d'influència, etc. Per la meitat d'això no sé que us passaria a tots vosaltres o a jo mateix, però segur que no se prendrien guants com pel senyor Fillon. Ara bé, si tot això se comprova, no hi haurà inculpció abans de les eleccions, cosa que fa que si el senyor Fillon és elegit

no se podrà continuar la causa fins al 2022 i, si fos reelegit, fins al 2027. Si perd, evidentment, la justícia continuarà el seu treball.

Aquesta setmana passada diversos elements han començat a clarificar la campanya de les eleccions presidencials, com a mínim pels principals candidats. No sabem si és definitiu perquè passen tantes coses en pocs mesos. Qui fa pronòstics és realment un aventurer.

Hi ha doncs el senyor François Fillon, que té moltes dificultats a fer campanya, car a tot arreu on va la fan un festival de cassolades. A molts llocs alcaldes, fins i tot del seu partit, no el volen rebre, o bé perquè no els agrada o bé per por de disturbis. Els tenors del seu partit no se'ls veu gaire, per tant no l'ajuden. Fins i tot fa pena. Me fa pensar a la campanya del Giscard d'Estaing quan en principi tenia l'ajuda de Jacques Chirac i que aquest el va liquidar en sotamà. Com que ha dit clarament que se presentaria, no hi ha acord per un eventual substitut. Doncs tot continua per aquest cantó, amb les cassoles penjades i l'enrenou que continuarà al voltant seu. També, com que ha dit que es presentaria, passi el que passi, vol dir que la possibilitat que es presenti Alain Juppé desapareix : François Bayrou, que el volia ajudar car era el candidat de dreta més moderat o més transaccional, evidentment ha anat cap a Manuel Macron. De fet no ha canviat de lloc, s'ha quedat on era: el gir molt a dreta dels republicans rebutja automàticament la part més centrista i el fa bascular vers el candidat que li és més pròxim.

Observo també que François Fillon segueix ara una tàctica que no era la seva i que podríem qualificar de sarkozista, quan també tenia afers judicials. Quan tens afers que vols tapar i que veus que és impossible, doncs crides i atakes, adversaris i govern. Més grossa la fas millor. És el que fa François Fillon parlant de guerra civil i de complot. Això provoca una polèmica amb la gent que tu atakes: metres la gent i els mitjans de comunicació de fixen amb la polèmica, no parlen tant dels afers que te molesten. La decisió de François Bayrou de no presentar-se - la dreta esperava la seva candidatura per treure vots a Manuel Macron - fa que el senyor Fillon només podrà comptar amb els seus vots. Per això busca el recolzament d'altres centristes per recuperar vots i imatge, com el senyor Jean-Louis Borloo.

A la senyora Marine Le Pen també li cauen problemes judicials. Primer va fer com si no era concernida, però ara hi ha de fer front. Observo que no li afecta la seva base, que és molt sòlida com ho mostren els sondejos. Tant els hi fa. El que volen els seus electors és que hi hagi canvi. En el fons d'ells mateixos, una part del seu electorat no es creu que serà elegida, i per tant que tingui cassoles o no, tant se val. L'electorat del *Front National* és bastant antieuropeu, per tant si és Europa que paga, són diners que tornen a casa. Per ells no és tant greu. A més aquesta gent del *Front National* que és pagada per la Unió Europea fa realment una feina pel partit, quan per la senyora Fillon no és segur que en feia.

Cap al centre i l'esquerra, pel senyor Manuel Macron el resum serà aviat fet: és segur que es presenta i puja la seva probabilitat de vots. Com diu la nostra cançó tradicional "La calma de la mar", té el vent en popa i mar bonança. Ara per ara tot li va bé. Observo que la senyora Ségolène Royal, de la qual es deia

que li agradava bastant el senyor Macron, ha declarat que no es tornarà a presentar a les eleccions legislatives. Per tant és lliure no hi ha cap mitjà de pressió del seu partit sobre ella. El partit socialista pot dir a qui voldria anar amb Manuel Macron: te quedes a casa o bé presentarem un candidat contra tu a la teva circumscripció. Pot ser el cas de Jacques Cresta. Això vol dir que ella pensa ajudar Manuel Macron, o bé que se retira de la vida política ? Si pren partit per Macron podria ser una bona candidata macronista a les eleccions legislatives.

El senyor Benoît Hamon ha guanyat la primària imposant un programa clarament d'esquerres, però ara li costa molt recuperar tot el seu camp, especialment el cantó dels socialdemòcrates. No s'entén amb el senyor Jean-Luc Mélançon. Com que aquest no vol cap candidatura d'esquerres que no sigui la seva, es repartiran els vots. Sembla difícil que siguin l'un o l'altre a la segona volta. Però hem viscut mesos tan bojos, amb tantes sorpreses, que no es pot fer cap pronòstic definitiu.

La preparació de les eleccions legislatives i de les senatorials continua a Catalunya Nord, amb les tractacions o ja les investidures de candidats com han fet els socialistes. Hem llegit tots que hi havia algunes friccions entre els partits que donen suport a Jean-Luc Mélançon per les investidures, entre el *Front de Gauche* i el Partit comunista. A veure si els melançonistes oposaran dos candidats entre ells a cada circumscripció ? A veure també el que passarà entre els socialistes i el moviment *En Marche* de Manuel Macron ?

La manifestació del Trocadero

07/03/2017. *Reflexions a propòsit de la manifestació del Trocadero, i comparació amb les manifestacions a Barcelona, o a Catalunya Nord pel País Català.*

<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-del-07032017?in=radio-arrels/sets/cronica-dactualitat-joan-becat>

Unes reflexions a propòsit d'aquesta manifestació a París a la plaça del Trocadero. Se la va triar perquè no és massa gran car, amb una altra plaça més ampla, tenien por que no fos plena. Per cert, el Trocadero és el nom d'un fort que protegia Cadís, que les tropes franceses que ajudaven el rei d'Espanya van anar a assetjar i van emportar l'any 1823. Aquest diumenge hi va haver a París una gran - segons la premsa - manifestació en suport a François Fillon, amb una participació de 35.000 a 40.000 persones segons les estimacions, que correspon a les previsions dels organitzadors. S'ha dit que n'hi havia més, fins a 200.000 diuen els fillonistes, però no és veritat, car la plaça té una cabuda màxima de 40.000 persones. Segons ells aquest suport, qualificat de massiu, justifica una candidatura a la presidència de la República d'un Estat que compta 66 milions d'habitants - val la pena recordar-ho - i dins una ciutat, París, que té 12,5 milions d'habitants en la seva unitat urbana. Doncs, vist des de França, amb 40.000 participants va ser una manifestació multitudinària i exitosa.

La mateixa setmana el dilluns, doncs sis dies abans a Barcelona, hi va haver una gran manifestació amb també 40.000 participants, en suport als tres

processats per haver organitzat la consulta del de novembre del 2014, el president Artur Mas, Joana Ortega i Elena Rigau. La xifra de 40.000 era el nombre d'inscripcions - per indicar per endavant on anar en el trajecte entre el Palau de la Generalitat i els jutjats -, però en realitat hi havia més gent. Però deixem, considerem que hi havia també 40.000 participants a Barcelona, per un país de 7,5 milions, Catalunya, i en una ciutat que té 3,5 a 4 milions d'habitants en la seva àrea urbana.

Això dit, fem comparacions o transposicions. Per tenir una manifestació comparable als 40.000 participants de Barcelona hagués calgut 400.000 persones a París per François Fillon, i no n'hi va haver ni la desena part. No estic dient que les 40.000 persones de París no compten, car són molts participants, vinguts en autocar o en trens i cotxes de tot França, el que vull subratllar és el caràcter massiu i impressionant que té el moviment independentista a Catalunya. No ho valorem prou car ens hem acostumat a manifestacions multitudinàries.

Per prendre un altre exemple de comparació : la gran manifestació de París per *Charlie Hebdo* va reunir entre un milió i un milió i mig de participants segons les estimacions. Era realment multitudinària. Però alguns mesos abans la manifestació de l'Onze de Setembre a Barcelona també reunia la mateixa quantitat de participants, per dos països que tenen - recordem-ho - respectivament 66 i 7,5 milions d'habitants. Transposant, per tenir a París una manifestació comparable a la de Barcelona, hagués calgut 10 milions de manifestants.

Això posa de manifest la importància a Catalunya de la voluntat d'autodeterminació i d'independència. Això subratlla la incongruència de l'actitud de l'Estat espanyol, que no ho té en compte.

Guardant les proporcions, passa el mateix a Catalunya Nord, amb la manifestació del 10 de setembre del 2016 que va reunir 10.000 participants a Perpinyà contra el nom de la regió i pel País Català. Per fer l'equivalent d'aquestes 10.000 persones a Catalunya Nord, que té només 450.000 habitants, n'hagués calgut 1,5 milions a París per François Fillon. Recordeu que la presidenta de regió Carole Delga i el primer ministre Manuel Valls van fer com si res no hagués passat ! Mateixa incongruència, mateix menyspreu, mateixa supèrbia de gent emborratxada pel poder.

El primer debat de les eleccions presidencials

21/03/2017. *Un debat ha oposat els cinc principals candidats. Atacant tots Emmanuel Macron i Marine Le Pen els posaven en valor i reconeixien que ells eren fora del combat.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-280320-17>

D'aquí un mes tenim la primera volta de les eleccions presidencials franceses. Aquest dilluns hi havia el primer debat, a TF1, entre cinc dels candidats. Tant se val que no hi siguin tots els candidats. S'ha vist a les primàries que, amb molts candidats, els més petits, que saben ja que no tenen cap possibilitat de

guanyar, pertorben el joc. Juguen el seu paper, hi tenen dret. Pregunten, afirmen, provoquen debat amb els grans per semblar més notables, i eviten així que els candidats amb possibilitats s'afrontin sobre línies o programes.

El resultat se jugarà entre pocs, els cinc que hi havia, i probablement entre tres d'ells, car Mélanchon i Hamon semblen a fora del combat. Han fet efectes, a veure qui ataca més la senyora Le Pen, han procurat enviar piques a Macron i Fillon, han evitat de massa menjar-se entre ells, per recuperar eventualment vots de l'un a l'altre. Però la meua impressió és que aquests dos no tenen possibilitats per la segona volta, tot i que han fet una bona prestació, sobretot el Mélanchon que en sap moltíssim de fer efectes i parlar en públic. Ell ha dit les coses més divertides, ha punxat més, és cert. El fet curiós, que se podia preveure, són les actituds generals. Fins i tot el Fillon, que volia fer posat de presidenciable (ell és calmat, té experiència, resol tot el que toca) i que per això era una mica enrere, també perquè tenia por que se'l punxés sobre els seus afers. M'esperava que faci grans declaracions programàtiques. Ho ha fet, però *"en demi-teinte"*.

Els cinc principals candidats del debat del 20 de març del 2017 a TF1 : de l'esquerra a la dreta Jean-Luc Mélanchon, Benoît Hamon, Manuel Macron, François Fillon, Marine Le Pen (font: lexpress.fr).

Sobretot que dels tres de què parlem, és el darrer en els sondejos.

Dels tres candidats amb més possibilitats segons els sondejos, Fillon és el tercer, però podria ser el segon, car Macron pot baixar i ell pujar. Ara bé tots, fins i tot ell, han posat en valor Emmanuel Macron i Marine Le Pen. Era clar, procuraven tots d'atacar l'un i l'altre, com per dir : ep! jo soc el seu adversari real. Era per mantenir llur estoc de votants, però alhora era reconèixer que eren fora del combat, i que el combat de veritat era Macron contra Le Pen. Ella, que en sap molt, li ha fet unes punxades, mai amb violència com fa sovint, sobre el burkini, sobre Europa, sobre els diners. L'altre, que ho tenia probablement ben preparat, ha estat molt correcte amb tothom qui l'atacava, no ha fet el que es defensa de tot, com els espartans als Termopiles, que repartien a qualsevol persa que s'avançava, sinó que ha reservat les seves ires, els seus mots més forts a Marine Le Pen. Esperava la primera cosa criticable que ella diria, i ell atacava: ho ha fet tres vegades, a tres moments sobre tres temes. Cal reconèixer que, si ha estat discret la major part del temps - volia fer aquest que és a fora de les polèmiques car és ell que hi tenia més a perdre, o potser no tenia prou costum dels debats -, volia ensenyar que podia fer front a Marine Le Pen. Les tres vegades, l'ha clavada.

El debat sedueix pel costat espectacle de la política, però no crec que permeti tocar els temes principals i saber que faran els candidats. Però permet, com a mínim, conèixer la llista de temes principals per cada candidat, en què insisteix més l'un o l'altre. Això ha quedat clar i sense cap sorpresa. Fins i tot Fillon va retreure a Macron de "picorer", d'anar a picar grans als altres. És el joc de Macron de dir : estic d'acord amb tal tema de l'un, amb tal tema de l'altre, per mostrar que ell és la síntesi. Fa que els comentaristes ara diuen: a quin lloc se situa? Doncs precisament ell no es vol posicionar ni a la dreta ni a l'esquerra.

Parlant d'Emmanuel Macron, és per haver-li mostrar el seu suport en públic que Brice Lafontaine s'ha vist retirar les seves delegacions a l'ajuntament de Perpinyà. Havia de passar. El batlle de Perpinyà és dels "Républicains", i és una de les personalitats d'aquest partit. A les eleccions departamentals ha presentat candidats seus, del seu equip, a tots els cantons que concerneixen Perpinyà. Per tant vol tenir presència, ell, o a través de la gent que propulsa. Era ja l'inici de la batalla de les legislatives. Sembla probable que Brice Lafontaine s'hi presentarà, car Unitat Catalana ha presentat candidats tot sovint, suposo que ho farà. Amb les eleccions presidencials, ser favorable a Emmanuel Macron vol dir que pot ser un candidat seriós : pot captar el vot catalanista i si Macron és president, pot captar simpaties de gent que no són clàssicament catalanistes. Si fa un percentatge significatiu, pot liquidar el candidat de la dreta. Si Fillon perd, hi haurà problemes dins els Republicans. Potser ho amagaran fins a les eleccions, però hi serà. Per tant cal marginar Brice Lafontaine. Es pot dir que és la primera víctima del macronisme.

Quan un candidat pot fer un, un i mig, o 0,5% se'l pot deixar de cantó. Ni cal pactar. A la segona volta ja dirà cap a on es decanta. Però si un pot tenir esperança d'anar a 4 o 5%, és tot sovint el que falta als candidats de debò per passar. A més, si dona consignes de vot pot fer bascular una elecció a la segona volta. Deia sempre una persona catalanista i molt entesa dins la política municipal, Lluís Lliboutry : el problema del catalanisme és que no arriba a 4 o 5%. Si un hi arribava, ell seria l'amo del joc polític, perquè segons on es decantaria faria bascular un resultat. Doncs podria exigir compensacions importants pel català.

Què passa a Guaiana?

28/03/2017. *Revolta a Guaiana, amb una vaga dura. Quina és la situació d'aquest territori sud-americà ?* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-28032017>

Què passa actualment a Guaiana ? Se'n parla molt en els informatius de l'Estat francès. Els manifestants han paralytitzat fins i tot Kourou i els seu coet Ariane. De fet serveixen per un xantatge. Hi ha com una revolta a Guaiana, amb una vaga dura. Per aclarir les coses, cal recordar que la Guaiana, com les illes de les Antilles, la Guadalupe i la Martinica, com Maiota, la Reunió, Polinèsia, Nova Caledònia, són antigues colònies, i ho eren encara fa poques dècades. És el que queda del gran imperi colonial francès d'ultramar, que me feien estudiar quan jo anava a l'escola primària: encara sé de memòria l'AOF i l'AEF, l'Àfrica occidental i equatorial francesa, Indoxina, Pacífic, Antilles, sense descuidar

Sant Pere i Miquelon, i els cinc “*comptoirs*” de l’Índia: Pondichéry, Chandernagor, Karikal, Yanaon i Mahé.

Era la glòria de la França. D’aquestes restes de l’imperi, se n’ha fet departaments o territoris d’ultramar. Tots pateixen de sots-desenvolupament en relació amb la metròpoli. Algunes coses no funcionen i no s’han fet els deures com calia. Per Guaiana els revingut per habitant és la meitat del dels francesos de la metròpoli. Paguen més car els productes importats de França, tenen menys col·legis i liceus, menys esperança de vida. S’hi afegeix la proximitat del Brasil i el pillatge dels recursos naturals. És veritat que ho tenen difícil.

Aquesta situació se fa encara menys suportable quan a Guaiana veuen les milionades gastades sobre el seu territori a Kourou, al centre espacial francès d’on llencen els coets Ariadna. Sembla que tenir com a elegit Christiane Tobira, que fou ministre de justícia i que és encara una de les icones de l’esquerra *bobo* francesa no els ha servit gaire per canviar la situació.

El centre espacial de Kourou, a la Guiana francesa, d'on s'enlairen els coets europeus Ariane (font: ayac.e-monsite.com).

Per acabar-ho d'entendre, faria un petit salt enrere fins al 2010. Perquè a Guaiana sembla que no sapiguin el que volen. Més ben dit, volen diners i prou. Recordi que el 10 de gener del 2010 hi va haver, com per la Martinica, un referèndum local sobre l'autonomia del territori. La Guaiana era alhora departament i regió, com a França, i es proposava que sigui una “col·lectivitat d’ultramar”, com Nova Caledònia, amb una organització pròpia i algunes competències per espavilar-se. Van votar menys de la meitat dels inscrits i el 'no' se va emportar el 70% dels vots. Han refusat de tenir autonomia, de tenir la gestió que reclamen ara. El 24 de gener, segon referèndum per fusionar el Consell General i el Consell Regional. Aquest cop menys de 30% de votants i el sí guanya. Recordi que Guaiana compta 244.000 habitants i només 67.000 electors, car hi ha molts estrangers del Brasil i dels països veïns, el Surinam, la Guaiana antigament anglesa, o Haïtí. Aquí n'estem, amb la gent de peu descontenta, però amb una població que majoritàriament vol el recolzament de l'Estat francès.

Me fa pensar a la falla del llop i del gos, on el gos, gras i bé diu al llop famèlic: mira com me porti. L'altre li té enveja, però li diu : què teniu al coll ? Això no res, és la marca del collar amb el qual me lliguen. A Guiana tenen problemes i són grossos, però no sembla majoritàriament ells que els vulguin resoldre.

Evidentment el govern cedirà, distribuirà promeses i diners, car la base de Kourou i la Guaiana són indispensables per la “*grandeur française*”. Com que els vaguistes demanen més seguretat contra la delinqüència, els governs actual i futurs posaran més policia i gendarmes, que al mateix temps controlaran més la població. És el que diu el nostre refrany: amb una pedra matar dos pardals.

Espots de campanya

11/04/2017. *Apareixen els primers espots televisius de la campanya presidencial amb estils i missatges de vegades divertits.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-beecat-11042017-eta-lliura-les-seves-arnes-espots-de-campanya-puigdemont-visita-i-rep>

Ja fa gairebé un any que dura la campanya de les eleccions presidencials. Efectivament, ara és la campanya oficial. L'he vista amb tranquil·litat i contentament, car ja era hora que tots els candidats puguin parlar a la ràdio i a la televisió amb igualtat de temps. En tenia realment una indigestió de les fillonades i de les peripècies judicials d'aquest mal senyor. Per mi un home polític ha de ser honest. Era impressionant, es parlava de tot menys d'eleccions. Ara, finalment, es parlarà de programes. Vaig mirar ahir amb gran interès els espots publicitaris dels diferents candidats. Era una cosa preciosa i, a certs moments, divertida.

Per exemple Nathalie Arthaud té el posat, el pentinat i el discurs, paraula per paraula, d'Arlette Laguillet. M'he demanat si no era un clon, com van fer per l'ovella Dolly. Evidentment escoltar-la descansa, car diuen sempre el mateix, i com que fa cinc eleccions presidencials que se presenten ja tinc el discurs assumit: *travailleurs, travailleuses, etc.* El Jacques Cheminade és com sempre. Per tant, te'l mires però no l'escoltes gaire. El Philippe Poutou m'ha deixat de cul, exactament com durant el debat a la televisió. Ha sortit amb ballarins al mig d'una plaça. Era alegre, però de missatge polític no gaire, sinó algunes frases al final. En tot cas és modern i original. Evidentment la comparació amb Nathalie Arthaud, plantada aquí davant llegint el seu discurs, i Philippe Poutou ballant i acabant amb els braços oberts al mig de la plaça era impressionant. Modernitat i antiguitat. Aquest parell, no sé si els votaré, però segons qui fos ja hauria triat.

L'Emmanuel Macron, finalment, ens ha enumerat el que vol fer, una llista de propostes econòmiques. Doncs molt bé, ara ens en fem una idea. Per tant qui votarà per ell sabrà perquè.

El Nicolas Dupont-Aignan m'ha agradat molt, perquè procura pispar vots a François Fillon i ho diu: és impossible que una persona que va a justícia sigui president. Que sapigui hi ha només el Fillon que ara per ara sigui amenaçat per la justícia. Doncs li rasparà algun tant per cent i potser això serà decisiu al final. De la mateixa manera que el Lionel Jospin no va poder passar perquè d'altres del seu camp li van agafar vots, és possible que Fillon no passi perquè Dupont-Aignan li impedeixi, ja que fa bona cara, sembla seriós i que no té cap cassola al seu darrere que faci soroll.

Hi ha Jean-Luc Mélançon. Ell m'ha fet content, content, content, perquè vol la meua felicitat i la de tothom. Per tant visca Mélançon, que ens farà la vida bona. El Jean Lassale, li tinc realment molta simpatia i des de fa temps, perquè és coratjós, fa riure la gent pel seu accent i pel seu posat. Però, realment, no he entès el que vol. Ha fet una presentació, però al final te dius: què vol? Car no ho ha dit.

La Marine Le Pen és extraordinària. Se la veia a vora mar, i acaba estirada sobre una roca, com una sirena que pren el sol. Jo he pensat a les sirenes de debò. Segons la llegenda mitològica grega, les sirenes seduien els mariners amb el seu cant. Els feien fracassar contra les roques i se'ls menjaven. No estic dient que això és el programa de Marine Le Pen, però ja vosaltres fareu la comparació, però per mi ha estat bastant clara.

Finalment va sortir el François Fillon. És el més bo de tots. Quan el tornareu a veure, us fixareu amb les seues mans. El filmen en pla americà, és a dir el cap i una mica de bust, i de vegada més a baix. Aleshores se veuen les seues dues mans, que són dirigides cap al davant, amb els dits junts, el dit gros a sobre de l'índex, exactament com si era a punt de comptar bitllets de banc. M'ha impressionat i he pensat que deu ser un atavisme. Explicaria moltes coses.

És d'aquesta manera que he vist l'inici de la campanya electoral. La trobi molt més divertida que tot el que hi havia abans.

La primera volta de les presidencials ha donat el seu veredict

25/04/2017. *Els sondejos no s'han equivocat: a la segona volta Emmanuel Macron i Marine Le Pen. Els francesos han acabat la feina d'eliminació, sense miraments.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-25042017>

Les urnes han donat el seu veredict : per la segona volta seran Emmanuel Macron i Marine Le Pen. Moltes coses han quedat clares. Els francesos han acabat la feina, sense miraments; amb les primàries havien eliminat els dos últims presidents i dos ex-primers ministres. El tercer, François Fillon, ha pagat ara. Volen canviar cares i la política. Els partits clàssics ho entendran ? En relació amb les regionals, la senyora Le Pen baixa a tot arreu. Els candidats, els seus programes i discursos, tot era trist i eren contra tot. Emmanuel Macron contrastava, afirmava Europa i donava un missatge d'optimisme.

Diria primer que els sondejos no s'han equivocat. Els últims, del divendres, donaven Macron a 24%, Le Pen a 22%, Fillon a 19,5 i Mélançon a 18,5, però aquest últim amb una progressió regular cada dia, mentre que Hamon baixava sempre, per sifonatge de l'un a l'altre. El resultat real és amb poca diferència, i amb Mélançon que guanya una mica de vot útil, però sense passar Fillon. Els sondejos han donat el resultat de la primera volta el diumenge 23.

Com pot ser que s'equivoquin tant per les primàries per designar els candidats, i no a l'elecció presidencial real ? Ja n'havíem parlat al moment de les primàries. En efecte, allavontes són tots de la mateixa gran tendència, són els candidats d'un mateix partit que s'oposen. Per tant és més fàcil que la gent

canviï de candidat, perquè no canvia de parer, no canvia de filosofia. També no se sabia quants votarien venint de fora del partit per fer bascular o exagerar el vot i el resultat. D'aquí les grans diferències i les evolucions més amples de les tendències sondejades, sobretot els últims dies.

Per l'elecció presidencial és molt diferent, perquè és un vot més raonat. Molta gent ha votat, més que el que es pensava, però molts van ser indecisos fins al final. Vol dir doncs que va ser un vot molt més pensat. Per tant fa més difícil, tant pels que ja ho tenen clar com pels que se decideixen més tard, de canviar de candidat perquè és canviar d'opció, de partit i no de candidats dins un mateix partit. Si voten la persona i no el partit, per exemple Macron o Le Pen, és votar un programa o una línia, i també fa més difícil de canviar. Cal tenir en compte que fa uns anys, els qui votarien Le Pen feien declaracions poc sinceres pels sondejors, era un vot d'amagat, car tenien complexos. Ara no és el cas. Per tant els percentatges previstos per Marine Le Pen s'han complert, car els enquestats no tenen més vergonya de dir-ho. Doncs, a un punt prop, ens podem refiar dels sondejors. Això és la primera lectura que podem fer dels resultats.

Veig bastants perdedors, per alguns ja es veia abans i d'altres acaben de perdre. Els francesos han acabat la feina, sense miraments. Amb les primàries ja havien eliminat els dos últims presidents i dos ex-primers ministres. El tercer primer ministre, François Fillon, ha pagat ara. Hi ha una voluntat evident de canviar de cares i de canviar la política. És que els partits clàssics ho entendran ? Faran els passos necessaris per canviar els seus líders ? Ara per ara, me sembla que no. Per les legislatives ja han designat els candidats : són els mateixos, a la dreta com a l'esquerra. Ara veiem un combat de caps dins cada partit: vol dir que no hi ha lideratge. En lloc de parlar amb claredat dels resultats, ho tapen tot i diuen: ja veurem després de les eleccions legislatives. Se'ls està canviant el seu món i no ho entenen.

La gent no vol més qui ha governat, no vol veure més les cares fins avui conegudes. Sall un personatge nou, Emmanuel Macron, i li fan confiança. Marina Le Pen no ha participat a cap govern i guarda els seus. Els perdedors reals no són els candidats, petits o més grans, sinó els partits i la manera de fer política. Per l'Hamon ja era una mort anunciada, perquè se sabia que no guanyaria. La qüestió era de saber si baixaria a menys de 5%, i allavontes l'Estat no li tornaria les despeses de campanya, o si seria per sobre. Per sort per ell, el dia del vot ha arribat de pressa, perquè si s'esperaven vuit dies més podia baixar encara. Els petits candidats han fet la seva, com previst. Només Dupont-Aignan guanya tres punts en relació amb 2012: per tant és ell que fa perdre el Fillon. Es pot suposar que els que no han volgut votar Fillon, pels afers o altres raons, i sense votar el Front Nacional, han anat cap a ell. Es pot dir que és la dreta que ha sacrificat François Fillon, no els seus adversaris. També s'ha autosacritat ell mateix. Li han faltat tots els vots del centre-dreta, que han anat cap a Macron.

Els grans perdedors són el Partit socialista i els Republicans. Ells que governaven França des del president Mitterrand, doncs durant trenta anys, ja són d'una altra època: ells no són més el futur. L'esquerra socialista és clarament trencada en dos, i tindrà un problema per les legislatives. Tots els

escons ja són repartits, a tot arreu, pels uns com pels altres. Penseu al François Fillon de la foto amb els cinc cents candidats republicans. Mateixa cosa pels socialistes.

Benoît Hamon, molt amarg, ha dit que accepta de votar a la segona volta per la dreta. Per ell és el Macron, que no és a la dreta car sinó significaria que François Hollande tenia ministres de dreta. No estava al Partit socialista, però n'era a prop. Quan el Mélançon diu el mateix, no és veritat. Per tant, si el futur president possible o probable, Macron, presenta llistes a tot arreu, que faran els socialistes ? Presentaran a tot arreu un candidat en contra ? I els socialistes que s'han posat a favor de Macron, aquí el senyor Jacques Cresta - el senyor "Occitanie" anti "Pays Catalan" -, o el propi Manuel Valls, o Le Drian a Bretanya, els tiraran fora o els guardaran la investidura ? Els partits se pensen fer una nova salut amb les legislatives, però això no passarà, canviin de candidats o els guardin. Però alguns seran amb l'etiqueta socialista pro-Macron, que l'ajudaran a fer una majoria, i d'altres, com l'Hamon, que són completament contra. Què faran: el mateix partit serà de majoria i d'oposició ? Passa el mateix amb els Republicans, que diuen que faran llistes amb l'UDI, els centristes. Però una part de l'UDI ja ha marxat amb el Macron. Els grans partits són "à côté de la plaque".

Marine Le Pen ha passat a la segona volta. Tots els informatius i els comentaristes han dit que havia guanyat molt, un milió de vots : però és en relació amb el 2012 ! Mes allavontes tot era diferent. Amb ella hi havia l'Hollande amb 28% el Sarkozy que havia fet 25%, amb una campanya molt a dreta, molt anti-immigració i ella va ser eliminada. Ara que aquests no hi són, evidentment ella creix. També durant cinc anys ha fet la seva feina.

El que observi en relació amb l'últim vot, fa menys d'un any i mig, per les regionals, la senyora Le Pen baixa a tot arreu : a França de 2%, a Catalunya Nord de 3%. És una falsa victòria, en el sentit que manté el seu electorat, sempre segur i fidel, i ara sense complexos, però no ha progressat. Per les eleccions regionals se podia dir que havia pujat, i molt. Però ara s'estanca en vots i regresa en percentatge. Ara el seu problema és : on trobarà nous vots ? Amb la forta participació fa difícil mobilitzar abstencionistes. El que per mi és preocupant és que segons els sondejos, cal creure'ls a partir d'ara, una part molt significativa dels votants del Melançon, doncs d'extrema esquerra, aniran cap a Le Pen. Vulgui o no vulgui el Sr Mélançon, una part dels seus votants votaran Macron. Quina permeabilitat hi haurà dins la dreta ? François Fillon representava la dreta de la dreta. Els seus votants aniran cap a Macron, per esperit republicà, o tranquil·lament aniran cap a Le Pen ? Per tant la segona volta serà molt interessant, no pels resultats mateixos - es pot suposar que passarà el Macron -, sinó per qui seran els electors de Marina Le Pen.

Fa tres anys Emmanuel Macron era un desconegut. La seva nominació com a ministre de finances va sorprendre tothom. D'on venen els seus votants ? Ja se sap, dels centristes i d'una bona part dels socialistes. Majoritàriament els qui van votar Hollande han votat Macron, no hi ha cap secret. Ara bé, quan es veien els candidats a la primera volta, els seus programes, quan es veien els discursos i el seu to, tot era trist, feien por, eren contra tot. Jean-Luc Mélançon

era contra tot el que vulguis, Marine Le Pen també, François Fillon auster i castanyava, els altres també atacaven el sistema.

N'hi havia només un que deia clarament que calia Europa, que sense Europa no tenim diners, que marxar de l'euro seria tenir un franc o una nova moneda devaluada. Per tant el que guanyaria la gent amb reparticions de diners, salaris i ajudes seria perdut per la devaluació. Per ell cal guardar la Unió Europea, tot i que la calgui canviar. Si és elegit li donarà molta força a Europa mateix, per dir: jo he salvat Europa a França, però no podem continuar així. Car tothom té por a Europa del que pugui passar. Per tant és en posició de bascular políticament la gestió de la Unió Europea. L'altra cara de la seva candidatura era el seu missatge d'optimisme. S'ha dit : això no és un programa, però és donar ànims i fer confiança a la gent. Té aquest atractiu. Deixant de banda el programa i els partits, el seu to contractava dins el conjunt de candidats.

Onze candidats per la primera volta de les eleccions presidencials franceses (font: la-croix.com)

Mélanchon ha sorprès tothom, a no donar consigna de vot per la segona volta, quan el 2002 n'havia donat i molt clares contra Jean-Marie Le Pen. La situació no ha canviat: és un candidat del Front Nacional contra un altre. No tenia problemes per donar el seu vot, insistia molt, per Jacques Chirac, que era políticament molt lluny d'ell, i ara no vol el Macron, que és més a prop. S'ha descuidat que no és propietari dels seus vots. Parla dels 450.000 de la seva base que consultarà, però els altres milions de vots li són prestats. Els qui l'han votat perquè no hi havia cap altra solució, seran xocats per la seva posició? Acceptaran la neutralitat en front de Marine Le Pen? Pensi que li pertorbarà les seves candidatures a les legislatives, car aquesta posició seva significa que no és fiable per la gent que no vol el Front Nacional, que són molts dins l'esquerra.

Passa una mica com per la CUP a Catalunya, que va ser penetrada per gent alternativa, que tant els fa per moltes coses, car el que no volen és el sistema.

A Catalunya Nord la situació és simple i clara. On Marine Le Pen havia progressat, arriba primera, però globalment i a tot arreu amb menys vots. Per exemple, al bureau de Perpinyà on voti, ha fet 3% menys. És molt, car és un barri de jubilats i de gent que tenen por de tot, fins i tot de la seva ombra. Si es mira la repartició dels vots socialistes, tan a l'elecció d'Hollande, a les antigues

legislatives com a les regionals, s'han girat cap a Mélenchon més que vers Hamon o Macron.

Per les presidencials se'n diuen de gruixudes

02/05/2017. *La segona volta és molt dura. Se'n diuen de gruixudes, com la proposta FN de crear una nova moneda. S'analitzen les posicions dels eliminats a la primera volta.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-2017-05-02>

Estem a cinc dies de la votació per la segona volta de l'elecció presidencial. Com se preveia, la campanya és molt dura i ha despertat el senyor Macron, que volava per sobre i no s'hi posava. Ha après que cal contestar a tot. La senyora Le Pen no s'estalvia donat cops, a cada míting passa més temps a atacar el senyor Macron que a presentar el seu programa. Fins i tot, com ha dit ahir a un periodista que li feia aquesta remarca : la gent que me ve a sentir ja el coneix, el meu programa, per tant no cal. Tenim una campanya bastant original.

Més aviat que seguir el que passa dia a dia - ja ho fan els diaris i les ràdios - tinc algunes reflexions que us voldria comentar.

Se'n diuen de gruixudes i molta gent se les creu. Una d'elles és l'estupidesa més gran que he sentit des de fa dècades. És la proposta de la senyora Le Pen de fer una nova moneda per França, un euro francès o un nou franc, i de guardar l'euro pels bancs i les grans empreses. Evidentment, encara que digui el contrari, seria un desastre, car vol dir que la moneda interna, el nou franc, tindria una paritat variable, fluctuacions com era el cas pel franc d'abans de l'euro. Com que França és molt endeutada i no seria un dels països més segurs amb un govern Front National que promet tot, doncs que gastaria molt, això vol dir que finançarà les seves despeses per un dèficit i compensarà per la creació de moneda interna, cosa que no podria fer amb l'euro. És l'antic i conegut sistema de "*faire fonctionner la planche à billets*". A més, amb aquesta situació i la poca confiança internacional amb la senyora Le Pen - només cal veure com ja s'espanta tothom a fora - la nova moneda serà atacada i perdrà valor. És a dir que tots nosaltres perdrem una part dels nostres estalvis, del nostre patrimoni, del sou o de les retretes.

A més, imagineu, si hi ha una moneda interna i si vosaltres seieu un comerciant, un artesà o una petita empresa (l'euro serà reservat a les grans empreses segons la senyora Le Pen), com comprareu el que necessiteu de l'estranger ? Evidentment amb el nou franc devaluat. Com pagareu i com cobrareu ?

Si seieu un assalariat d'empreses, de l'Estat o de les col·lectivitats, cobrareu el salari en nous francs. Com pagareu si aneu a comprar a la Jonquera o si aneu a Barcelona, a la Costa Brava, o a Itàlia i Alemanya ? Haureu de canviar la vostra moneda interna, com se feia abans, els nous francs per euros europeus : a quin canvi ? Evidentment hi perdreu, com hi perdíem abans, car és impossible de creure que el nou franc serà més fort que l'euro o el dòlar.

Podríem continuar amb els exemples de dificultats concretes i pèrdues que tindríem tots nosaltres. Jo me pregunto : qui és l'assessor en economia de la senyora Le Pen ? És una persona perillosa, que nos vol amagar la vida, sobretot aquí, a Catalunya Nord, que sem un departament de frontera ? Me sembla increïble que una candidata ho pugui imaginar i ho arribi a dir, i encara més increïble que hi hagi gent que s'ho cregui i que ho voti.

Un dels candidats eliminats a la primera volta ha tornat a d'actualitat, Dupont-Aignan. Se sabia aquest senyor pròxim del *Front Nacional* per alguns temes, i feia part de la dreta més dretana, com se diu. Electors l'han votat per no votar Fillon, que haguéssim pogut directament votar el *Front Nacional*. Vol dir els seus votants són una gent molt a dreta, molt conservadora, però no frontista. Ara el senyor Dupont-Aignan fa aliança amb Marine Le Pen. François Fillon havia cobrat amb la seva dona molts diners durant temps; me sembla que el senyor Dupont-Aignan s'ha fet comprar per menys. Se diu i us ho expliqui. Aquest senyor pensava fer 5% a la primera volta, perquè els sondejos ho deien, i s'ha gastat molts diners a la campanya. Ara té un deute molt important.

Després de firmar un acord, Marina Le Pen i Nicolas Dupont-Aignant a una conferència de premsa a la seu parisenca del Front Nacional (font: lemonde.fr)

El 5% és la barrera per se fer reemborsar el cost de la campanya per l'Estat. Va anar a dormir amb una perspectiva de 5% i se va despertar amb 4,7%. Per tant té un problema de 300.000 euros, que no té. Al cap de dos dies parlava de demanar als seus fidels i a la gent que l'han votat de li donar diners. Tal com és, sap que no tindrà diputats. No veig una aliança a les legislatives entre la dreta i ell, car ella pot pensar - amb raó - que els ha fet perdre els dos o tres punts que van faltar perquè Fillon sigui a la segona volta. Doncs és dins un atzucac, en un camí sense sortida. Cap diputat en perspectiva i diners que no sap com pagar.

La senyora Le Pen, ella, té diners, bastants. És a la segona volta i tindrà uns quants diputats. Doncs tindrà un finançament públic assegurat. També ha rebut diners, es diu de Rússia, que va anar a demanar, i és segur que el seu pare li ha deixat sis milions d'euros. Imagineu aquesta candidata que es diu del poble i que té una família que li pot deixar sis milions ! No sé a qui de vosaltres pot passar. Quan ella diu que el senyor Macron és l'home dels bancs, què és ella ? la dona de les grans fortunes ?

Deixem. Estic segur que dins el pacte que han fet hi ha: "*Si no pots pagar el teu deute, jo el cobriré*". La senyora Le Pen ha dit que ell tindrà diners perquè tindrà

candidats a les legislatives. Vol dir que hi ha també un acord electoral i que li deixaran algunes circumscripcions. El presenta com a futur primer ministre, però ella vol el poder per exercir-lo: el donaria a un altre ? Doncs és un acord electoral. Aquesta estratègia implica que no creu que serà elegida, tot i que fa el necessari per ser-ho.

Ara la gent que ha votat Mélanchon ho té clar. El senyor Dupont-Aignan és la dreta clàssica. Ha participat a les manifestacions contra el casament homosexual. Ara no hi ha més ambigüitats.

Es diu que la història es pot repetir, però en realitat no, perquè les circumstàncies canvien, el context és diferent. Però sí que amb circumstàncies semblants poden passar esdeveniments semblants. No cal dir, com ho he sentit aquests dies: mireu Mussolini, Hitler o Franco, doncs Le Pen serà com ells. Però examinem la situació.

Cal recordar que Hitler com Mussolini han agafat el poder de manera legal, els hi han donat després d'eleccions. Bé, a l'Alemanya d'Hitler, són les seves Seccions d'assalt que provocaven inseguretat al carrer - ara es crea dins el cap de la gent - que ha facilitat la seva presa de poder. Aleshores va passar un esdeveniment extraordinari, l'incendi del Reichstag, és a dir l'assemblea nacional. Es va saber després que era ell qui l'havia ordenat, però en el moment ho va atribuir als seus opositors principals, els comunistes, que tenien un terç dels vots. Els va engarjolar i va decretar l'estat d'urgència. Van seguir eleccions amb només el seu partit i alguns de petits que va admetre. Va tornar a guanyar i per sempre. Això ho diu la història.

No dic ara que la senyora Le Pen vulgui portar una dictadura, però suposen que guanya les eleccions presidencials i forma un govern. El parlament no existeix més car la legislatura és acabada, doncs no se'l pot reunir. Durant unes setmanes o un mes i mig ella sola té el poder. Arriba un atemptat enorme. Diu que no hi haurà atemptats amb ella, però ni haurà, perquè els islamistes radicals de fora volen que hi hagi una política repressiva contra l'islam a França i ella n'és portadora. Amb algú que diu jo seré repressiva i tiraré els indesitjables fora, segur que en tindrà. Decreta l'estat d'urgència i governa per decret, modificant el que vol. Ho ha fet el general De Gaulle en certes circumstàncies car la Constitució francesa ho permet, legalment. Diu l'article 16: "*Lorsque les institutions de la République, l'indépendance de la Nation, l'intégrité de son territoire* [és aquest el punt] *sont menacés d'une manière grave et immédiate* (els atemptats), *le Président de la République prend les mesures exigées par les circonstances*". Té trenta dies a la mà. Després, els diputats, si hi són, o el Consell constitucional poden demanar comptes. És un guió que pot preocupar.

El senyor Mélanchon me fa pena. Em cau prou bé, però no l'he votat perquè no tinc confiança amb una part de la gent que va amb ell. La nit dels resultats la seva decepció feia pena. S'ha vist ahir també, car durant la manifestació de l'1 de maig, se'l veia molt emocionat i al mateix temps decebut, gairebé dolgut. Ha passat a prop. Això explica la seva posició, car pensa probablement ja a les legislatives.

Se sap que al cap d'un o dos mesos, la gent torna a votar el mateix. Doncs si deia de votar Macron perdria una part del seu electorat possible pels seus diputats. Però ara se dona compte que la seva posició de no rebutjar el Front Nacional ha anat tan lluny, en dir ni l'un ni l'altra, que ara fa una mica de retropedalatge. Diu: no a Marine Le Pen, cosa que vol dir abstenció, doncs malgrat tot al seu avantatge, car augmenta proporcionalment el seu percentatge. On em sembla que fa un error és quan pensa que el 19% de vots que ha obtingut a la primera volta són seus. Ho són com a candidat, és cert, però que siguin pels seus candidats a les legislatives, no m'ho crec. Una bona part li venen dels socialistes que han votat útil. Potser tornaran cap als candidats del Partit socialista que, tot i perdre vots i ser el dolenta posició, pot fer aliances a les legislatives d'un cantó o de l'altre, per exemple tant amb els comunistes com amb candidats més centristes. No és cert que tots els seus electors el segueixin, car molts són anti-Le Pen, per exemple els comunistes. Però fa la jugada de tenir un grup parlamentari fort per obligar el nou president Manuel Macron a fer una política determinada.

Emmanuel Macron és president

09/05/2017. *Emmanuel Macron és president de la República. Els resultats, les conseqüències pel FN, les reaccions a Europa, les perspectives de les legislatives i l'estil del nou president.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-05092017>

El fulletó, el serial continuarà encara amb les legislatives. Mes diumenge hem tingut la conclusió d'una telenovel·la que va començar fa un any, amb les primàries dels uns, les primàries dels altres i el que va seguir. Tenim un president elegit. Fa dos dies que senti comentaris que m'estranyen molt: que hi ha molts blancs, que els republicans i el Front Nacional són contra, és que tindrà prou diputats?

A veure, me sembla que perdem la noció de les coses com són. Ha estat elegit i ben elegit. Efectivament, sumant els vots blancs, que són més que de costum, i les abstencions, fa pes. Mes recordaré que en les eleccions de més participació hi ha sempre més de 20% d'abstenció. Aquests no se'ls ha de comptar. Amb 75% de votants aquesta vegada, que és molt alt, n'hi ha només 4 o 5% més. També observo que l'Emmanuel Macron ha fet dos milions de vots més que François Hollande o que Nicolas Sarkozy. Per tant, tot i l'abstenció i els blancs, és absolutament legítim. Ningú no pot dir que és mal elegit. Al contrari, llevat de Jacques Chirac el 2002, és el president que ha tingut més vots.

Aleshores es diu: els vots no són seus. Però això passa per tots els presidents. Hollande no va ser elegit només pels vots socialistes, sinó pels vots antisarkozistes. Per tant ell tampoc no era propietari de bona part dels vots que l'han elegit, i s'ha vist durant el quinquenni que va tenir problemes amb tothom, a començar pels seus. Per una presidència de la República és una cosa normal a la segona volta, car molta gent vota per un president que no és el que haguessin volgut a l'inici. De fet, el que sorprèn la gent, és que no té un partit al darrere, sobre el qual se pugui recolzar. Aquesta nova situació desestabilitza,

però ell sempre ha dit que governaria en coalició, amb qui vulgui venir amb ell. No sé si tenir un partit majoritari al darrere és el seu objectiu. La seva elecció li dóna molt pes i força a l'exterior.

Molts observadors parlen del debat com el punt que va acabar de decantar la balança i donar-li un percentatge tan important. Deien 60% per Emmanuel Macron i 40% per Marine Le Pen, que just abans del debat havia pujat a 41 o 42%. Ella s'havia donat com a perspectiva aquest 40%. El dia del vot no ha arribat a 34% i per tant és un fracàs. És efectivament el debat que ha canviat tot. Ella ha triat la dolenta manera de fer. Durant tres anys es va esforçar de donar la imatge d'una senyora tranquil·la, que picava fort, és clar, però que també era com tothom i sabia respectar les normes. És l'aparença que va adoptar durant el debat del primer torn.

En esport es diu que la millor defensa és l'atac, però en política no. Sobretot quan és un cara a cara. No se pot picar fort sobre l'altre, perquè passes per dolent. En aquest cas, de violenta ho va ser, d'una violència extraordinària. Se pensava que se'l menjaria, que picant ell es deixaria trepitjar. No va ser el cas i va sorprendre molta gent, només veure els comentaris i els sondejos després. Ella va aparèixer com son pare: a través d'ella jo veia el vell Le Pen de fa vint anys quan anava fort contra tothom. Ha fet por. Sembla que definitivament no pot ser candidata, car tal com se l'ha vist quedarà. D'aquí cinc anys si se torna a presentar, sortiran extractes d'aquest debat ensenyant qui és. S'ho ha perdut ella mateixa. Va ser una tria voluntari, va ser una estratègia. Jo me demani si, sabent que no podia ser elegida a la presidencial, procurava recuperar ja en seu nucli segur per les legislatives, per tal de fer passar diputats.

Marine Le Pen ha afirmat que portaria el combat per les legislatives. Però, per ara, ningú no pot dir com sortiran. És possible que cap partit no tingui majoria. Els republicans poden fer molts vots. Moltes triangulars o quadrangulars, perquè tal com són les coses hi ha cinc blocs, dels quatre candidats majors i dels socialistes, que presentaran candidats arreu i tenen malgrat tot elegits locals, electors habituals. És la situació ideal pel Front Nacional, però també per partits que se donen com a perduts de tenir un grup a l'assemblea. Veig el combat entre el Front Nacional i els republicans, que tindran dificultats car una part notable del seu electorat ha anat amb la senyora Le Pen. S'ha dit que vénen del Melanchon. Una part, com sempre, però venen sobretot de la dreta que tranquil·lament ha fet el cas cap a ella. Si els guarda el partit republicà perdrà escons i legitimitat. D'altra banda recordeu com, en el debat per les primàries de la dreta, Sarkozy i Fillon criticaven Juppé perquè tenia l'ajuda dels centristes. Per ells eren els dolents. I aquests ho tenen clavat al cap. Doncs aquesta coalició de dretes perdrà del cantó del centre. Només se poden salvar per la implantació local i els seus elegits de terreny. El partit socialista no tant car ja és molt avall. Només pot sorprendre si resisteix encara.

La *République en Marche* vol presentar gent nova per aplicar el discurs de renovació de la classe política. Fixeu-vos que gent nova no vol dir gent que no ha fet mai política. Poden ser elegits locals, consellers municipals, és a dir gent que no ha fet carrera de diputat. La major part dels diputats de l'assemblea actual són elegits i reelegits. Penseu a l'època del Sarkozy, on es deia que hi havia molts nous i joves diputats, i n'hi havia només trenta o quaranta. Ara la

jugada és de posar gent que tingui un mínim d'experiència de la política. Totalment nous, pocs ho seran. La qüestió, per la ReM serà que fan dels elegits de centra-dreta o dels socialistes que s'han posat a favor d'Emmanuel Macron. Tindran un candidat de la ReM en front? El fraccionament a les legislatives serà la norma.

Molts dirigents europeus de la Unió Europea i d'altres llocs del món han tingut la por de la seva vida amb Marine Le Pen. Després de les eleccions a la presidència d'Àustria - que no té el poder del president a França, car no és un règim presidencial – on una persona d'extrema dreta de poc les guanya, pam! incerteses a França ! Quan han vist durant les últimes setmanes que pujava en intencions de vot Marine Le Pen es van espantar. L'elecció d'Emmanuel Macron els ha tranquil·litzat car al final va tenir el doble de percentatge que la seva oponent. Emmanuel Macron és el sol que havia dit clarament que era per Europa. La volia canviar però hi era favorable. La seva bona elecció, França triant un europeista, li donaran pes dins la Unió Europea.

Es diu molt que canviarà la llei El Komri, que vol fer ordenances, però durant dos mesos no tindrà assemblea ni ordenances, perquè cal que l'assemblea les accepti, doncs que hi hagi una majoria o una coalició per fer-ho. El que pot fer per ara és aconseguir canvis dins l'actitud de la Unió Europea, alguna cosa que deixi veure que pot canviar la seva política.

El nou president Emmanuel Macron entra a l'esplanada del Louvre amb una ambientació d'himne europeu (font: leparisien.fr, AFP P. Lopez)

A Catalunya Nord podem ser contents, car tenim el rècord regional de vots pel Front Nacional. No dic que el Front Nacional continua pujant, car només retroba els nivells que havia obtingut a les últimes eleccions departamentals. Doncs estabilitat. Com hem dit pel conjunt de l'Estat, molta gent de dreta o esquerra vota a ocasions pel Front Nacional quan habitualment no el voten. Recupera bastant vots de segona volta, cosa que ha caigut a l'orella de Louis Aliot i d'altres que es volen presentar aquí. També observi que a Perpinyà el Front Nacional fa percentatges comparables a la mitjana francesa, però deu punts per sota de la mitjana del departament, quan anteriorment Perpinyà feia part dels llocs on sempre feia els seus millors resultats. El vot Front Nacional s'escampa per la perifèria, per la plana i les valls, i retrocedeix una mica a Perpinyà, tot i els seus percentatges alts. L'enigma és si els conservarà per les legislatives. Molt atrevit qui farà pronòstics.

El torn de França de Mélançon

16/05/2017. *Jean-Luc Mélançon ja s'ha presentat a París, al Nord, a Bordeus i ara és candidat a Marsella. Només li falta anar a Brest i a Estrasburg.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-16-05-2017>

Des de l'elecció presidencial hem tingut el nomenament del primer ministre, la passació de poders, la primera visita a l'exterior amb la cancellera Merkel. Però l'element principal és que l'elecció del president Emmanuel Macron ha descol·locat tots els partits polítics, els fa molt vells, i ha desplaçat també els professionals de la política, aquests que fa vint, trenta i de vegades quaranta anys i més que fan política. És el cas de Mélançon, que en fa quaranta, és el cas de l'Hollande, que sempre n'ha viscut, de Fillon, que hi va entrar quan tenia vint anys, i de molts altres. El contrast els perjudica.

També observi que tots els partits tenen un problema, tots, fins i tot *En Marche* perquè, com per l'exèrcit de la Revolució francesa que tenia nous i antics soldats, com tot això s'aguanta i se fa l'amalgama? El Front Nacional, que semblava que ho tenia tot bé car, encara que perdés la senyora Le Pen, tenia bastants vots i bones perspectives d'obtenir diputats. Però ara tenen divisions internes i, sobretot, com se recuperen després de veure que la senyora Le Pen no té més perspectives de ser presidenta de la República, car s'ha vist que no tenia fusta de presidenta, que no en tenia la capacitat personal. L'afrontament amb Macron ho ha revelat. Els socialistes, a veure què faran i si tindran un grup parlamentari? Els republicans ho tenen pelut car, aquest matí mateix, n'hi ha que diuen que volen marxar.

Per Mélançon s'ha dit que era *parachuté* a Marsella per aprofitar-se del lloc on li era més fàcil. Per jo, no baixa en paracaigudes, sinó que fa el torn de França. El que passa és que no ho fa en bicicleta. Va ser senador de la regió parisenc, se va presentar al Nord, tocant a Lille, actualment és elegit a Bordeus i se presenta a Marsella. La pròxima vegada, segur que va a Bretanya, car només li falten Brest i Estrasburg. Com que el criticaven per aquestes mudances, ell va contestar que la seva circumscripció és tot França. Això fa pensar a una màxima de l'humorista Pierre Dac, que deia: "*Tout est dans tout, et réciproquement*". Ell l'aplica. En conjunt, tenim doncs una situació bastant complexa i divertida.

La colonització, crim contra la humanitat

16/05/2017. *El candidat Macron ha fet polèmica. La colonització és d'un altre temps, però les conquestes van ser molt dures, cruels, a Madagascar, a Algèria o al Congo belga.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-16-05-2017>

Vull tornar sobre un fet de la precampanya, amb una frase d'Emmanuel Macron que va polèmica, qualificant la colonització de crim contra la humanitat. En volia parlar allavontes, mes queia al mig del debat i podia aprofitar a l'un o a l'altre. Com que és un fet del passat, en podem parlar amb més tranquil·litat. No ho vull deixar passar, perquè n'he sentit de grosses, i moltes manipulacions. Pensi

que les paraules d'Emmanuel Macron van ser probablement exagerades. S'ha passat, comparant la colonització a un crim contra la humanitat, tot i que a molts llocs en va ser un. Però no podem amagar les matances de milions de persones per fer la conquesta de territoris. Era una manera de fer por per guanyar amb menys soldats o per posar la població com a esclaus. Hi ha doncs llocs on va ser veritat, d'altres no tant i d'altres no.

Era la mentalitat de l'època. Nosaltres, avui dia, no sem responsables del que han fet els francesos, els belgues, els anglesos o els alemanys als segles XVIII i XIX. Eren altres temps i altres mentalitats, que malauradament queden en el cap de certa gent avui. Ara bé, no és per això que hem d'amagar la realitat, dir que no ha existit i que tot eren flors i violes. Crec que hem de ser clars. Avui no hem de demanar perdó a ningú, però hem de reconèixer que els nostres avantpassats han fet barbaritats. No cal treure les coses del seu context car, com he dit, anava lligat a les mentalitats. Eren altres temps. Per exemple, fixeu-vos què era la ideologia de la colonització a finals del segle XIX, segons la revista *Hérodote*. Tothom sap el que ha fet el famós i respectat Jules Ferry per l'escola; volia la república i el progrés social a França. Era portaveu de l'esquerra republicana i, en un debat sobre la colonització, declarava a l'assemblea nacional a París el 28 de juliol del 1885: *"Il faut dire ouvertement que les races supérieures ont un droit vis-à-vis des races inférieures. Parce qu'il y a un devoir pour elles. Elles ont le devoir de civiliser les races inférieures"*.

A les colònies s'enviava gent amb bones intencions, que anaven a evangelitzar pobles que no sempre ho volien, administratius, però també s'enviaven molts funcionaris i militars abusaven de les poblacions.

Avui dia hi ha encara molta gent que pensa que no tothom és igual, que hi ha races o gent inferiors, a França mateix. Car ve d'aquesta educació i pensament antics, que l'educació i la societat van transmetre. Per la conquesta hi va haver massacres de poblacions senceres car, com que hi havien pocs soldats francesos o anglesos, però sí una superioritat de les armes, doncs mataven. S'utilitzava el terror i les matances per a atemorir les poblacions.

Prenim exemple de **la conquesta de Madagascar**, on hi va participar el nostre Josep Joffre sota les ordres del general Galieni. Doncs va ser especialment sagnant car hi va haver la resistència dels malgaixos i de la reina Ranavalona. Van ser dues guerres amb moltes matances i la utilització de tropes negres d'Àfrica, ja colonitzada - els *tirailleurs* - amb oficials francesos. Són la guerra de 1883-1885, per imposar un protectorat, i deu anys després una revolta i la guerra de 1894-1895, que acaba per l'annexió.

L'annexió pronunciada, es decideix que tothom pagarà l'impost personal. Com que la major part de la població no el pot pagar, no tenia diners ni res a vendre car era una economia d'autosubsistència, ho pagaven en forma de treball obligatori durant cinquanta anys. És una mà d'obra de treballadors forçats fins al límit de les seves forces: 20% moriran de cansament i maltractaments al treball, per fer carreteres, ponts i fortificacions. Joffre, que era oficial del *génie* es cuidarà de les obres a Diego Suarez, on hi havia una bossa de resistència.

Cartell del 1895 pel llibre d'Henri Gallichet: *La guerre à Madagascar, histoire anecdotique des expéditions françaises de 1885-1895* (font: wikipedia.org/Expédition_de_Madagascar)

És al **Congo belga** que hi va haver més exaccions i matances durant cinquanta anys, amb explotació de la població amb un nou esclavatge, per part del rei Leopold, car la colònia era la seva propietat personal. Brutalitat i una de les més grans massacres de la història, avaluada a deu milions de morts entre 1865 i 1909. Per exemple els militars havien de tallar una mà de cada indígena mort per justificar l'ús de cada bala del seu fusell o pistola. S'ha arribat a nivells de barbaritat increïbles. Tota la colonització no va ser així, però en els llocs que he citat sí hi va haver crim contra la humanitat.

Algèria és diferent. Aquestes barbaritats van passar al moment de la conquesta, del 1830 a finals del segle XIX. La conquesta d'Algèria va ser del mateix estil que les altres conquestes colonials, amb molts morts indígenes, tant en els combats com per a atemorir les poblacions, car hi havia resistència i relativament pocs soldats francesos. Calia trencar aquesta resistència.

Com que es volia instal·lar colons, és la terra que va ser objecte d'espoliació. Les terres eren propietat col·lectiva i religiosa. La llei de 1873 obliga a individualitzar les propietats. El que no es podia justificar era recuperat. Així, moltes superfícies "alliberades" van ser afectades a colons. La revolta de la Kabília va ser seguida d'expropiacions massives. En conjunt hi va haver moltes espoliacions. La gent va ser pauperitzada i colons els van fer treballar.

Algèria va tenir una gran immigració, que venia d'Itàlia, de França, de les Balears o del País Valencià. Eren gent modesta o de classe mitjana. Cal recordar que la majoria dels "peus negres", més de les tres quarts parts, vivien a les ciutats, no eren grans colons. Si beneficiaven de facilitats per accedir a les administracions o a les activitats terciàries, no van ser mai ni responsables ni

beneficiaris de les grans espoliacions de terres dels inicis. Per tant, no se senten responsables de tot el que ha passat. S'entén que es creguin ofesos, car ni ells ni els seus pares no van participar als excessos de la colonització. Faríem el mateix. Però els fets són els fets. A més a les ciutats vivien en relativa bona intel·ligència amb al gent del país. Durant la guerra d'independència van patir els seus efectes, els atemptats que, per un revoltat val millor fer a la ciutat, car es mata més gent i fan més por.

La guerra d'independència d'Algèria va provocar atrocitats dels dos bàndols, francès i algerià, però segons els historiadors francesos l'exèrcit francès va torturar dos milions de persones. Això significa que hi van participar milers de soldats i oficials francesos. És clar que no representa la majoria dels antics combatents francesos, que es van comptar en total per milions. Soldats que van participar a una guerra que no volien fer. Però els botxins hi eren i ho feien en nom de França. Avui dia, quan ho examinem, ens trobem amb la situació d'una pera mig partida. Amb això ens hem de quedar.

Per concloure, la queixa, la *plainte* contra Emmanuel Macron i la manifestació davant del tribunal de Perpinyà, la vigília de la primera volta de les eleccions presidencials - com ho relata *l'Indépendant* del 21 d'abril -, fan cara de ser una maniobra electoral a favor de Marine Le Pen.

Moralització de la política

23/05/2017. *La llei de moralització de la política francesa limitarà els abusos. A Catalunya Nord, molts candidats.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-23052017>

Tenim un nou govern a l'Estat francès, que es va anunciar amb vint-i-quatre hores de retard sobre la data anunciada, per poder verificar els antecedents dels ministres. No ho consideri com un retard perquè es podia anunciar vuit dies més tard, com ha passat altres vegades. Fer un govern en dos dies és molt ràpid. Habitualment pren una setmana o més, per fer patir.

S'ha dit que era per estudiar el passat d'aquests polítics, llur situació fiscal. Com que se vol fer una llei de moralització de la vida política, millor que siguin nets. Això per principi, car els ministres socialistes del govern Hollande que havien posat diners a un altre país no ho havien dit i tots havien jurat. Per tant és només una precaució. Me sembla que era més per que no es pugui dir que no ho havien verificat, que no pas de tenir els resultats en un dia o dos. Com a mínim hi ha la paraula jurada i queden coberts.

Se prepara una llei de moralització de la política francesa. Insisteixi francesa, car seria també necessària a l'Estat espanyol i a Itàlia. Ho va comentar el ministre de justícia francès François Bayrou a la televisió, ajudat sobre aquest tema per les declaracions del diputat socialista René Dosière, que ho reclama també des de ja fa temps. Se presentarà abans de les eleccions legislatives.

Com caldria fer? És simple : mirar el que fan a Alemanya, a la Unió Europea i als països escandinaus. Que se vagi lluny com ells o no tant, per a mi serà una

lleï excel·lent, car al menys prohibirà algunes pràctiques moralment condemnables... o totes. Era hora de limitar els abusos fets amb els diners públics.

És cert, per exemple, que no es podrà més contractar gent de la família, a tots nivells, diputats, regions, departaments o municipis. És un gran canvi. Evidentment, els que ja hi són quan un familiar entra de batlle o de batllessa s'hi quedaran, no se'ls pot tirar a fora. És durant el mandat que no es podrà reclutar persones de la família. Pot ser delicat a pobles petits on falta més aviat gent per ajudar que no pas possibilitat de col·locar familiars. Hi pot haver una dificultat pràctica dins els pobles on tots són cosins. Sense bromes, serà limitar alguns abusos. També és cert que el nombre de mandats serà limitat a tres pels diputats, o sigui quinze anys, que és molt car podrien ser dos, com pel president de la República. Seran dos pels batlles, que són dotze anys. Està molt bé, però torni a parlar dels petits municipis, menys de cent, o dos o tres cents habitants, on és difícil trobar gent voluntària per ser batlle. Si s'hi limiten els mandats és possible trobar-se sense candidats.

Ara bé, pels tres mandats consecutius de diputat, es pot suposar que serà d'ara endavant, cosa que hauria de tranquil·litzar els polítics de professió. Per exemple per Marine Le Pen, que es diu en realitat Marion (Marion Perrine), com la seva neboda, i que té 49 anys. Si és elegida acabarà a 64 anys, que és molt raonable. Manuel Valls, que té 55 anys, acabaria a 70 anys.

També deu ser tranquil·litzat Jean-Luc Mélançon, que fa política des de fa 35 anys i amb 15 més li farà cinquanta anys de servei. Mig segle, també és molt raonable. Amb tres mandats, suposant que ara sigui elegit a Marsella, li deixarà dos mandats per acabar el seu torn de França : ha fet París, el Nord, ara és un elegit de Bordeus i es presenta a Marsella. Tindrà encara temps de fer un mandat a Brest i un altre a Estrasburg. Tindrà aleshores 81 anys, que és una edat raonable per la renovació política que diu que vol fer. Per tant, excel·lent reforma en perspectiva.

Legislatives a Catalunya Nord

23/05/2017. *Molts partits presenten candidats per cobrar dotacions de l'Estat.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-23052017>

Hi ha molts candidats, perquè ? A Catalunya Nord no tenim el rècord. Amb tretze o catorze per circumscripció ens situem dins la mitjana. Hi ha llocs on són més de vint candidats. Les raons són simples. D'aquests la majoria sap que no passaran a la segona volta. Perquè es presenten ? Per fer diners, per fer calaix, per fer sous, i res més. Passa tant pels petits partits com pels grans.

Una campanya costa car, però no tant. Si a un departament un petit partit o un grup troba persones per presentar-se a cada circumscripció farà caixa, fins i tot sense fer campanya, quatre comunicats als diaris i llestos, a recollir vots. Si té mil, dos mils o tres mils vots, doncs vinga ! Un vot dona 1,40 euros al partit que presenta un candidat, a condició que se presenti com a mínim a cinquanta

circumscripcions i que faci 1% dels vots. Doncs se busca gent, de vegades qui sigui. Mateixa cosa per l'elecció a la presidència de la República. Els partits d'extrema esquerra, Poutou i els altres, i a dreta Asselineau i els altres, viuen durant cinc anys del que cobren a presentar-se a les presidencials. A les legislatives es cobra en funció del nombre de diputats i en funció del nombre de vots. Passa també pels partits més grans, que presenten candidats a tot arreu, tinguin perspectiva de guanyar o no, i són molt reticents a fer aliances a la primera volta, que determina quan cobraràs.

Sembla que els partits més situats presenten candidats a tot arreu, fins i tot on saben que no passaran i a on podrien fer aliances, per cobrar els diners per vots. És el que està passant per exemple pel partit comunista i pel de Jean-Luc Mélançon. Com es fa que no s'entenguin quan han fet campanya comuna dins el mateix grup a les presidencials ? És simple : els diners rebuts de l'Estat per la campanya presidencial el cobrarà només el Mélançon. Els comunistes han ajudar però no cobraran perquè no tenien el candidat. Me fa l'efecte que ara el Mélançon els vol liquidar i absorbir. Per això els hi talla els diners : presentant candidats l'un contra l'altre tindran menys elegits, però Mélançon pot pensar que ell si tindrà un grup parlamentari i els comunistes no, i més vots doncs més diners. A Catalunya Nord, on es pot pensar que ni l'un ni l'altre no passaran, presentar un candidat és treure vots a l'altre i, per tant, l'eixugar pels diners. És una tàctica per matar a mig termini.

Recurs contra Occitània i candidats a les legislatives

30/05/2017. *La instrucció del recurs és acabada i l'audiència serà després de les legislatives. Balanç de les posicions sobre el recurs dels candidats a les eleccions a Catalunya Nord.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-30052017>

Com ho havia promès al començament de l'any, us diré quins candidats a les eleccions legislatives s'han mullat oficialment a favor del recurs contra el nom de la regió Occitània i a favor de País Català. Estic parlant dels que ocupen un càrrec, dels que apareixen en els documents que hem enviat al Consell d'Estat.

A la primera circumscripció, Perpinyà i voltants, Romain Grau i la seva suplent Isabelle de Noell Marchesan, consellers del Molí de Vent han votat a favor del recurs en el ple del Consell Departamental. Recordi que el conjunt del Consell Departamental és *co-requérant*, és a dir codemandant. També Daniel Mach, com a batlle de Pollestres ha firmat, ha donat suport al País Català. M'agradaria saber què en pensa Jean Codognès, car els verds han votat per Occitània. Pitjor, són ells qui han imposat el nom als socialistes, en particular la seva amiga Agnès Langevine. Què en pensa, ja que és el partit que ens ha enxufat el nom? Tots els seus contrincants han estat a favor del recurs.

A la segona circumscripció, la que cobreix la vall de l'Aglí, la Salanca i la plana baixa, hi ha Marie-Pierre Sadourny, que és demandant en el recurs i representant de l'associació per Occitània-País Català. És membre del Consell Departamental que ha donat el seu suport. El suplent de Christine Espert, Charles Chivillo, tant com a batlle de Maurí que com a president de la

comunitat de municipis Aglí-Fenolhedès s'ha posicionat a favor i és també demandant.

A la tercera, que va des del Riberal fins al Conflent i a la Cerdanya, hi ha Ségolène Neuville i Robert Olive, que són demandants dins el recurs, amb el sindicat Canigó Gran Paratge i amb la comunitat de municipis Rosselló-Conflent. També ha ajudat el recurs el suplent José Montessino, el batlle d'Eus. Per Catherine Barrère, sé que es membre a títol individual de l'associació per Occitània-País català.

A la quarta, la del Vallespir, de les Alberes i del sud de la plana, hi ha Alexandre Reynal i Nicolas Garcia, consellers departamentals que han votat el suport al recurs. Jacqueline Irlès ha firmat pel recurs en nom del municipi de Vilanova de Raó.

Tots aquests nos han ajudat. Per tant, vull recomanar-vos totes aquestes persones. Com que són de signe diferent no se podrà dir que avantatgi un partit determinat. Jo prenc partit pel que he defensat, és a dir que no ens considerin com a occitans i que hi hagi País Català en el nom de la regió.

Primera volta de les eleccions legislatives amb canvis

13/06/2017. *Es comenta la primera volta de les eleccions legislatives a França.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-13062017-data-i-pregunta-pel-referendum-eleccions-amb-canvis>

La primera volta de les legislatives ha confirmat el que es preveia, però amb una amplitud que ha sorprès tothom. Hi havia dubtes sobre la possibilitat del president Macron de tenir una majoria. Ja era vist que aconseguiria molts diputats. Però fins a una majoria absoluta? D'altres pensaven ser una oposició forta. Doncs cap ho serà, ni tant sols els republicans, tot i que són els que se'n salen millor. El sistema electoral ho amplifica, amb les dues voltes. Aquest sistema ha fet que tot sovint, en el passat hi hagi només dos candidats a la segona volta. Molts candidats s'ho perden per un o dos per cent, que són pocs centenars o milers de vots. És el Front Nacional que paga el preu més fort del sistema que fa emergir molts duels i poques triangulars, car a dos tot sovint hi ha una coalició contra ells, que no hi seria en l'altre cas.

Els partits que han perdut creen un ambient una mica trist. Els seus candidats coneguts, que sortien sempre al mitjans de comunicació, no els veurem més d'ara endavant,. Ens haurem d'acostumar a no sentir parlar més d'Hamon o de Cambadélis. Han desaparegut Glavany, Guigou, Aurélie Filippetti, Cécile Duflot, Nathalie Kosciusko-Morizet. Ja va passar pels dinosaures, els de veritat, quan un esdeveniment estrany i sobtat els va fer desaparèixer fa milions d'anys. De la mateixa manera, vaig tenir la impressió que, en un moment, tot s'havia fet vell, fins i tot el Front Nacional. Ell diu nosaltres sem el canvi, la novetat, doncs també feia cara de vell. Partits que diuen sempre les mateixes coses.

Mélanchon és un polític de carrera, ho diu la seva oposant a Marsella: ell fa quaranta anys que és en política i no coneix la gent; jo els hi parli cada dia, ell,

quan els veu? Però Melanchon ha guanyat a la seva circumscripció. A França, els insubmisos han baixat de meitat, han pagat de no dir clarament de votar per Emmanuel Macron contra Marine Le Pen. Ara bé, Jean-Luc Mélançon ha volgut, i gairebé reeixit, a eliminar el partit socialista, fent passar Hamon a les primàries, i ara procurant matar el partit comunista, escanyant-lo pels diners: res a les presidencials, pocs votants a les legislatives.

La recepta vella era: hi ha la dreta, hi ha l'esquerra i el Front Nacional que és contra la dreta i l'esquerra. S'ha passat a altra cosa i el debat ha canviat del tot. He sentit intervius de votants Front Nacional que eren molt decebuts de Marina Le Pen. Si és elegida, es mantindrà, però pot enfonsar el Front Nacional. Aquest partit també s'haurà de renovar.

No sé per vosaltres, però per mi, després d'un any d'eleccions n'hi ha prou, estic cansat i me triga que tot s'acabi i que aquesta llarga fase electoral trobi el seu final diumenge vinent.

Els resultats de les eleccions legislatives

20/06/2017. *Veredict de la segona volta de les legislatives i victòria d'En Marche. Els resultats a França i a Catalunya Nord, pels diferents partits i les perspectives de d'oposició.*

Una última vegada parlem d'eleccions... Ho tindrem molt difícil d'ara endavant car érem tan acostumats des de fa un any a parlar d'eleccions, que ja les trobi a faltar. Per sort s'apropa un referèndum a Catalunya...

Diumenge s'ha celebrat la segona volta de les eleccions legislatives. Molta abstenció, hi tornarem, car no crec que tingui la significació que alguns li donen, i una assemblea amb una majoria de la República en Marxa. A moltes circumscripcions, i per certs candidats a Catalunya Nord, eren desconeguts en política fa pocs mesos i se troben elegits. Clarament, van ser elegits no perquè la gent els valora, sinó per permetre al president Macron de governar i fer les reformes que va prometre. Doncs aquestes reformes es faran, car té majoria i la gent votant les ha acceptat.

Que hi hagi molt o poca abstenció no importa. En un sistema democràtic compta la gent que vota. Pels altres, si és un malestar ho cal procurar resoldre, però l'abstenció no treu la legitimitat. He sentit a dir que no era el que s'esperava per LREM, *la République en Marche*, que el fet de tenir 350 diputats, i no 400, era un fracàs. Somnii. A veure, hi ha una majoria absoluta que només es pot comparar a la del Mitterrand del 1981 o a la del Chirac el 1993. És doncs una situació que s'ha produït molt poques vegades a França. El president Macron pot governar amb majoria absoluta fins i tot sense els centristes del Modem que el recolzen. Parlem d'un partit que no existia fa un any. El moviment *En Marche* va ser anunciat per Macron a l'abril del 2016, i és amb un discurs el 12 de juliol que va començar la campanya. Durant molts mesos se va dir que no duraria i se desinflaria. Ara té una majoria absoluta de LREM, és una victòria històrica.

Els rivals d'*En Marche*, socialistes i republicans, tenen grups de diputats, però mal parats si es mira la situació d'abans. A cals socialistes i a cals Republicans, semblen contents dels diputats que tenen. Això me sorprèn tant com els comentaris sobre *En Marche*. Estan contents quan tenen la més petita representació que han tingut mai! Toques el fons i tot va bé. Sumant 113 republicans, 18 UDI i 8 diversos dreta fan 137 diputats de la dreta (en tenien abans 229). No els permet tenir un paper d'oposició forta. Per l'altra banda, si sumem els 29 socialistes, els tres radicals d'esquerra i dotze diversos esquerra que s'han presentat contra un candidat socialista, en tenim 43 (en tenien abans 331). Com que s'esperaven a molt menys, queden satisfets. Enhorabona! Obliden que per aquests dos partits que alternativament han governat fins ara, és llur derrota més grossa sota la cinquena República. Mai uns i altres havien tingut tan poc elegits. Els espera una crisi interna de les grosses.

Han perdut tots els seus líders, eliminats pels electors. Qui portarà aquests grups a l'assemblea? Com diuen a França, *des seconds couteaux*. Els elefants, o bé han perdut o bé, com que només es pot tenir un sol mandat, s'han quedat als seus ajuntaments o regions, car han vist a venir la tempesta. A més uns i altres poden veure trencar-se el seu grup parlamentari en dos grups segons que els diputats vulguin col·laborar o no amb el president Macron. A la crisi política se'ls hi afegeix la crisi financera car perdran molts recursos de l'Estat. Per exemple els socialistes perdran setze milions d'euros cada any, car han tingut pocs diputats i menys vots. Els republicans veuran la seva dotació baixar de meitat. Hauran de tirar gent al carrer.

Alguns dels líders que podien tenir, car són elegits, han estat triats en realitat per Macron, que ha fet la jugada mestra de fer elegir els seus diputats i una part dels de la seva oposició. Com? Doncs triant – i negociant – de no posar cap candidat LREM en front dels que volia fer elegir. Ni els socialistes ni els republicans podran ser l'oposició, ara per ara, o liderar l'oposició, car tenen massa problemes interns per resoldre.

Dins la pràctica, i per temps, és a dir fins que se reconstitueixin, aquests dos antics partits de govern deixaran el paper d'oposició a Jean-Luc Mélançon i a Marine Le Pen, que seran al davant de l'escenari. Què pot passar? Molts crits, crítiques, declaracions enceses, però poca cosa més car no tenen cap pes a l'assemblea. Mélançon té un petit grup de disset diputats, més deu comunistes. Si s'hi integren hauran de deixar-li el lideratge en no poder ara per ara fer constituir un grup parlamentari. Marine Le Pen, amb vuit diputat no podrà fer un grup, cosa que limitarà les seves intervencions. Notem que cinc venen del Nord i tres del Llenguadoc-Rosselló: Catalunya Nord, Besiers i el Gard. En conjunt, un gran fracàs del Front Nacional en relació amb les esperances que tenien.

Qui trobarem en el grup dels no-inscrits? A més dels vuit FN, belleu un ecologista i un *Debout la France*, que se poden ajuntar a l'esquerra i a la dreta, i cinc regionalistes, com diu el ministeri de l'interior: tres diputats corsos del partit nacionalista *Per Còrsega*, un gran èxit car l'illa té només quatre diputats, un de Polinèsia i un de Martinica. S'hauran de repartir la paraula entre ells. Segur que ho faran perquè tots tenen interès a fer sentir la seva veu. Notem

que després de vagues espectaculars i de cridar molt, els guaianesos envien dos diputats clàssics: on és el canvi?

Observacions complementàries. És una assemblea amb més dones que la precedent: 223 o sigui el 40%, sobretot gràcies a LREM, car als altres partits són gairebé tot homes. Me sembla que l'elecció de Jean-Luc Mélançon i de Marine Le Pen és una bona notícia pel president Macron. Se faran sentir, però com que són als extrems espantarán la gent i podrà governar amb més tranquil·litat, perquè tothom sap, a començar per ells, que no són una alternativa de govern, ni ara ni més tard. Ho ha confessat clarament Mélançon quan va prometre que seria la veu que cridarà la gent al carrer. Què pot fer dins l'assemblea? Res sinó parlar-hi de tant en tant i fer declaracions als periodistes a fora, a la *Salle des Pas Perdus*. Hem notat molta abstenció, uns 57% dels inscrits, i molts vots blancs i nuls, per desinterès, renúncia, i també per allunyament de la vida política. A la segona volta, 75% dels joves de 18 a 25 anys no han votat.

A Catalunya Nord hem elegit tres LREM i un Front Nacional, Louis Aliot. A la circumscripció guanyada per Louis Aliot, *La République en Marche* ha patit dolents reports de vots de la *France Insoumise* i dels socialistes. Una part important de la gent de dreta ha votat pel Front Nacional, com previst i com ho havien fet anteriorment. Per Louis Aliot, degut a la feble diferència de vots, se pot dir que és l'esquerra que l'ha fet passar, car observem que hi va haver molts vots FN, tant als pobles de l'Aglí i del Fenolledès, de tradició d'esquerra i de vot Mélançon a la primera volta, com a la plana baixa i a la Salanca on la dreta ha fet sempre bons resultats. Per exemple Estagell - però seria el mateix a Maurí o a altres pobles -, on hi ha un vot FN majoritari, i de Sant Llorenç de la Salanca, on el traspàs dreta-FN funciona sempre.

A Estagell a la primera volta tenim 762 votants i a la segona 686, doncs 76 menys, un 10%. El senyor Aliot ha guanyat 82 vots i la senyora Espert 124. Doncs uns 280 vots entre l'abstenció i els nous vots repartits. D'on venen? Si mirem els vots disponibles, un centenar pels comunistes, uns vuitanta de la *France Insoumise*, quaranta del PS, alguns pels ecologistes, total: 232. El senyor Siré, dels republicans, ha fet 56 vots. Hem vist que l'Aliot n'ha guanyat 82. Com que es pot suposar, com a altres llocs, que una part de la dreta no ha anat a votar, el seu increment ve per la meitat de l'esquerra, comunistes, socialistes o FI que han anat a votar directament pel Front Nacional. Aquest fet s'observa gairebé a tot arreu.

Per Sant Llorenç de la Salanca, us estalviaré el detall de les xifres per no ser pesat, no és tan accentuat car hi havia més vots de dreta, però també l'Aliot ha crescut més perquè una part de l'esquerra radical o de l'esquerra descontenta, per amargor, no ha tingut hesitació a votar Front Nacional. És això que trobi preocupant. No tant que la permeabilitat hi sigui tant entre la dreta i el Front Nacional, a casa nostra, com ja havia passat, sinó que l'esquerra també s'hi posi. Se deia que passava només entre comunistes i Front Nacional, tot i que no s'havia observat gaire aquí. Ara, el senyor Aliot pot dir gràcies a la *France Insoumise*, pot dir gràcies a certs socialistes, d'una manera general pot dir gràcies a la gent d'esquerreres.

Un any de presidència als núvols

El president Macron en congrés a Versalles

04/07/2017. *El congrés de Versalles escenografia la presentació del programa del president, amb especialment la llei electoral. Ja es dissenya qui pot liderar l'oposició.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-04072017-recurs-contra-occitania-leuroregio-a-perpinya-els-papers-de-salamanca>

Al moment de les eleccions, en aquestes cròniques, hem parlat del paper que podien jugar el senyor Mélançon, la senyora Le Pen, les diverses oposicions i el propi partit majoritari. Ahir, el Congrés a Versalles, ha reunit l'assemblea de diputats i del senat. A través aquesta reunió solemne, convocada pel president Macron, es veu clarament quin serà el joc polític i mediàtic d'ara endavant.

Com que el president vol parlar poc, ho ha de fer envoltat d'una certa escenografia, en aquest cas grandiloqüent. S'ha criticat, però ho havia fet l'Hollande i el Sarkozy. També el president Macron ho necessita per compensar el fet de ser molt jove i de no tenir fins ara poc pes personal. S'ha d'afirmar, hi ho fa pel decòrum. Té previst de convocar un Congrés cada any. Pel programa són les línies anunciades. Res de nou, confirma el programa de la campanya electoral. Potser és aquí la mitja sorpresa: pensa fer el que ha dit. Doncs glòria! Car serà un dels primers a fer-ho. A més ha donat terminis per les primeres mesures, un any, especialment per la llei electoral.

Amb aquesta llei, podem ja fer comptes per d'aquí cinc anys, quan s'aplicarà per les pròximes eleccions. A tot França hi haurà un terç menys de diputats i senadors, amb una part elegits com ara per circumscripció, i una part sobre una llista nacional a la proporcional. Com que caldrà reservar un nombre d'escons pels elegits a la proporcional, el nombre de circumscripcions on es presentaran un per un els diputats baixarà de meitat. A Catalunya Nord passarien doncs de dos senadors a un i de quatre diputats a dos. Era la situació dels anys seixanta i setanta, quan teníem dues circumscripcions amb, com a diputats, els gairebé inamovibles André Tourné i Paul Alduy.

Els periodistes, acostumats amb François Hollande a obtenir informacions de tot arreu, hauran d'acostumar-se a tenir-ne molt menys i, per falta de tenors i vedets, a comentar postures i declaracions de cantants secundaris. Es véu clarament com serà la vida política parisenca, al final més pobre, en el sentit de menys moguda, amb els papers dels protagonistes ben definits, com en la Comèdia del Arte del segle XVIII.

El president parla i els seus comenten i completen. L'oposició principal són els republicans, però els falten les primeres figures i el que diuen no impacta gaire. A més semblen d'acord amb la majoria de les mesures anunciades. La senyora Le Pen no parla a l'assemblea car no té grup parlamentari. Fa alguna declaració robada en els passadissos, però no té molt impacte, car són un o dos minuts, sense desenvolupaments o comentaris.

El senyor Mélanchon fa una pantomima, com Guignol a un espectacle de titelles. Està obligat de compensar les seves limitades intervencions parlamentàries per postures teatrals dins i fora de l'assemblea, per existir, car vol fer aparèixer que ell és l'oposició principal. A més, com s'ha vist ahir, els comunistes han aconseguit crear un grup parlamentari, que va estrenar ahir les seves faixes tricolors, i parlen. Feia impacte i van tenir un temps equivalent en els mitjans de comunicació, amb Pierre Laurent. Tot i la modèstia del grup, es posen el paral·lel amb els insubmisos.

Si algú ha vist els socialistes on són, que ens ho digui. Dins la pràctica desapareixen car a la televisió ni se feia un interview i se'n parlava molt poc temps. No tenen cap dels seus candidats, ni Valls ni Hamon, i només poden posar endavant gent sense notorietat.

Macron i els altres

29/08/2017. *Tot i la seva baixa de popularitat, el president Macron no sembla tenir gaire oposició. El mític campanar de Cotlliure se degrada i preocupa tothom.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-29082017>

La popularitat, la fama del president Macron va de baixa. Diria que no n'hi ha per tant. Passa per tots els presidents. Quan són elegits hi ha eufòria, i ràpidament els sondejos baixen quan la realitat arriba, simplement perquè tal mesura o tal altra molesta a tal grup o tal altre, que se posen descontents. La gent no se recorda que el programa d'Emmanuel Macron preveia austeritat i restriccions, exactament com el de François Fillon. Només en preveia menys. Si el pressupost té alguna retallada, només compleix amb el seu programa. De la mateixa manera, la llei sobre el treball, passi el que passi, sigui una bona llei o una llei dolenta - no ho sabem encara -, molestarà una part de la gent i hi haurà previsible manifestacions, que partits polítics instrumentalitzaran. Doncs baixa la popularitat.

Però el sorprenent no és aquí: on és l'oposició? Habitualment, quan n'hi ha que baixen, d'altres pugen, i alguns líders n'aprofiten per fer la seva publicitat: jo faria així o això. No se veu cap líder d'oposició que emergeixi a la dreta o a calcs socialistes, on hi ha només segones espases. Són encara estramordits per les desfetes de les presidencials i de les legislatives. Com previst, sense grup parlamentari, el Front Nacional i la senyora Le Pen són invisibles i inaudibles.

Queda el senyor Mélanchon que procura ocupar el buit, ajudant-se del carrer, car a l'assemblea poca cosa pot fer ja que només té un petit grup parlamentari i poca audiència. En conjunt, una situació estranya i inèdita.

Les eleccions senatorials són indirectes

12/09/2017. *Es preparen a França i a Catalunya Nord les eleccions senatorials sense que ningú ho noti.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-12092017>

Les eleccions senatorials tindran lloc el proper diumenge 24 de setembre. Són eleccions poc conegudes de la gent car no votem directament pels candidats. És una elecció indirecta, és a dir que són les nostres elegits que votaran, els diputats, els consellers regionals i departamentals, els batlles de tots els municipis i, segons la població, els adjunts i els consellers municipals. Són d'un a quinze delegats pels municipis fins a 9.000 habitants. Són tots els consellers, majoria i oposició, pels municipis de 9.000 a 30.000 habitants. Pels municipis més grans, és a dir Perpinyà, són tots els consellers i un delegat suplementari per cada tram de 800 habitants. Així, Perpinyà té 113 delegats electors sobre els 1.205 del departament.

Els senadors representen els territoris, és a dir els departaments i els municipis, per tant té la seva lògica que les eleccions se facin així. Són elegits per sis anys i, és una curiositat, cada tres anys se'n renova la meitat. És per donar continuïtat a la representació dels territoris i evitar el sacseig que s'ha produït, com s'ha vist, a les eleccions dels diputats. Aquest any toca al Pirineu Oriental, on teníem a les últimes eleccions Christian Bourquin, substituït per Hermeline Malherbe quan va morir, i François Calvet. Un socialista i un republicà. A veure ara si la *République en Marche*, o un altre partit s'emporta un escó o els dos.

Tenim catorze candidats. François Calvet i Hermeline Malherbe se representen, i hauran de deixar les seves altres funcions (batlle, consell departamental, etc.). Són acompanyats per un altre republicà i un altre socialista. Trobem una parella de LREM, amb Yves Porteix, batlle de Sureda, els dos comunistes de sempre i dos altres candidats d'esquerra, dels quals Jean-Louis Chambon, el batlle de Cànoves. No sé si aquesta candidatura és una estratègia o no: arreplegar vots per la segona volta o divisió dels socialistes? Per completar el panorama notem un sol candidat del Front Nacional i cap *mélanchoniste*. Això vol dir que el senyor Mélanchon ha fet una creu sobre el senat, almenys pel Pirineu Oriental.

Eleccions senatorials sense sorpreses

26/09/2017. *Les eleccions senatorials no han aportat grans sorpreses. El president Macron no podrà fer passar la seva reforma de la Constitució o l'haurà de pactar amb el Senat.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-26092017>

Aquest diumenge s'han produït les eleccions senatorials. Sort que *l'Indépendant* ha fet una pàgina sencera per explicar els resultats car sinó ningú no sabia que hi ha hagut eleccions. Tenen molt poc ressò, tot i la seva importància, car són indirectes i no concerneixen la gent sinó els seus elegits. Això explica que hi hagi una certa inèrcia. Per exemple la dreta i el centre que, a França i en part aquí, han guanyat les eleccions municipals, les departamentals i les regionals acumulen doncs electors. Per tant la dreta ha pujat una mica. El que és estrany és que no creixi més al Senat tenint en compte que ha guanyat les tres eleccions anteriors.

Aquí han passat François Calvet i Jean Sol, dues persones del país, conegudes i, pel François Calvet, molt estimat. Va ser el primer batlle a posar el panell "País Català" a l'entrada del seu poble, tothom el coneix. Me fa pensar a

l'elecció de Christian Bourquin fa sis anys. També va passar a la primera volta car tothom el coneixia, havia anat a tot arreu. La gent fa confiança a la gent que coneix i se cuida una mica d'ells. Simplement. De fet, François Calvet, l'oposant de sempre de Christian Bourquin, ha pres el seu lloc amb la mateixa tàctica. Aquest cop hi ha gent d'esquerra que ha votat directament François Calvet. Els d'esquerra, sobretot socialistes, se n'escandalitzen. Però recordaré que fa sis anys batlles i consellers municipals de centre i de dreta havien dit públicament que votarien per Christian Bourquin, car el coneixien. Per tant, per una part de la gent hi ha el partit i enfront la persona mateixa. Doncs ha passat ara, i no és més estrany que el que va passar fa sis anys. És la mateixa lògica.

Jean Sol és menys conegut, mes és de Bonpàs, conseller departamental i té darrere d'ell la vila de Perpinyà i la comunitat urbana, és a dir molts vots. Penseu que pels pobles d'alguns milers d'habitants, fins a 8.000, tots els consellers municipals voten, doncs hi podia trobar una forta majoria o els vots d'oposició. És cert que el que ha fet perdre la senyora Hermeline Malherbe és que se mantingui a la segona volta el senyor Jean-Louis Chambon, el batlle d'esquerres de Cànoes. Però tampoc no és estrany. Aquest any com l'any passat hem vist divisions a l'esquerra: recordeu les primàries i l'elecció presidencial, amb un candidat d'esquerra abandonat pels seus. Que hi hagi encara seqüeles d'aquest procés tampoc no és estrany. Tot és massa fresc perquè no en quedi algun rastre.

El batlle de Perpinyà i els dos senadors Jean Sol i François Calvet, els tres guanyadors de les senatorials a Catalunya Nord (l'Indépendant.fr, 24/09/2017, foto Devic)

Ara bé, a França és interessant veure que el president Emmanuel Macron no podrà tirar endavant la reforma constitucional que tenia prevista, car no té la majoria de dos terços per fer passar la seva reforma de la Constitució pel congrés (Senat i Assemblea Nacional reunits). Doncs o bé abandona la reforma o l'haurà de pactar amb el Senat. A veure si retalla els municipis, a veure si suprimeix el senat!

Si mirem els grups del senat, la dreta creix una mica. Han cridat a la glòria, però no n'hi ha per tant. Els comunistes resisteixen i conserven un grup parlamentari pels pèls. Hi ha pocs En Marche: volien caminar molt, i se veu que els costa caminar pel territori. No hi ha ni melanchonistes ni insubmisos, que no han començat a caminar al senat. No tenen grup i sovint no han presentat ningú. Té un petit grup a l'assemblea de diputats i res al senat i per tant ha de compensar. Per això el senyor Mélançon ha de fer molt soroll i música pels carrers, per compensar. Observi que comença a utilitzar la polèmica, amb unes declaracions que comparaven sense dir-ho clarament Juppé i Macron als nazis. Sigui com sigui, és xocant, mes en realitat el que ha dit és un error: no és el carrer que ha fet marxar els nazis, és el contrari, car és el carrer que els va posar al poder, a l'Alemanya de l'inici dels anys trenta. Són les manifestacions dels nazis, la violència i la inseguretat al carrer – que contribuïen a fomentar – que van posar per eleccions Hitler al poder. És el carrer que ha posat els nazis al poder, no el contrari. El senyor Mélançon utilitza una tàctica que molts utilitzen per a focalitzar l'atenció sobre llur persona quan no se'n parla gaire, fent polèmica amb petites frases. Fa uns anys, l'especialista n'era Jean-Marie Le Pen.

Mélançon té el blues

31/10/2017. *El president Macron té sort car el senyor Mélançon és un oposant, però no és una alternativa de govern.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-31102017-republica-catalana-municipals-perpinya>

El senyor Mélançon volia mobilitzar la gent contra les ordenances de la llei del treball. Deia que posaria un milió de manifestants al carrer. Ara vol mobilitzar els estudiants. Se sap que són sempre a punt de se moure. Tindran motius i ganes per fer plaer al senyor Mélançon?

Primer, ell va organitzar sol una primera manifestació sense els sindicats, amb un resultat decebedor. Els sindicats van organitzar les seves, i la tercera, aquest dijous, només va reunir uns milers de persones. El senyor Mélançon ha escrit que la culpa és dels sindicats, i Jean-Claude Mailly li contesta a la ràdio, d'una manera molt gràfica i molt obrera: “*Eh, mec, où tu es? À quel syndicat tu cotises?*”. El va enviar a pastar fang.

És un fracàs de la seva tàctica. És un oposant, però no és una alternativa de govern. Ell mateix confessa que ha perdut davant el president Macron. Crec que si vol ser el cap de l'oposició ha de guanyar el suport de l'esquerra i no, com ho fa, barallant-se amb els comunistes – que pesen poc però que tenen coherència – i no foragitant Benoît Hamon i els socialistes. Ara per ara el president Macron té molta sort. A veure quan els Republicans s'hagin despertat.

Les municipals a Perpinyà

31/10/2017. *Ja se parla de les eleccions municipals a Perpinyà.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-31102017-republica-catalana-municipals-perpinya>

Només un apunt. Els polítics no tenen pietat. Fa un mes que acabem una maratón d'un any i mig de campanyes electorals entre primàries, presidencials, legislatives i senatorials, i ja parlem d'eleccions. Tinc compassió pel batlle de Perpinyà, Jean-Marc Pujol, que va defensar a París el recurs contra Occitània, no ho perdem mai de vista. Doncs, se'l volen menjar tot cru: ell té encara tres anys sencers de mandat, i belleu quatre si les eleccions municipals són retardades fins al 2021, i ja els seus amics i els altres parlen de qui serà el candidat que el substituirà. Me pensavi fer una cura de desintoxicació de les eleccions, però veig a venir que no serà possible. Només me queda de fer una cura intensiva de meditació a Sant Miquel de Cuixà o d'anar cada dia a caçar bolets, aquest any que no n'hi ha.

Informació a França

07/11/2017. *La informació a França continua sent deficient i proespanyola, amb poques excepcions.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-07112017>

França me fa pena. La informació a França sobre Catalunya continua sent deficient i proespanyola, sense matisos, amb poques excepcions. Les més destacades són el *Nouvel Observateur* a París i a Perpinyà *L'Indépendant*, que informen objectivament sobre les dues parts. Per tant fan feina de periodistes. Per la majoria dels altres, són tan descaradament hostils a la independència de Catalunya i a Carles Puigdemont que tinc la impressió de llegir la traducció en francès de la premsa de Madrid.

La palma la té el senyor Yves Calvi. S'havia distingit pel seu xovinisme i el seu jacobinisme a França mateix. Ara Catalunya és l'objecte de la seva ira. A la seva emissió d'ahir dilluns, "20h l'Événement" a Canal +., tenia com a convidats un historiador d'Espanya i Dominique Reynié, que va ser candidat a la presidència de la regió contra Carole Delga. Va ser un festival anti-Catalunya i un horror, una vergonya. A començar pel títol mateix "*Tintin chez les Belges*", on Tintin era Carles Puigdemont. L'historiador va parlar "*d'une pantalonade*", "*d'un vaudeville*" i, parlant dels catalans, que patien d'una "*pathologie collective*", és a dir que els catalans són malalts i pertorbats. Va parlar de "*minorités actives*" i de "*majorités silencieuses*", o sigui que per ell qui té una majoria de vots és una minoritat, i qui no la té és una majoria!

Ningú per li portar la contrària, ni tant sols el periodista Dominique Reynié, que no va quedar-se enrere, parlant de "*saue qui peut*", afirmant que "*Puigdemont cultive ce mal qui va ronger l'Espagne pendant des années*" i li promet "*la prison ou l'exil*". Estic molt content de no tenir aquest senyor descarat de president de regió. L'Yves Calvi va concloure amb una pregunta denigrant: "*Croyez-vous au retour de Tintin de Belgique?*" Com voleu amb tot això que els francesos entenguin el que passa?

L'únic punt positiu és que tothom sap ara que hi ha Catalunya, que els catalans volen un Estat i que Espanya és violenta.

En canvi el *Nouvel Observateur* parla de l'estratègia brillant de Puigdemont per internacionalitzar la qüestió catalana. El *Nouvel Observateur* és un diari d'esquerra i, per tant, va ser sensibilitzat per la violència d'Espanya, per les detencions i creu que la gent té dret de votar. Benvinguts els canvis de posició. Si no estan per la independència que tinguin com a mínim objectivitat.

Sempre Perpinyà

07/11/2017. *Continua el serial de les municipals a Perpinyà.*
<https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-07112017>

El serial, el *fulletó*, el serial de les municipals de Perpinyà continua – i això que falten tres anys – amb François Calvet que no descarta ser candidat i la més bona, Louis Aliot que se vol presentar sense etiqueta. Segueixi la política i les eleccions des de fa cinquanta anys i encara tinc sorpreses. Qui creurà que el president departamental del Front Nacional i diputat Front Nacional del Pirineu Oriental, tot i continuant en les dues funcions, serà sense etiqueta? Espera amb impaciència la continuació, que veig apassionant.

Macron i els batlles

28/11/2017. *El president Macron s'afronta als batlles de França.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-28112017-actitud-ue-estrategia-rajoy-transicio-espanya-macron-i-els-batlles>

És seriós i alhora anecdòtic. El president Macron ha rebut els batlles que eren reunits fa pocs dies a París en assemblea dels batlles de França. Se sap que són descontents: supressió de la taxa d'habitació i dels treballs ajudats, restriccions del pressupost. Se'ls promet compensacions però són poc clares, car se comença per les restriccions i després ja veurem. Hi ha un malestar amb raons fonamentades, objectivament.

Il·lustració de l'article: "Congrès des maires de France: Macron hué et applaudi à son arrivée" (lepoint.fr, 23/11/2017)

Doncs van ser rebuts pel president Macron a l'Eliseu, xampany, *petits fours*, és a dir la pastanaga, i l'endemà els fa un discurs tibet, és el bastó. Els va dir: "*Je ne suis pas là pour vous faire plaisir, mais pour appliquer des réformes*". Així de clar. Alguns xiulets, i contesta: "*Dans ma campagne j'ai demandé aux citoyens*

de ne pas siffler, je peux le demander aussi à leurs maires.” És tibet i impressionant. No sé si té raó i si se’n sortirà, però sembla convençut del que fa i mostra cara. És una bona cosa per un polític. El cert, com diu un amic meu, és que és collonut.

Eleccions a Còrsega

05/12/2017. *La primera volta de les eleccions regionals a Còrsega és un terratrèmol polític, amb un 45% dels vots pels nacionalistes i l’eliminació dels partits tradicionals.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-05122017-presos-politics-eleccions-a-corsega-urnes-solidaries>

La primera volta de les eleccions a Còrsega, diumenge passat, va ser un sisme, un terratrèmol polític, dins l’illa i a París. Fins al punt que l’emissió de debat de la cadena 5, “*C’est-à-dire*”, va fer ahir en urgència un debat amb un títol inapropiat, pensat per fer por a tot l’Estat : “*Corse et Nouvelle Calédonie : bye bye Paris*”. Com si ja Còrsega fos a fora, quan no és l’objectiu dels qui han guanyat, quan se traca d’eleccions regionals! La llista de coalició dels autonomistes de Gilles Simeoni – el fill d’Edmond Simeoni, que va portar l’assalt d’una propietat peu negre d’Aleria el 1979, on va començar la lluita política a Còrsega – i dels independentistes de Jean-Luc Talamoni ha fet més de 45% a la primera volta i s’asseguren ja 40 escons dels 63 de l’assemblea regional, i probablement més a la segona volta. La llista se diu “*Pè a Corsica*”, Per a Còrsega.

Volen negociar amb l’Estat un estatut d’autonomia i especialment el reconeixement de la nació corsa, l’amnistia pels presos polítics i el cors com a llengua cooficial. Aquest darrer punt espanta molt ahir a París els tertulians de la 5, que deien: “Caldrà conèixer el cors pels funcionaris que vulguin treballar a Còrsega?”. Evidentment, si hi ha cooficialitat. On s’ha vist una cooficialitat sense les dues llengües? Tots a la defensiva: caldrà veure si l’assemblea nacional francesa ho accepta? Quina pregunta! Me sembla que serà si el president Macron ho accepta o no car, que sapigui, hi té majoria absoluta: Si diu als diputats que cal aprovar ho faran, i si diu talleu això, tallaran.

Els partits tradicionals, o millor dit els clans polítics tradicionals que se repartien l’illa són eliminats : un petit 10% pels macronistes, que són en realitat recuperació d’alguns clans polítics, un poc més pels republicans i les esquerres fora de la segona volta.

Veig un element positiu per l’opinió i els periodistes francesos: he notat ahir que comença a fer-se la diferència entre autonomisme i independentisme. Doncs van passar un bon moment a explicar que, finalment l’autonomia no era una cosa tant grossa. Recordi que, fa poc, se tractava d’autonomista qui volia trencar l’Estat quan, de fet, només volia tenir competències gestionades regionalment.

Còrsega té una història recent administrativament moguda. Primer se la va posar amb la regió PACA, que se deia allavontes Provence-Alpes-Côte d’Azur-Corse. Per poder fer de Còrsega una nova regió se va partir el departament en

dos, Nord i Sud, la llei deia que un sol departament no podia ser també una regió. Doncs al final dos departaments i una regió per 200.000 habitants en total. El 2003, se va fer un referèndum per una col·lectivitat única, amb refús d'aquest projecte portat per l'Estat i no comportava l'autonomia que calia.

El 2015 les eleccions regionals donen un govern dels nacionalistes corsos, que poden demostrar la seua capacitat a governar, element que els faltava. Se decideix allavontes amb l'Estat la creació d'una col·lectivitat única que substitueixi els dos departaments i l'antiga regió : són les eleccions del diumenge passat, per elegir l'assemblea d'aquesta nova estructura única.

De fet, el gir polític dels nacionalistes és el 2004, quan l'FNLC abandona les armes i els explosius. És el final de la violència i de la clandestinitat. Se tria un camí polític, que és guanyar per les urnes, demostrant la capacitat de gestió, és a dir la via catalana.

Aquí n'estem, i l'ultrajacobí Emmanuel Macron se troba amb un os dur a rosegar, Còrsega i el suport democràtic del poble cors a un canvi de concepció d'un Estat centralitzat.

Segona volta a Còrsega

12/12/2017. *La segona volta de les eleccions regionals de Còrsega donen una àmplia majoria als nacionalistes.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-12122017-omplim-brusselles-manuel-valls-segona-volta-a-corsega-laurent-wauquier>

Aquest diumenge, com previst, els nacionalistes corsos han aconseguit una gran victòria electoral, que només se pot comparar a la victòria d'Emmanuel Macron i d'*En Marche* aquesta primavera 2017. Va ser més que el que se pensava, car una part dels electors dels partits que van perdre a la primera volta no van anar a votar. En efecte, han aconseguit 56,5% dels vots a la segona volta de les eleccions per la nova assemblea única de Còrsega, amb una participació de 52,5%, és a dir més que per les últimes eleccions legislatives franceses que han posat també una majoria al parlament. Per tant són tan legítimes com les altres. Els altres partits són fora de combat, laminats: 18% per una llista regional de dretes i 12,5% per LREM i LR. Inexistents.

Il·lustració de l'article: "Résultats définitifs des territoriales: une déferlante nationaliste en Corse" (corsematin.com, 12/12/2017)

En l'assemblea regional anterior el nacionalistes tenien 24 escons sobre un total de 51 consellers, i per tant governaven en minoria. Ara tindran 41 consellers sobre 63, o sigui els dos terços, i governaran amb una ampla majoria. Com que caldrà onze diputats per fer l'executiu de Còrsega i que seran reemplaçats pels onze següents de la llista, això vol dir que en total els nacionalistes hauran col·locat 52 elegits sobre els 63 de la seua llista. Crec que és un rècord absolut. “*Qui dit mieux ?*” És el somni de qualsevol partit.

A remarcar que el primer ministre Édouard Philippe ha telefonat immediatament a Gilles Simeoni, el líder autonomista cors per felicitar-lo i dir-li que el rebrà al gener, com a primer contacte. No vol dir que hi haurà poques o moltes concessions, sinó que hi haurà negociació. Pren acta de la majoria i el rep. Quina diferència amb Espanya i Mariano Rajoy, que després de les eleccions del 2015, durant dos anys no ha rebut Carles Puigdemont i refusava de parlar del que sigui, ni tant sols del bon temps! Són dos conceptes diferents del que ha de ser la democràcia, a Espanya i als altres països tradicionalment democràtics d'Europa.

Laurent Wauquier

12/12/2017. *L'elecció de Laurent Wauquier confirma el gir dretà dels Republicans, iniciat amb François Fillon.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-12122017-omplim-brusselles-manuel-valls-segona-volta-a-corsega-laurent-wauquier>

L'elecció del president del partit *Les Républicains* va ser sense cap emoció. Aquest diumenge Laurent Wauquier ha estat elegit president dels Republicans francesos (a no confondre amb els republicans catalans), amb 75% dels votants, que no eren tants, car el partit ha perdut adherents i fe. Aquesta elecció d'un líder que se situa ell mateix a la dreta de la dreta confirma el gir dels Republicans, que havia començat l'any passat amb la designació de François Fillon a les primàries, que s'afirmava d'una dreta desacomplexada.

Això significa que *Les Républicains* han renunciat a reintegrar la dreta moderada i el centre dreta dins el partit, com havien fet abans Nicolas Sarkozy i Jacques Chirac. Per tant deixa al president Macron la dreta moderada i el centre. És una elecció interna que confirma una nova repartició dins la dreta i, de fet, conforta a posteriori la victòria d'Emmanuel Macron.

Moments destacats de l'any 2017 a França

02/01/2018. *A França i a casa nostra 2017 va ser un any de moltes eleccions, fins a la saturació, amb molts canvis.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-cronica-moments-destacats-de-lany-2017-a-franca-catalunya-nord-i-catalunya>

A França i a Catalunya Nord 2017 va ser un any d'eleccions, fins a la saturació. Al final n'hi havia una fart d'eleccions i eleccionetes. S'acabaven les primàries de la dreta i se destapava l'afer de François Fillon i de la seva inefable esposa Pénélope, que nos va mantenir desperts fins a l'abril. Van seguir les insòlites

primàries de l'esquerra, sense els dos principals candidats, amb un tots contra Valls i sense el president sortint, que havia renunciat a presentar-se.

Les eleccions presidencials van ser un trasbals total, amb un memorable cara a cara entre Emmanuel Macron, que va acabar president, i la histrionesca Marina Le Pen que va espantar tothom, fins al punt que un humorista se va demanar si no era el seu terrible pare amb una perruca rossa i faldilles.

A Catalunya Nord, com a França, les eleccions legislatives van canviar el personal, i se va passar de tres socialistes i un republicà a tres diputats d'*En Marche* - alguns totalment desconeguts, i encara ho són avui dia -, i un Front Nacional, Louis Alliot, avui encausat per desviament de diners del Parlament Europeu en sou de secretaris pel seu partit. Vam acabar amb les eleccions senatorials, on els republicans van cobrar per les eleccions locals dels anys anteriors, on havien progressat, quan acabaven de perdre les eleccions generals. Van guanyar també, cal dir-ho, pel descrèdit dels socialistes.

Res més per l'Estat francès, car tot lo altre no passarà a la història i no m'interessa. Val la pena comentar-ho al dia a dia, però per recordar-ho com a gran notícies de l'any, per mi no cal.

Diàleg a Còrsega

09/01/2018. *Les discussions entre els elegits corsos i el govern francès han començat el dia de reis amb bones perspectives.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-09012018-junqueras-empresonat-torna-puigdemont-existeix-la-republica-catalana-corsega>

La situació és molt diferent de la de Castalunya, car a Còrsega no es tracta d'independència. És només una regió que vol més competències. Si s'atorgaven, en realitat, serien menys que les competències que tenen les autonomies a Espanya. No és doncs una cosa de l'altre món. França ho podria molt bé acceptar. Només passa que la unitat de l'Estat i el temperament francès ho fan més difícil. Però altres Estats ho han fet. En el seu programa els nacionalistes corsos demanen algunes coses una mica fortes, però la major part del punts se podrien acceptar.

Ara tiraré flors! Constatí que el primer ministre Edouard Philippe té paraula. Al desembre, quan els nacionalistes corsos van guanyar les eleccions regionals va prometre que els contactaria ja al gener, i no va esperar al final. Va ser el 5 de gener, amb el gest clar: és la ministre Jacqueline Gourault que se va desplaçar a Còrsega, el dia on passaven els reis d'Orient. No sé si venia de rei negre, de rei ros o de rei blanc. A més els elegits corsos, el president de la regió Gilles Simeoni i el president del parlament Jean-Luc Talamoni, seran rebuts a París pel primer ministre el 22 de gener i pel president Macron al febrer.

No sé el que obtindran els elegits corsos, però veig una diferència abismal amb el que passa a Espanya, on el primer ministre és hermètic a qualsevol contacte i no respecta els resultats de les eleccions. Que se critiqui o no el govern

francès, estem en dos móns diferents, un on se respecten els resultats democràtics i un altre, Espanya, on mana l'arbitrarietat i la llei de la selva.

No s'ha parlat del fons, sinó del mètode, i és molt pragmàtic i intel·ligent. Cal recordar que la ministra ve del món local. Jacqueline Gourault és una centrista que ve de les col·lectivitats territorials. Per tant, sap del que parla quan se tracten temes de gestió del territori, de les col·lectivitats i de la gent. Té una llarga trajectòria política, ha estat durant 25 anys la batllessa d'un poble que no arriba al 4.000 habitants dins una zona rural i durant 16 anys senadora del Loir-et-Cher, aquest departament de la cançó divertida de Michel Delpech, els anys 90, que caracteritzava la França profunda. La recordeu, "*On dirait que ça te gêne de marcher dans la boue*"?

Durant la reunió del 5 de gener a Ajaccio, de l'esquerra a la dreta Gilles Simeoni, Jacqueline Gourault i Jean-Luc Talamoni (letelegramme.fr, 05/01/2018)

Han triat de deixar de banda per ara els temes més difícils, que podrien provocar un bloqueig, entre altres la cooficialitat de la llengua corsa i l'estatut de residents, que faran objecte d'una proposta de modificació de la constitució, ja que concerneixen també altres territoris, a ultramar. Es començarà per temes més tècnics, més concrets i senzills on se puguin trobar acords. Tothom hi pot trobar el seu compte. Els nacionalistes corsos per haver forçat la negociació i obtenir guanys que podran ensenyar. Si no poden obtenir el més difícil no perdran la cara. El govern francès treu llenya de foc o pot pensar que, després d'unes concessions, una part de la gent serà satisfeta i això traurà força als nacionalistes pels temes més delicats i menys acceptables per un Estat com França.

Notre-Dame des Landes

23/01/2018. *El sentit comú s'imposa a Notre-Dame des Landes, on no se farà un nou aeroport.*

La decisió del primer ministre Édouard Philippe ha caigut: s'abandona el projecte d'aeroport de Nantes a Notre-Dame des Landes. És de sentit comú, tenint en compte les circumstàncies, les pressions i les eventualitats de violències. Finalment el govern ha decidit una posició. S'hi pot veure la influència de Nicolas Hulot car, si s'hagués decidit de fer-ho, hauria continuat al

govern? Amb la creuada internacional que fa el president Manuel Macron contra el canvi climàtic i per l'execució dels acords de París, se podia posar el vestit de qui fa un macroaeroport, i se podia permetre de perdre el suport de Nicolas Hulot? És probable que tot això hagi jugat.

Però a la base de tot hi ha una mobilització per contrarrestar el projecte, sobre el terreny i arreu del país. Cal destacar també el paper creixent de les xarxes socials. Amb internet i aquestes xarxes és la gent qui és protagonista. S'ha vist per Notre-Dame des Landes i se veu també avui dia a Catalunya. A casa nostra hem vist l'eficàcia de les mobilitzacions contra un projecte que menyspreuava el territori i els habitants, va ser l'acció valenta contra la THT/MAT, que va fer recular el govern i ha portat a fer les modificacions que van atenuar molt els inconvenients, especialment enterrar la línia.

Nantes ja té un aeroport, massa petit, i la decisió preveu d'eixamplar-lo. Hi plantejarà nous problemes? Ara per ara, hi ha sempre molta gent instal·lada sobre els terrenys de Notre-Dame des Landes, que fan agricultura per alguns i que pertanyen a moviments alternatius d'ocupació i de defensa pels altres. Se proposa de regularitzar la situació del que són pagesos i se dona als altres fins a la primavera per marxar. Ho faran?

Rassemblement National

13/03/2018. *Marine Le Pen canvia el nom de seu partit Rassemblement National, però és ja nom d'un partit actual i d'un partit feixista de Vichy.*

Al seu congrés de Lille el *Front National* ha decidit de canviar de nom, així ho ha volgut la seua presidenta Marine Le Pen, reeligida amb 100% dels vots. Proposa que se digui d'ara endavant *Rassemblement National*. Vol canviar la imatge: front fa pensar a defensa, a oposar-se o a la guerra, quan *rassemblement* és aplegar per arribar al poder. Me fa l'efecte que més que agafar votants de dreta, serà més aviat el Wauquier que se menjarà una bona part dels seus electors.

Últimament és moda, tothom ha canviat de nom: tenim *Les Insoumis*, *En Marche*, *Les Républicains*, i ara el *Rassemblement National*. Només falten el Partit Socialista, que s'ho pensa, i el Partit Comunista, que per ara no hi pensa, almenys ho sembla.

Ara bé, res no és simple per la senyora Marina Le Pen, car el *Rassemblement National* ja existeix. És el nom dipositat el 2013 per una persona pròxima a Charles Pasqua per un nou partit que se declara gaul·lista i republicà, amb com a símbol la creu de Lorena junta amb una flama tricolor, exactament com la flama del *Front National*. Diuen que aniran al tribunal si se'ls roba el seu nom. Llevat evidentment que la Marina Le Pen trobi una entesa i els hi compri. Passi el que passi, tot això no fa seriós, és un treball *d'amateur*. Que ningú al *Front National* no té internet i no sap cercar a Google, com ho he fet jo, per veure si no hi ha ja un *Rassemblement National*? O bé, més simplement, perquè no ho demanen al servei de l'Estat que enregistra els partits?

A més, segur que hi haurà gent mal pensada, per exemple periodistes o adversaris polítics, que diran que el nou nom fa pensar molt a un altre *Rassemblement*, fundat l'any 1941 sota el règim de Vichy per Marcel Déat, el *Rassemblement National Populaire*. Marcel Déat venia del socialisme i el seu partit era feixista, antisemita i col·laboracionista amb els nazis. Se declarava socialista, com el partit nazi del Fürher Hitler – nazi és la contracció de nacional i socialista – i europeu. Entenem-nos, era per la gran Europa d'Hitler.

Doncs tot plegat, per fer nou i canviar de cara, no crec que el nom sigui encertat.

El logo del Rassemblement National Populaire, un partit feixista i col·laboracionista declarat l'any 1941, amb una flama tricolor i una creu que recorda l'esvàstica dels nazis (font: wikipedia.org)

Mala sort, el dia mateix on volia canviar la seua imatge, el *Front National* fa parlar d'ell mitjançant l'assistent parlamentari de Marine Le Pen, Davy Rodríguez. Aquest és també el número dos de les Joventuts d'aquest partit. Sembla que anava begut i en una altercació amb un vigila li diu "*Retourne en Afrique*", i el tracta de "*Nègre de merde*". Tothom ho ha pogut veure i sentir car el vídeo amateur que va filmar una persona present va passar en les xarxes socials i a les televisions. No he pogut trobar d'on venia el vigila ni tampoc de quina família venia aquest mal educat i racista Davy Rodríguez. Però me diverteix imaginar que el vigila, negre de pell, pugui ser un francès de les Antilles, doncs d'una família francesa de les illes des de la segles, insultat per un altre francès, que no sé si "*de souche*", dient-se Rodríguez, que li demana de tornar a Àfrica! En aquest cas qui seria més en dret de donar lliçons? No faig distincions entre la gent segons el seu origen i cal respectar tothom, vingui d'on vingui, cosa que no fa aquest Rodríguez. Racisme pur.

Aquesta situació m'ha fet pensar en una anècdota personal que va passar a la Plaça Aragó de Perpinyà a finals dels anys setanta del segle passat. No era del tot racisme, però hi havia la mateixa voluntat d'exclusió i la mateixa incoherència. S'acabava de crear a la universitat el DUEC, el primer diploma de català. *L'Indépendant* n'havia parlat amb bons termes, amb fotos i tot. Doncs

passant per la Plaça Aragó un senyor gran, de l'estil dels que feien grups allà per comentar el dilluns el partit de l'USAP o del XIII Català, me va parar per felicitar-me per la iniciativa. Li vaig donar les gràcies i li vaig dir que era un primer pas, que calia ara crear una llicenciatura, formar mestres i ensenyar el català a totes les escoles. Allavontes va canviar de cara i me va dir: "*Écoutez, si vous n'êtes pas content vous n'avez qu'à retourner chez vous!*". Me va deixar plantat sense més civilitats. No vaig tenir temps de li demanar on ell havia nascut, mes el cert és que jo vaig néixer a Perpinyà i que no puc ser més al mig de casa meua que a la Plaça Aragó. Era una reacció d'exclusió i, fins i tot, amb un regust racista.

Macron reforma

13/03/2018. *El president Macron continua les reformes: s'ataca a la SNCF i canvia el reglament de l'assemblea dels diputats.*

El president Macron continua les seues reformes, i això que no fa ni un any que és elegit. Ara s'ataca al bastió del sindicalisme, és a dir a la SNCF, els conductors de trens i la CGT. Aquests van ser i són sempre la punta de llança de les reivindicacions sindicals, car amb dos milers de persones tenen la capacitat de bloqueig de tot l'Estat i de l'economia.

Inicialment, a més de la reforma de l'estatut dels xeminots, s'havia dit que també tancarien gairebé totes les petites línies, llevat que les regions en paguin el dèficit i les facin seues. Evidentment ha aixecat moltes resistències dels batlles de totes tendències i de moltes regions. Però ara el primer ministre Edouard Philippe ha dit que no seguiran les recomanacions de l'informe que s'havia demanat i que ho proposava. Per tant no se tancarà cap línia. Això sí, les regions hauran de posar la mà a la butxaca.

Per tant ara tots aquests preocupats descansen i se senten més tranquils. Passa sempre després d'una por, car te trobes més relaxat. Això fa que serà difícil als sindicats de mobilitzar molta gent contra la reforma de la SNCF, car no crec que hi hagi la unió sagrada de tots els descontents, és a dir dels sindicats, dels batlles i dels territoris.

Com si això no fos prou, el president Macron pensa canviar el règim intern dels debats a l'assemblea per evitar centenars i milers d'esmenes – els *amendements* – dipositades per l'oposició i destinades a bloquejar les lleis que no li agraden, i per això fan una guerra de trinxeres. Doncs se preveu que el nombre d'esmenes serà més limitat i proporcional al nombre de diputats dels grups parlamentaris. A més seran examinades conjuntament i no una per una.

Com per la tramuntana quan bufa a rufacades, hi ha encara més reformes anunciades d'aquí l'estiu: el batxillerat i la formació professional. Per tant, en permanència, tothom té un bistec a defensar i patates fregides a guanyar, car si cada reforma molesta alguns, hi ha també avantatges per molts altres, i una bona part de l'opinió té el sentiment que són necessàries. Per tant impedeix un front comú en contra. És una tàctica admirable i el president Macron té molta

sort de tenir destrossades tant l'esquerra com la dreta, i fins i tot el *Front National*. Cal dir que ell hi ha contribuït.

Vaga a la SNCF

03/04/2018. *Comença la vaga a la SNCF, que durarà tres mesos i sembla ser un combat de substitució del polític.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-03042018>

Ja hi sem! Avui és el primer dia de vaga a la SNCF, que durarà tres mesos, dies sí, dies no. En fi suposi, car el sindicat *Sud-Rail* desborda la CGT i anuncia una vaga contínua. Ja veurem. Fa dies i setmanes que se'n parla. El govern ha anunciat que cedia sobre certs punts, però res no hi fa: la CGT i els altres sindicats volen la prova de força i veure qui guanyarà.

Me fa l'efecte que l'estatut dels xeminots i els canvis de gestió a la SNCF per fer front a la competència que vindrà – és cert – són al segon pla. Tot passa com si els sindicats volien la seua revenja de l'estiu passat, quan no van poder mobilitzar contra la llei del treball, que va passar sense gaire maldecaps pel govern. A més de perdre la batalla, perduda d'avançat car una majoria de l'opinió hi estava d'acord, aquest fracàs sindical alterava llur prestigi i accelerava la desafecció dels militants.

Doncs sembla que els sindicats vulguin una vaga llarga i dura per fer-se una nova salut i fer cedir el govern i el president. En realitat no se tracta de l'estatut dels xeminots. És dins la balança però no val una tal demostració perquè tothom sap, els interessats inclosos, que s'haurà de canviar car és inviable i té també una majoria de l'opinió en contra. Se tracta doncs, segons crec, de fer front al president Macron i a la seua majoria ja que els partits d'oposició, d'esquerra i de dreta, no fan aquesta feina. D'una certa manera és un combat de substitució del combat polític. Això no se diu encara en els mitjans de comunicació, però amb la vaga que s'eternitzarà, aquesta interpretació se pot estendre, al detriment dels vaguistes.

Per fer batalla cal ser dos. Me fa també l'efecte que el president Macron i el seu govern també la volen, tot i les concessions. Han guanyat la batalla de la llei del treball i ara tenen al davant el bastió del sindicalisme, el nucli dur que, des de sempre, fa que una vaga sigui reeixida o no: el bloqueig dels transports ferroviaris que, de retruc, acaba paralitzant bona part dels treballadors i de les empreses del país. Per tant si guanyen aquest braç de ferro, no hi ha més obstacles per altres reformes ni més oposicions per temps.

Macron reforma i parla

17/04/2018. *Tàctica Macron, que inicia una reforma de consens mentre es desenvolupa una vaga contra una altra reforma, trencant un front comú mentre focalitza l'atenció amb intervius televisats.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/joan-becat-17042018>

El president Macron reforma i parla. Fins ara parlaven només el primer ministre i el ministre concernit. Continua la tàctica Macron, mentre comença la vaga de la SNCF, que té un inici exitós. Com se podia preveure, amb un terç de vaguistes no circula el 80 a 90% dels trens, degut als especialistes, conductors i *aiguilleurs*, que tenen una gran capacitat de bloqueig amb relativament poca gent. Doncs el president Macron fa anunciar al primer ministre la seua reforma del parlament i del senat: només tres mandats consecutius, 150 diputats i un terç del senat menys, 15% d'escons a la proporcional. Per contrarestar una eventual defecció de l'opinió sobre un tema calent, la SNCF, en posa un altre en ruta, més neutre i amb molt ample consens dins el país. És a dir que no deixa que se concretitzi un eventual front comú contra ell i la seua política. Per la segona setmana de vaga passa igual: se posa en discussió a l'assemblea la llei sobre la immigració i les expulsions, sobre la qual hi ha també un gran consens dins l'opinió.

A més el president Macron parla. Primer amb Jean-Pierre Pernaut, a l'informatiu del migdia de TF1, dins una classe primària de l'Orne, per tant principalment per les dones de casa, els jubilats i la *France profonde*. Entre altres temes deixa anar: "*Je veux une SNCF forte (...). Je dis aux syndicats, la meilleure réforme ce n'est pas de ne pas faire de réforme, c'est de la faire ensemble*". Diu als xeminots: "*Je vous respecte mais il faut réformer (...). Les cheminots resteront cheminots*", i, eventualment puc pagar, l'argument letal. El deute de la SNCF serà assumit per l'Estat si hi ha reforma.

Emmanuel Macron repeteix la seua presència durant més de dues hores el diumenge a la nit. Doncs fa que ha passat més temps a la televisió en una setmana que durant tot l'any. Aquesta vegada era un interview realitzat per dos dels periodistes amb fama de més ferotges i més contraris al president, Jean-Jacques Bourdin i Edwy Plenel. Efectivament és el que va passar.

Per jo, Bourdin i Plenel són els Dupont i Dupond, per fer-ho més simple. Van ser tant durs i agressius – al límit de la civilitat – que vaig pensar a un corrida. Ara bé no se sabia qui era el torero, si el Macron que finalment els va efectivament torejar, o els dos atacants que procuraven donar el cop d'espasa mortal o el cop de punyal del *descabello*, i no ho van mai aconseguir. No tindran doncs ni les orelles i la cua del president.

A certs moments me semblava veure la repetició o la revenja del cara a cara de la segona volta de l'elecció presidencial, on els dos periodistes substituïen la senyora Le Pen i, com ella, volien desestabilitzar el senyor Macron. Com ella, no ho van aconseguir. Acceptant l'interview i els dos Dupont/d, és evident que el president sabia el que l'esperava. Doncs ho ha volgut. Suposi que volia ensenyar que era valent, que no tenia por d'ells i que podia contestar a qui sigui, per si cas hi havia dubtes en la seua majoria. Dit d'una altra manera, collant-lo els dos periodistes li van fer servei. És també un missatge als oposants i als que protesten: no m'impressioneu.

Doncs el president Macron vol ocupar el terreny mediàtic i desplaçar la vaga dels xeminots com a preocupació primera. Objectiu aconseguit. Al mateix temps durant l'interview va enviar missatges, per exemple que l'Estat pagarà el

deute de la SNCF. Ara bé, no diu ni la quantitat ni quan, car serà objecte de la negociació. És doncs la carota, la pastanaga per fer avançar el burro.

La vaga a la SNCF

15/05/2018. *Al cap d'un mes la vaga a la SNCF arriba a un punt d'inflexió. Ha disminuït el nombre de vaguistes i tenen les molèsties els viatgers i les regions turístiques, com Catalunya Nord.*

Un punt ràpid sobre la vaga a la SNCF, perquè sembla que arribem a un punt d'inflexió. En efecte ja fa un mes que dura la vaga a la SNCF, podríem dir que ha entrat en el *train-train*, si me permeteu aquest dolent joc de paraules en francès. Ja disminuït el nombre de vaguistes i torna a créixer una mica, 29% ahir. És poc. No se pot saber si aquesta disminució és per abandó o perquè els sindicats han organitzat “*un tour de rôle*” per tal que els vaguistes no tinguin tantes pèrdues de salari per dies de vaga. Se van reemplaçant, car saben que amb menys d'un terç de vaguistes bloquegen 80% dels trens. Qui té les molèsties? Els viatgers i les regions turístiques, com Catalunya Nord i tot el migdia de França. Ells tenen realment pèrdues.

Continuarà o s'acabarà? D'una banda, amb el cansament i la irritació dels usuaris la vaga pot perdre força, però també se sap que al final d'una vaga, quan queda el nucli dur, se fa més radical i *jusqu'aboutiste*. En aquesta hipòtesi pot durar tot el juny i fins al juliol. Però d'altra banda el parlament ha aprovat la llei del transport ferroviari. Ara és al senat, per tornar després en última lectura al parlament, on el president Macron té majoria absoluta. Tothom sap avui dia que la llei serà aprovada al mes de juny. S'haurà de complir i la vaga no servirà de res. Una vaga és destinada a forçar negociacions amb avantatge pels sindicats. Quan el partit està jugat, què fas? A més el primer ministre Édouard Philippe ha proposat als sindicats de fer esmenes a la llei sobre una sèrie de punts, que seran aprovades. Alguns sindicats s'ho plantegen. Tenen encara deu dies. Si se fan millores i aquests sindicats se troben satisfets, què faran la CGT i Sud Rail? Aquí n'estem, amb un peu a l'andana i un peu dins el tren.

Mariona Maréchal (Le Pen)

29/05/2018. *Marion Maréchal abandona Le Pen i vol formar els futurs quadres de la dreta.*

Només un encís sobre Marion Maréchal Le Pen. Ella se diu només Marion Maréchal. Té el mateix nom que la seua tia, Marine Le Pen, que se diu en realitat també Marion. Marion Maréchal va afegir Le Pen quan va entrar en política de la mà del seu avi Jean-Marie i per ser elegida beneficiant de la seua notorietat.

Ara treu Le Pen del seu nom polític i crea una acadèmia de ciències polítiques a Lió, l'ISSEP, "*Institut de Sciences Sociales et d'Études Politiques*", amb un diploma en dos anys. És molt jove i té només una llicenciatureta. Però crida els noms més coneguts de la dreta i de l'extrema dreta que hi hagi a França. És una escola de management per a formar quadres dirigents i les elits de la dreta extrema i de l'extrema dreta de demà. Amb els encarregats de cursos anunciats és molt possible que sigui una formació de nivell universitari, però ideològicament a la dreta extrema. El que ha faltat a Marine Le Pen és de tenir quadres, gent formada. Doncs Marion Maréchal els vol formar. Vol dir que ha començat el camí per treure la seua tia?

Vaga a la SNCF i llei aprovada

19/06/2018. *La vaga a la SNCF continua, tot i les esmenes dels sindicats i la llei votada. Es comenten els seus continguts.* <https://www.radioarrels.cat/podcast/90/la-cronica-dopinio-de-joan-becat-del-dimarts-19-de-juny>

La vaga dels xeminots entra en una fase molt particular, car continua quan no hi ha objectivament més motius. Evidentment, els que fan vaga pensen que hi ha sempre motius i que poden fer canviar les decisions. Passa sempre que al final d'una vaga els que queden exacerben el moviment, car se senten abandonats i poden arribar a extrems. Espero que el que ha passat a Sant Carles amb carreteres tancades, cremades de neumàtics i perill d'afrontaments, no passi més. Fa catorze setmanes que dura. El senat ha votat la reforma amb les esmenes proposades per dos sindicats que han acceptat de negociar, la CFDT i l'UNSA. Va ser aprovada en segona lectura a l'assemblea de diputats. La llei és doncs definitivament adoptada.

La llei de reforma del sistema ferroviari modifica tres punts. D'ara endavant la SNCF és una societat nacional, no un servei de l'Estat. Queda a capital públic pel 100%, però amb un estatut d'empresa privada. Els sindicats temen que més endavant hi hagi entrada de capital privat, però ara per ara no és el cas, és un procés d'intenció. En segon punt hi ha obertura a la competència. És a dir que podran circular sobre les línies trens d'altres companyies, per exemple de la Renfe, com passa amb el TGV, o d'altres. Tercer, al 2020 serà el final de l'estatut dels xeminots. Els actuals no perdran res, són els nous que seran amb un estatut segons la llei. Finalment el deute, 35 milers de milions – o sigui 35 *milliards* – d'euros sobre un total de 47 mil milions seran assumits per l'Estat. No sé què més es vol?

Ara, què passarà amb l'inici de les vacances d'estiu? La participació a la vaga ha baixat de 30% a menys de quinze, però hi ha més vaguistes al sud. Aquí, recentment, passava el 40%. Pot provocar que la gent se posi en contra, quan fins ara era descontenta però no se manifestava. Els xeminots quedaven ben percebuts. Si continuen, tinc por per ells que l'opinió se'ls torni en contra. Per tant el president Macron va cap a una altra victòria, potser amarga car deixarà rastres dins la societat, com també serà amarga pels sindicats si continuen gaire temps.

El RN té problemes

10/07/2018. *L'ex-FN té problemes amb la justícia.*

<https://www.radioarrels.cat/podcast/130/la-cronica-dopinio-de-joan-becat-del-dimarts-10-de-juliol-del-2018>

L'ex-FN té problemes actualment. Són grossos i en relació amb l'afer dels assistents parlamentaris europeus del *Rassemblement National*, ex-*Front National*, que treballaven pel partit tot cobrant de la Unió Europea. A petició d'Europa la justícia francesa instrueix el dossier i ha fet bloquejar la subvenció de dos milions d'euros que el *Rassemblement National* havia de cobrar, car la UE li reclama set milions i mig d'euros. És la meitat de la seua dotació anual, ja que a França els partits tenen una ajuda de l'Estat en funció dels seus resultats a les eleccions legislatives.

Evidentment la senyora Le Pen crida i diu que se vol assassinar el seu partit ja que serà en fallida (recordem que deu molts diners de la campanya presidencial i que cap banc no li ha volgut fer un préstec). Diu també que és una decisió parcial car els jutges pertanyen al sindicat de la magistratura. En dedueixi que per ella un jutge imparcial hauria de ser membre del *Rassemblement National*.

La senyora Le Pen pot cridar i dir el que vulgui, però el més probable és que el frau sigui real, com per François Fillon i molts altres elegits a les assemblees. Però hi ha una diferència car els casos del Fillon i altres elegits eren casos individuals, que no van més lluny que una estafa o un abús d'una persona, quan el RN és perseguit per un possible sistema organitzat pel partit mateix i durant vuit anys per fer pagar el salari dels seus permanents per la Unió Europea. Vigilem què passarà.

El president Macron i els sindicats

24/07/2018. *Després de fer reformes sense ells, Manuel Macron amanyaga els*

sindicats i els diu parlem. <https://www.radioarrels.cat/podcast/140/la-cronica-dopinio-de-joan-becat-dimarts-17-de-juliol-del-2018>

No parlaré de l'afer del guardaespalles del president. És un detall, un epifenomen que utilitzen els partits de l'oposició per fer soroll. És una mica d'espuma, com quan s'aixequen les onades. Parlaré del president Macron i dels sindicats, car fa uns deu dies n'ha passat una que trobi molt divertida. El president Macron ha rebut els sindicats junts, els d'assalariats i el patronat, per parlar dels temes de reformes futures i negociar. Els sindicats van sàller contents, fins i tot la CGT. Després de "casser" els sindicats i de fer sense ells reformes que els afecten i els ha deixat a terra, com la llei del treball i la del transport ferroviari, ara els amanyaga i els hi posa a les mans conjuntament el pitjor dossier, la reforma de l'assegurança del xomatge, de l'atur. Tothom s'hi ha trencat les banyes fins ara, ningú no està d'acord amb l'altre des de fa més

de deu anys. Doncs els demana que facin propostes per una reforma que ell tindria dificultat a tirar endavant. Ara que ha enxufat el que volia, diu: parlem.

El president Macron rep a al palau de l'Eliseu els presidents dels principals sindicats dels assalariats i del patronat (font: sudouest.fr, 17/07/2018).

Nicolas Hulot dimiteix

04/09/2018. *Cansat de la influència dels lobbys antiecològistes sobre el govern, Nicolas Holot dimiteix.* <https://soundcloud.com/radio-arrels/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-04-de-setembre-del-2018>

Nicolas Hulot, el ministre d'Estat de la transició ecològica ha dimitit del govern francès, sense que el president o el primer ministre n'estiguin informats. el president Macron perd el seu "*alibi*", la seua coartada ecològica. Nicolas Hulot denuncia la presència dels lobbys i llur influència sobre el govern i el president. És veritat que el ministre dimissionari no ha parat d'engolir colobres i fins i tot anacondes.

No ha pogut influenciar la política sobre el nuclear i la sola central nuclear que havia de tancar ja fa anys, Fessenheim, ha tingut una pròrroga. Ha perdut la batalla sobre el *glyphosate*, aquest pesticida que continuarà la seua feina de matar insectes i gent amb la seua pol·lució química. El tractat amb el Canadà, el CETA, farà entrar massivament els aliments transgènics que la Unió Europea havia prohibits. S'ha donat un impuls nou al cultiu desastrós per l'oli de palma per fer carburants, etc.

La gota que ha fet desbordar el got va ser la presència d'un llobbysta representant els caçaires a una reunió a l'Eliseu, on no estava convidat, per preparar una llei sobre la caça. Se pot dir que els caçaires han tingut en trofeu la pell de Nicolas Hulot. És a dir que participaven a l'elaboració d'una llei que els hi seria després sotmesa per negociació. On és la llibertat del legislador? Se'n podria dir una influència participativa. Suposi que deu ser el mateix pels altres temes. S'entén que Nicolas Hulot s'enfadi i digui prou. Va constatar també que no tenia el suport dels altres ministres. Va dir: "*Où sont mes troupes? Qui est derrière moi?*" Visiblement no hi tenia ni el primer ministre ni el president Macron.

No puc estar de fer un paral·lel amb el finançament de la campanya electoral d'Emmanuel Macron que, sense cap partit al darrere, és a dir sense les seues finances i els seus crèdits bancaris, ha reunit catorze milions d'euros en poques

setmanes. Miracle o aposta financera de tots els grups d'interessos que avui dia cobren per la seua inversió?

Autodeterminació a Nova Caledònia

09/10/2018. *S'explica com se desenvoluparà el pròxim referèndum d'autodeterminació de Nova Caledònia, pactat amb l'Estat francès, que podria ser un model per un referèndum pactat entre el govern espanyol i Catalunya.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/179/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-09-doctubre-del-2018>

El referèndum d'autodeterminació de Nova Caledònia tindrà lloc aviat, el diumenge 4 de novembre. Seria una gran sorpresa si guanyava el sí a la independència. En efecte, a les últimes eleccions per l'assemblea regional de l'illa, els autonomistes o *loyalistes* (és a dir els que volen quedar-se amb França) han obtingut majoria i governen, encapçalats per la branca local dels Republicans.

Els partits independentistes kanaks han tingut un 40% de vots, portats pel seu líder Oscar Temaru, del FLNKS. A més la composició de la població no és favorable al sí. Els kanaks, és a dir la població autòctona, són només 40% dels habitants, i no tots volen la independència car molts depenen de l'ajuda financera francesa i de l'Estat del benestar que procura l'Estat francès.

Des del segle XIX la colonització ha portat primer presidaris – *des bagnards* – fins entre dues guerres, i també exiliats polítics. Vindran colons francesos i de diversos països d'Europa. En conjunt, amb els mestissos, són un 30% de la població. Molt majoritàriament volen quedar francesos i s'estan sobretot a la part sud de l'illa i a la capital Nouméa, on hi ha els dos terços de la població total. S'hi afegeix un altre 30% que són la ma d'obra d'origen asiàtic i molt polinesis vinguts de totes les illes i petits estats del Pacífic. Aquest, també majoritàriament, prefereixen la protecció i la seguretat que aporta França.

La part del territori majoritàriament kanak, al nord de l'illa principal i a les illes Loyauté, tenen només 70.000 habitants sobre els 270.000 de la població total. Sembla doncs que la missa sigui dita. Ara bé, no se sap mai que pot passar. Recordeu que l'any 1988, després de la presa d'ostatges d'Ouvéa per l'FNLS, l'assalt pels gendarmes i la matança dins una cova, es va donar autonomia i competències a l'illa i que se votaria per l'autodeterminació més endavant. Els acords de París van fixar el 2018. Mentrestant l'autonomia ha satisfet bastanta gent i un esforç especial s'ha fet pels kanaks i la seua cultura. Aquest és el context.

França vol guardar Nova Caledònia per dues raons principals. La primera és la posició estratègica de la gran illa, tocant a Austràlia, prop de l'extrem orient asiàtic i a l'entrada del Pacífic. En porta testimoniatge la seua base naval. Recorden que durant la segona guerra mundial els americans van utilitzar Nova Caledònia com a base avançada contra el Japó, quan se tractava d'alliberar tot el sud-oest asiàtic. La segona és la producció de níquel, una de les principals del món – que alhora asseguraria ingressos a un Estat independent. Les mines

a cel obert de níquel són al nord de l'illa, dins la província kanaka. El níquel és indispensable a la indústria car entra en la composició de l'acer, en particular dels acers especials que són un aliatge de ferro-níquel.

Però el més interessant és com se farà el referèndum, que podria ser un exemple per Catalunya.

1- Primer la pregunta és clara, a una sola entrada: "*Voulez-vous que la Nouvelle Calédonie accède à la pleine souveraineté et devienne indépendante? Oui / Non*".

2- En el cas on guanya el sí, la Nova Caledònia recuperarà les competències regalianes que conformen un Estat: la justícia, la policia, la defensa, la moneda i la diplomàcia. A més es preveu que tindrà un estatut internacional i que existirà una nacionalitat neocaledoniana. Un grup de treball està constituït des del juny d'enguany per a preparar "*l'après-référendum*". Aquesta fase durarà tres anys.

3- Si guanya el no, el sistema autonòmic actual quedarà. M'hi jugui que se'l reformarà amb alguna competència més. Però es preveu que un segon referèndum se podrà fer el 2020 i un tercer el 2022, sempre sobre la independència.

4- Qui són els votants? La gent nascuda a Nova Caledònia i els que s'hi van instal·lar de manera contínua des de fa més de tres anys, com també els fills de neocaledonians que han arribat als 18 anys durant aquests últims tres anys. Per aquesta disposició s'ha volgut evitar el que ha passat en altres situacions – com a l'illa comoriana de Mayotte - on s'infla el cos electoral amb el funcionaris, policies, soldats – i famílies - i altres persones que s'hi envien, sense comptar amb els no-residents censats...

5- L'ONU té constituïda una missió d'avaluació des del 2017 per a vigilar els preparatius, les llistes electorals i el vot.

Ja sé que hi haurà gent per dir que les situacions de Catalunya i de Nova Caledònia no tenen res a veure, i és veritat. Però el que és comparable i hauria de ser igual és la manera d'organitzar un referèndum clar, amb la consulta de només la gent concernida.

Passi el que passi, és un tema a seguir.

Manuel Valls s'acomiada

09/10/2018. *Manuel Valls s'acomiada de l'Assemblea nacional francesa, on els diputats del Mélançon li diuen "Bon débarras"*. <https://www.radioarrels.cat/podcast/179/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-09-doctubre-del-2018>

Manuel Valls s'acomiada de l'assemblea nacional francesa. Podria ser l'anècdota de la setmana. Va ser dimarts passat a París, on va dir que deixava la política francesa. Va ser saludat per un discurs del president de

l'assemblea i aplaudit pels diputats LREM i socialistes. Hipòcrites, car eren contents de veure'l marxar. És com per un enterrament, on s'elogia fins i tot les pitjors persones quan vivien. Me sembla que la veritat és que aplaudien que marxés. Els qui ho van dir de veritat, sense hipocresia, són els quinze diputats del petit grup de la *France Insoumise* de Jean-Luc Mélançon, que van aixecar cartons on de llegia "*Bon débarras*". No era ni insultant ni violent, però resumia bastant bé la situació.

El dimarts 3 d'octubre, durant les preguntes al govern i els adéus de Manuel Valls a l'assemblea francesa, els cartells aixecats pels diputats de *La France Insoumise*, que els uixers intenten recuperar (font: LCP, 02/10/2018).

Qui vol ser ministre de l'interior?

16/10/2018. *Qui vol ser ministre de l'interior del president Macron?*

<https://www.radioarrels.cat/podcast/180/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-16-doctubre-del-2018>

Cal que tothom s'hi posi per ajudar l'Emmanuel Macron. Qui vol ser ministre de l'interior del president Macron? Passen els dies i no en troba. Al punt on en sem crec que per ajudar el nostre president ens cal fer una crida pública. Si us sentiu amb ganes de ser ministre de l'interior, o si penseu que en teniu les capacitats, sisplau, ràpidament, envieu el vostre currículum al palau de l'Eliseu. Si no sabeu l'adreça, telefoneu a Ràdio Arrels que us la donaran.

Mélançon s'indigna

23/10/2018. *Jean-Luc Mélançon fa un escàndol per les perquisicions a casa seua i al seu partit.* <https://www.radioarrels.cat/podcast/181/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-23-doctubre-del-2018>

Habitualment, quan hi ha un informatiu, se comença per les notícies importants i s'acaba per la cultura i els esports. Doncs avui faré l'invers. Començarem pel teatre i els exercicis físics. Feia temps que no veiem una comèdia com la que tothom va poder apreciar al domicili del senyor Jean-Luc Mélançon i als locals del seu partit *La France Insoumise*. Una veritable *Commedia dell'Arte* a l'italiana, amb el Mélançon en el paper del Capità Matamoros o de Pantalone, acompanyat de tota la seua tropa d'histrions. Els seus crits i la violència d'ell mateix i dels seus seguidors enfonsant una porta, envaint els locals i apretant policies i jutges ma va impressionar i, retrospectivament, me va fer por, pensant

que de poc un tal personatge podia ser president de la República i tenir a les mans les relacions exteriors, és a dir la guerra o la pau, i la bomba atòmica.

Ara bé, tinc un dubte. El seu cop de sang i el seu furor eren reals o eren una comèdia per impressionar els assistents i fer audiència, car tot era filmat per una televisió?

El motiu de tot aquest enrenou eren unes perquisicions al seu domicili, als locals del partit i al domicili de col·laboradors seus en relació amb la campanya electoral de les presidencials del 2017. Era en el marc d'una enquesta sobre el finançament d'aquesta campanya i de factures un poc massa dilatades, com en la publicitat dels cotxes FIAT, on una pastilla de Viagra entre en el dipòsit de gasolina d'un petit cotxe, que tot d'una s'infla molt i es transforma en un gros crossover.

Jean-Luc Mélançon amenaçant un policia durant la perquisició a la seu del partit. Il·lustració del tema “Perquisitions surréalistes chez Jean-Luc Mélançon et au siège de la France Insoumise” (font: MyTFI, TMC emissió Quotidien).

Ell parla de complot polític de la “*macronie*” contra ell, d'una justícia política per atacar un adversari. Cal remarcar que les enquestes i perquisicions ja se van fer a la seu del *Rassemblement National* de la Marine Le Pen, a cal centristes de François Bayrou, per diversos membres d'*En Marche*, i anteriorment per François Fillon. En general tots diuen que són atacs polítics i que la justícia i la policia són a les ordres dels seus oponents.

També, com per Marine Le Pen, Bayrou i Fillon, hi ha la sospita de desviació de diners públics cap als partits mitjançant el pagament d'assistents parlamentaris. Per aquest segon tema, trobi que de vegades se'n fa un gra massa. Tothom sap que des dels anys setanta, amb la creació dels assistents parlamentaris hi havia laxisme. S'utilitzava la família, se feia la feina del partit, etc. Era tolerat. Avui dia ha esdevingut xocant. Jo crec que s'ha de prohibir i fer net, però que pel passat on el sistema era generalitzat, el millor seria de fer punt i a part. És a dir deixar en pèrdues i profits el passat, menys en el cas d'enriquiment personal, que és belleu el cas de François Fillon i que no és el cas de Jean-Luc Mélançon, i vigilar d'ara endavant i sancionar el que pot passar.

Ara bé, per les empentes a policies i a un magistrat i per la violència verbal, el parquet ha dipositat una queixa per ultratge a agents de la força pública. Seguirà o no? Ja veurem. A nivell d'estratègia, Jean-Luc Mélançon ha utilitzat una tàctica que ja havia fet servir; atacar per fer bascular un altre atac, fent una ofensiva mediàtica. Hi ha reeixit i probablement ha fet satisfets els seus seguidors. Personalment, m'ha decebut molt.

Resultats del referèndum de Nova Caledònia

06/11/2018. *Cap sorpresa pel referèndum sobre la independència de Nova Caledònia on el sí guanya, si no són els resultats inesperats dels independentistes, molt més alts que les previsions.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/183/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-06-de-novembre-del-2018>

Tenim els resultats del referèndum sobre la independència de Nova Caledònia. Han caigut aquest diumenge. No hi ha cap sorpresa. El No ha obtingut 56,7% i el Sí 43,3%. Per tant, ara per ara, Nova Caledònia queda dins la República Francesa. Dic per ara, car si així ho volen els kanaks – i sembla que ho volen –, hi haurà un altre referèndum d'aquí dos anys i un tercer d'aquí quatre anys, sempre sobre la independència.

Curiosament aquests resultats, tot i perdre, aquests resultats van ser celebrats pels independentistes, car s'esperaven a molt menys. Els sondejos preveien prop de 80% de No i només 20-25% de Sí. Per tant són encoratjats a perseverar. A més, com us ho vaig comentar fa un mes, la població kanaka no arriba al 40% dels habitants, o sigui que han tingut més vot que el nombre que són. A més una part significativa d'ells no vota, sigui perquè són abstencionistes habituals, sigui perquè són marginats i tenen dificultats per accedir als bureus de vot.

D'una certa manera és un resultat inesperat per ells. Se veia també a la cara que feien els unionistes, o *loyalistes*, contents en aparença, però no tant. Feia l'efecte que tot i guanyadors, els resultats els hi queien com una dutxa freda. És que abans del vot i confiant amb els sondejos, ja parlaven d'anul·lar els dos altres referèndums i de donar els independentistes com a definitivament marginats. Però amb més de 43%, se pot dir que la població és gairebé mig partida i que cal més que mai diàleg, cosa que els líders dels unionistes, que són del partit *Les Républicains*, no semblaven gaire disposats a fer.

Els resultats per circumscripcions mostren encara més la partició del territori i de la població. Nova Caledònia és una gran illa allargada, amb un arxipèlag d'illes més petites, les Illes Loyauté. Doncs a tota la costa nord i a les Illes Loyauté, és a dir a la zona amb majoria kanaka, el Sí guanya amb percentatges que van de més de 60% a 95%. La mitjana de la província nord és de 75% i puja a 82% a les Illes Loyauté. A l'invers, la costa sud i Nouméa, poblades de descendents dels colons francesos i d'immigrants d'Àsia i del Pacífic han votat No a més de 60% i fins a més de 80% a la capital Nouméa. Hi ha doncs dos blocs afrontats, gairebé de pes equivalent.

A la televisió francesa he seguit, com vosaltres belleu, els debats i els entrevius a Nova Caledònia mateix abans i després del vot. La situació dels kanaks és terrible i no se pot negar que Nova Caledònia sigui encara avui dia una colònia, on els autòctons són marginats i menyspreats. No se pot negar també que hi hagi una mentalitat colonial bastant estesa dins la població caldoche, nom donat als descendents dels colons. Amb els fets que els tertulians comentaven i amb les reflexions dels habitants enquestats, d'un cantó i de l'altre, me va

semblar que feia un retorn en el passat de cinquanta anys, a l'època de finals de la descolonització d'Àfrica i de la guerra d'Algèria. He sentit aquest diumenge blancs parlant d'indígenes per designar els habitants autòctons de l'illa, els kanaks, quan els uns i els altres són teòricament ciutadans francesos. Si no és racisme, com a mínim és un esperit colonial sempre present. On se pot anar amb aquestes mentalitats? Se veu també que la població kanaka té uns revinguts de meitat dels altres habitants, que només 6% accedeixen a la universitat, contra 70% pels altres, que existeix un apartheid de fet, car hi ha poquíssims casaments mixtos. Cadascú a part.

Amb aquest context és cert que el 43% de Sí aconseguits obligarà l'Estat francès a repensar què passa a Nova Caledònia. França negava que fos una colònia. Ho deia l'ONU perquè no s'hi havia fet cap referèndum. Ara no serà més el cas. El que dic jo és que en les mentalitats, en els àmbits socials i econòmics, és sempre una situació colonial. En dubtava però ara m'ho crec. Els francesos caldoches que he sentit, que són francesos com jo i com els kanaks. m'han fet vergonya.

Retorn a la realitat

Les armilles grogues

20/11/2018. *Les armilles grogues són un moviment espontani i gens organitzat, que s'allibera dels territoris i té molt a veure amb el naixement del moviment polític En Marche. Hi ha intents de recuperació política.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/190/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-20-de-novembre-del-2018>

Algunes observacions i reflexions en relació amb el que he vist, sentit o llegit sobre *les gilets jaunes*, les armilles grogues.

Les armilles grogues són un moviment espontani i visiblement poc organitzat, per no dir sense cap organització, ara per ara, ni cap control. La difusió del moviment i els contactes interns se fan per les xarxes socials. El moviment es pot veure en la cobertura mediàtica de les cadenes d'informació en continu, un regal de nadal per elles. Hi ha improvisació i reivindicacions diverses dels membres d'aquest "col·lectiu 17 de novembre".

Pensi que el president Macron ha suscitat indirectament aquest moviment, car ha destructuret el sistema francès de partits i sindicats, més que no pas directament per les seues iniciatives, car els que eren contra ell durant la campanya de les presidencials ho són sempre – com ha passat també pels presidents precedents – i són aquests que formen l'essencial dels manifestants. Les armilles grogues fan com ell quan va constituir el seu moviment polític *En Marche*, que s'ha fet fora i contra els partits, utilitzant les xarxes socials i demanant als que s'apuntaven d'aportar les seues propostes pel programa. Fins i tot quan durant la campanya el seu equip ha controlat més les coses, el

caràcter espontani i “*tous azimuts*” d’*En Marche* s’ha mantingut. Com fan ara les armilles grogues.

El president Macron beneficia d’una ampla majoria parlamentària. Durant el seu primer any de govern ha posat els partits d’esquerra, de dreta i d’extrema dreta fora de combat. Ho ha fet també amb els sindicats. Com que no hi ha cap estructura per portar al dia a dia les reivindicacions i fer veure a la gent que se troben representats i recolzats, és la gent que passa al davant, i les armilles grogues no volen que els polítics o els sindicalistes els controlin o els representin.

Per tant el govern i el president se troben en primera línia, sense intermediaris. No tenen sense ningú al davant per negociar ni reivindicacions clares, llevat del preu dels carburants i del nivell de vida, però sense mesures i demandes concretes a satisfer. Fins i tot si el primer ministre o un membre del govern rebia una delegació d’armilles grogues, no és cert que la base multiforme i multipolar acceptaria les propostes i els resultats. El món reivindicatiu ha radicalment canviat. No és més el món de les organitzacions sindicals organitzades i de les negociacions amb organitzacions representatives. Per dir-ho d’una altra manera, amb el moviment de les armilles grogues, la vaga dels ferrocarrils que acabem de conèixer sembla d’una altra època i d’un altre món.

Fins i tot els que han iniciat el moviment semblen superats per la seua dinàmica, que s’ha quedat espontània i sense coordinació, al menys a nivell de l’Estat.

El moviment salla dels territoris, com diuen a París. A tot França hi ha 2.500 punts de manifestació, sobretot a les ciutats mitjanes i fins a petites ciutats o pobles grossos d’uns quants milers d’habitants. Les manifestacions a París semblaven esquifides, d’uns quants milers de persones, quan habitualment són de desenes i centenars de milers de manifestants. El descontentament i el malestar salla principalment de les zones periurbanes, de les petites ciutats i de les zones rurals, que han patit la pèrdua dels serveis públics, dels comerços i dels serveis de proximitat.

L’accés al peatge de Perpinyà Sud bloquejat per armilles grogues (font: lasemaireduroussillon.com, 19/11/2018).

És la conseqüència d’una forma d’urbanització i d’haver promogut un sistema on el cotxe és rei, en benefici dels constructors i de l’economia nacional, com diuen a París i no s’han desenvolupat en paral·lel els transports en comú ni un creixement urbà més organitzat. El creixement urbà se fa espontàniament a tot arreu. Per tant cada vegada més gent circula millora carreteres. La gent

compra en els primers pobles que envolten la ciutat perquè el terreny és més barat, després serà als pobles de més lluny, sense que hi hagi un servei de transport per portar al treball. Doncs sempre més cotxes. Allavontes se milloren les carreteres, se fan trossos de vies ràpides, que afavoreixin que la onada constructora vagi més lluny. Per tant cal el cotxe.

Fins i tot als pobles de la plana que tenen unes quantes urbanitzacions al voltant, la gent que s'hi està necessita el cotxe per portar els nins a l'escola o anar a comprar el pa. I tot sovint no ho poden fer al centre del poble perquè no hi ha aparcament. Fixeu-vos on són els supermercats. Són a les afores de les ciutats i fins i tot, quan hi ha dos o tres pobles veïns que se desenvolupen, a la costa, al peu de l'Albera, a l'interior de la vall de la Tet, s'instal·la un petit supermercat que no és mai dins el poble sinó a un lloc dins el terme on se pugui accedir dels diferents pobles. Per tant, per comprar el diari o la *baguette*, no va més al poble, va al petit supermercat, que té a més una petita galeria comercial. Això liquida a tot arreu els comerços dels pobles, que esdevenen deserts comercials, fins al punt que la gent que s'està dins el poble té més dificultats de compra que no pas els que són a les urbanitzacions.

Tornant a les armilles grogues, els que manifesten són en gran part els que paguen el preu d'aquesta urbanització diguem a l'americana. Molts han de pagar també pagar les hipoteques i ara pateixen de la inseguretat del treball, que siguin artesans, comerciants o empleats a despatxos. Se pot dir que molta gent que manifesta és víctima voluntària d'un sistema territorial que ha contribuït a desenvolupar. Ara arriba al seu límit i els inconvenients comencen a superar els avantatges. Caldria revisar i progressivament modificar el sistema de creixement urbà i el model de relació amb el territori. Però mentrestant...

Hi ha intents de recuperació política. Abans de tot cal dir clarament que les armilles grogues són un moviment polític, encara que ells no ho diguin i no ho vulguin. No ho són en el sentit clàssic de partit polític, ho són per la naturalesa de les reivindicacions, que són diverses i, per tant, plantegen la qüestió de la finalitat de la societat i del projecte econòmic col·lectiu. Però ho plantegen mitjançant una posició anti-sistema polític. També són anti-rics i en bona part anti-ciutats metropolitanes. A l'inici, en el temps de preparació, el motiu era el preu dels carburants i les taxes. Després, per mobilitzar, se va dir: "*Tothom té una bona raó per protestar*". Per tant, avui, se barregen moltes reivindicacions, algunes contradictòries entre elles.

El moviment és anti-Macron. Sembla ser la posició dominant o quasi general. En les tertúlies televisives he sentit que se justificava per la seua poca popularitat i pel fet que havia aconseguit només 24% dels vot a la primera volta. No m'ho crec gaire, car Jacques Chirac, dues vegades president de la República, va fer només 20,7% i 19,8% a les dues primeres voltes, i Hollande 28%. Per tant se podia dir que Chirac i Hollande tenien de 70 a més de 80% de la gent en contra. Són raonaments que no s'aguanten. S'observa també que entre els manifestants hi ha molta gent que no va anar a votar. Els sondejos mostren que molts manifestants eren contra Macron a les eleccions presidencials. De la mateixa manera que la dreta se va manifestar contra el president Hollande, a la "*Manif pour tous*", i grans manifestacions d'esquerres després durant el mandat de Jacques Chirac, hi ha ara un moviment anti-

Macron. Per tant, si el president Macron fa concessions, no canviarà l'actitud de la major part de les armilles grogues.

Des de fa uns dies hi ha un clar intent de recuperació per part de certs partits polítics. Primer va ser l'extrema dreta, que és des dels primers dies dins el moviment de les armilles grogues, on participen quadres i militants del *Rassemblement National*, i ara Nicolas Dupont-Aignan. Marine Le Pen diu: "Ce sont nos électeurs qui manifestent". A l'inici, els sindicats i la France Insoumise van ser tebis, no s'implicaven, ni tampoc Jean-Luc Mélançon. Ara s'hi posen per no deixar l'extrema dreta recuperar el benefici polític, ja que hi ha també gent d'esquerra que participa al moviment.

Amb el seu geni de les imatges i de les paraules-xoc, el Jean-Luc Mélançon ha resumit magistralment la cosa parlant d'un moviment "*de fachos et de fâchés*".

Què pot passar? El moviment té menys participants dels dilluns, dimarts... car també ells treballen. Però sembla que el moviment pugui durar, com a mínim fins a la manifestació dels dissabtes. Com sempre poden passar dues possibilitats: O bé el moviment s'amplifica i la posició del govern serà incòmoda. Però només passarà si entren en el joc altres col·lectius i, a través d'ells, els sindicats i els partits polítics que els actuals manifestants rebutgen. Allavontes el moviment canviaria de cara. O bé el moviment perd pistonada i disminueix, car són molts els 280.000 manifestants de dissabte passat, i encara més amb el nombre de punts de bloqueig. Però comparat a altres manifestacions és poc, sobretot si se posa en paral·lel amb Catalunya on, amb una població de set milions d'habitants hi havia aquests dies més gent concentrats davant dels ajuntaments que no pas armilles grogues en un país de 67 milions d'habitants. Si la mobilització baixa, hi ha el risc de la radicalització i de la violència, que ja hi és.

El que m'ha impressionat més són els més de cinc cents ferits i un mort aquest dissabte. Des del maig del 68 no recordi tants ferits, doncs tanta violència, tot i que la majoria de les armilles grogues se defineixin com a pacífica. És degut en gran part a la falta d'infraestructura organitzativa i de declaració de la manifestació, doncs sense gendarmes ni policies. Hi ha doncs més possibilitats d'accidents i és el que ha passat. Contràriament a les manifestacions sindicals, no hi ha consignes ni servei d'ordre propi, que controli la gent exaltada que pot crear problemes, i no hi ha policia que reguli i, de fet, també protegeixi i separi. Aquí, als giratoris, els usuaris i els manifestants són directament en contacte. És perillós.

Les armilles grogues continuen

27/11/2018. *Sembla que el moviment de les armilles grogues pot durar molt temps, amb violències i accions pacífiques. A més d'unes concessions, la solució és un canvi de política territorial, car s'oposen centralisme i regions.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/196/la-chronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-27-de-novembre-del-2018>

Les armilles grogues continuen i sembla que pot durar molt temps. Durant els primers dies eren més nombrosos i van bloquejar molts punts. Ara el nombre ha disminuït bastant però fan rotacions i bloquegen els punts essencials, autorutes, llocs d'aprovisionament i cruïlles estratègiques. Les conseqüències econòmiques comencen a ser importants. És el que volien aconseguir per fer cedir el govern. A les ràdios i televisions Catalunya Nord era citada tot sovint pels bloqueigs de l'autoruta. S'ha vist que és una de les regions on les armilles grogues són més actives i on representen una més gran proporció de la població.

Amb la manifestació de dissabte als Camps Elisis s'ha vist el contrast entre les regions i París. A tot el territori hi ha accions i reagrupaments sense problemes, llevat de casos aïllats, amb molta determinació – cosa que fa pensar que el moviment pot durar – i amb només 8.000 participants a París desordres i violències que les armilles grogues acaben de condemnar en un comunicat.

Violència i accions pacífiques. Com sempre amb moviments d'amplitud i, com aquest, sense coordinació fins ara ni control dels que són més calents, hi ha algunes violències verbals i físiques contra els periodistes, especialment de BFM TV, a Tolosa, a París i altres llocs, hi ha manifestacions racistes o intolerants. Però s'ha d'observar que en conjunt el moviment se desenvolupa pacíficament, amb molts aspectes de convivència.

No va ser el cas a París on s'han produït gairebé batalles campals amb barricades, material incendiari i molta violència durant tot el dia. Com que els violents que venien per barallar-se portaven també armilles grogues feia difícil saber qui era qui. Ara bé, se'n pot fer una idea amb algunes banderes, eslògans i amb el centenar de detencions que va fer la policia. Al matí, al davant de la manifestació d'armilles grogues vingudes de província se van posar alguns centenars de joves militants d'ultra dreta. Se'ls reconeixia per la seua bandera francesa tricolor amb al centre el sagrat cor i amb el seu eslògan “*On est chez nous*”. Són ells qui van provocar la policia, fer barricades i incendiar. A la tarda s'hi van afegir grups d'extrema esquerra que també van provocar violència: se'n troben entre els detinguts, on són majoria. S'ha pogut veure també que els principals líders polítics o sindicals que s'havien manifestat per recuperar el moviment no hi eren, llevat del Dupont-Aignan i d'algun diputat de la *France Insoumise* de Mélançon.

Vehicles cremant als Camps Elisis durant la manifestació de les armilles grogues a París (font: *ouest-france.fr*, 24/11/2018, foto B. Guay).

Cap a negociacions. Després de ser un moviment que no volia líders ni entrar en el sistema habitual dels sindicats, sembla que la situació se desbloqueja. Aquest matí parlarà el president Macron i les armilles grogues comencen a fer com els sindicats que rebutgen. Han triat vuit delegats per tot França, dos dels quals del Pirineu Oriental i de l'Auda, que seran rebuts pel govern. No volen ser delegats sinó missatgers o comunicants, com diuen. Però és igual són delegats per parlar i negociar. També, sempre per internet, han fet una llista de reivindicacions. Per tant, fora dels sindicats i partits polítics, entren dins el motllo a la seua manera. És probable que la violència a París i l'absència de sortida hagin jugat per concretar la delegació i el programa.

Vers un canvi de política territorial. És l'únic camí que veig i cap el qual sembla que vagin el govern i el president Macron. Us en vaig parlar la setmana passada, explicant-vos que la protesta era una conseqüència d'un creixement territorial inadequat, que margina la gent i els territoris. S'està pagant el preu de desenes d'anys de negligències i abandons. S'ha volgut recentralitzar tot, les regions més grosses que s'allunyen de la gent – Hollande -, els departaments amenaçats – també Hollande -, s'han afavorit les grans ciutats amb les aglomeracions, fins i tot s'ha recentrat a l'escala més pròxima de la gent amb les comunitats de municipis, obligatòriament extenses i fusionades. S'ha volgut privilegiar el TGV i les autorutes i s'ha negligit deliberadament o suprimit els trens locals, els hospitals de les ciutats mitjanes i, a tot arreu, els serveis públics. S'ha afavorit la concentració del comerç, amb supermercats i grans superfícies.

Per trobar ara les solucions per les zones rurals, les petites ciutats i el periurbà, hi ha necessitat de corregir els errors de quaranta anys de mala gestió territorial de François Mitterrand, de Jacques Chirac, i sobretot de Nicolas Sarkozy i de François Hollande. Si el president Macron sap recuperar la situació i vol tornar a reequilibrar el territori i els serveis de proximitat a la gent, pot ser un canvi històric de gestió de l'Estat.

Allavontes el moviment de les armilles grogues, més enllà de les seues reivindicacions concretes, haurà materialitzat la revolta de les regions i zones marginades, que són la part més gran del país, i haurà provocat un canvi de visió i de pràctica de l'ordenació del territori.

Tal com ho veig aquest moviment és, amb una altra forma, un nou episodi de l'oposició ben francesa entre jacobins i girondins, que se va iniciar durant la Revolució Francesa i que avui dia oposa centralisme i regions.

Les armilles grogues se radicalitzen

04/12/2018. *Els líders actuals de les armilles grogues són més radicals i la violència més present a les manifestacions. Els intents de negociació fracassen i les conseqüències econòmiques van creixent.* <https://www.radioarrels.cat/podcast/202/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-04-de-desembre-del-2018>

Era una hipòtesi en la crònica de fa dues setmanes i, tristament, s'ha produït dissabte. Quan un moviment dura, els elements més determinats s'acostumen

a radicalitzar. Suposi que tots heu vist imatges de les manifestacions a París i a altres ciutats. A París van ser batalles campals als carrers i bulevards al voltant dels Camps Elisis. Trencadisses, molts cotxes cremats, pillatge de magatzems, fins i tot s'ha calat foc a immobles privats. Sempre me malfii de les imatges de les cadenes de televisió d'informació en continu, que cerquen el sensacional, però la visió dels carrers l'endemà no deixava cap dubte sobre la realitat d'una gran violència. Impressionant i lamentable.

He sentit intervius d'armilles grogues que justificaven la violència dient que la culpa la té el govern car no ha dimitit ni canviat de política. Per jo no és veritat, siguin quines siguin les faltes del govern. Ha fet un error d'apreciació i ha procurat deixar podrir el moviment, però els responsables de les violències són sempre qui les fan. En contrapunt d'aquesta deriva, pensí a la població de Catalunya, matracada i malmesa l'1 d'octubre de l'any passat i que s'ha quedat sempre pacífica, utilitzant com arma la no violència. Belleu perquè són majoria real dins el carrer i el país i no grups reduïts, com passa a França, on hi ha una tradició de violència ben arrelada. Només cal veure la història de l'últim segle.

Hi havia més tranquil·litat a la major part del territori i a Catalunya Nord, llevat d'incidents puntuals. Però veig l'inici d'aquesta deriva violent a ciutats de província com Tarbes, Charleville o Narbona, on fa difícil creure que són elements exteriors que en són responsables i no pas les armilles grogues. També, entre els més de sis cents detencions a París hi ha una ampla majoria d'armilles grogues, que no sé si escalfats per l'ambient o vinguts expressament de província per afrontar-se amb la policia. És cert que a París s'hi barregen "casseurs" i extremistes de dreta i d'esquerra.

Veig que se repeteix cada vegada més, sobretot dins la boca dels líders dels partits polítics desfasats, que les armilles grogues són el poble, com ells mateixos ho afirmen. No m'ho crec. Són una part no majoritària encara que significativa del poble, però no representen el poble en el seu conjunt. Ell, el poble, s'expressa amb les urnes que, en democràcia, són la sola mida de la legitimitat com de les oposicions.

Sembla que s'entra en una fase de negociacions. El president Macron intenta de fer entrar en el joc els cossos intermediaris que ha marginat o castigat durant un any, els partits polítics, els sindicats, les patronals. No sé si trobarà interlocutors dins les armilles grogues. Llurs reivindicacions són realment diverses. Tinc a la mà un paper que les armilles grogues han distribuït al giratori de l'entrada sud de l'autoruta a Perpinyà. Hi veig les taxes sobre els carburants, la CSG, l'electricitat, però també les mútues, els "*acquis sociaux*", el treball i més coses, de les més puntuals a les més generals, com una llista a la Prévert. La major part haurien de ser objecte de mesures legislatives i demanarien un cert temps si se volen fer, i per discutir-les caldria interlocutors. Per tant no se poden decidir dins l'immediat. Cosa que fa pensar que podríem les festes de Nadal i de cap d'any i més enllà amb moviments reivindicatius.

La novetat per jo és que els sindicats se comencen a moure. Ells, segur, posaran al davant reivindicacions concretes com els salaris, les càrregues socials o els contractes de treball, és a dir punts negociables.

A Catalunya Nord les conseqüències econòmiques dels bloquejos són considerables. Cal tenir present que sem un departament pobre, un departament castigat. Les armilles grogues ho són també, de castigats, per la vida i pel sistema econòmic tal com és, tal com us ho vaig caracteritzar la setmana passada. Però assistim a una espiral que dona el vertigen on, per manifestar-se, els castigats pel sistema castiguen encara més un departament ja castigat i els seus habitants que, majoritàriament, suporten el seu moviment. Doncs de què serveix?

Les armilles grogues a una cruïlla

11/12/2018. *Les armilles grogues deriven vers la violència i el president Macron ha cedit, anunciant concertació i mesures econòmiques i socials.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/208/la-chronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-11-de-desembre-del-2018>

Crec que les armilles grogues són a una cruïlla. He constatat amb tristor que hi ha una deriva cap a la violència. Fins quan? He constatat també que els seus representants o les persones que passen a les ràdios i televisions han canviat. Són més intransigents, *jusqu'aboutistes*, i alguns d'ells marcats a l'extrema dreta. Dissabte s'han vist violències a París i a moltes ciutats, a Tolosa, Bordeus, Marsella i altres. Personalment estic molt trist de veure que gent que eren pacífics a l'inici s'hagin tornat violents. Ja sé que molts no ho són, però accepten la violència dels altres i sembla que els hi vagi bé. Mentre no ho fan ells, l'accepten. Doncs de fet la justifiquen.

Finalment se constata que la violència paga ja que les concessions hi són. Això també me fa molt trist i estic criticant el govern i el president: perquè prèviament no negociar amb els sindicats? perquè no prendre en compte les manifestacions i la gent quan se mobilitza? És l'actitud intransigent des de fa un any del govern i del president Macron. Però no ha començat amb ell. A Catalunya Nord també nos vam mobilitzar contra el nom de la regió *Occitanie* i per *Pays Catalan*. El govern Hollande-Valls no ens va fer cas, ell també. I ara se veuen a tot arreu panells *Occitanie* a l'autoruta, als liceus i altres llocs. Ens els mirem enrabiats. Una persona deia: si fos al País Basc o a Còrsega, ja fa temps que algú els hauria fet petar i que no gosarien posar-los. És probablement veritat. Personalment estic en contra d'aquests mètodes i me fa trist de pensar que hi ha dirigents que, si no hi ha violència, no fan cas als ciutadans.

Veig també una gran diferència amb Catalunya. Us deia dimarts passat que França té una tradició de violència popular, del país, i davant la violència l'Estat cedeix. A Espanya la gent de Catalunya és pacífica, però és segur que l'Estat no tindria cap mania a utilitzar la força davant manifestacions com les que coneixem actualment aquí. Una cosa com l'altra me revolta, la violència de la gent a França com la de l'Estat a Espanya.

En la seua allocució d'ahir al vespre, el president Macron ha cedit, bastant, en tot cas molt més que si hagués cedit a l'inici del moviment o després del primer dissabte de manifestacions. Va començar condemnant la violència per després

fer el seu mea culpa: “No he pogut en un any donar les respostes al malestar del país, un malestar de més de quaranta anys, que ve de lluny i que tenim aquí”. Ha anunciat mesures econòmiques i mesures socials, algunes immediates i altres durant l’any 2019. No se parla més de les taxes sobre la gasolina, se milloren les jubilacions, hi ha cent euros més per l’S MIG quan fa uns dies se deia que no se podia tocar, menys impostos per les pensions de menys de 2.000 euros, etc. Se consulten els batlles, els sindicats. És un gir dins la manera de governar. Va acabar amb la proposta d’un “nou contracte per la nació”, que s’assembla a un nou contracte social. Doncs ha cedit bastant.

Serà suficient per les armilles grogues? Per alguns és cert. Però me fa l’efecte que si hagués donat la lluna, per la majoria no n’hi hauria prou. Senzillament perquè les enquestes i sondejos mostren que, si el moviment és molt divers – estic parlant dels que són als giratoris o a les manifestacions –, malgrat tot la seua majoria no ha votat Macron sinó Mélançon, Le Pen o no ha anat a votar. Per tant, a més de les reivindicacions comunes i concretes, tenen altres objectius, més polítics, o com a mínim s’oposen per principi.

Ara bé, els crits de “Macron démission” sonen una mica com “Puigdemont a la prisió” al sud. Tots dos no tenen sort amb el seu cognom que facilita les rimes en “on”. Observem que seria el mateix si havien guanyat François Fillon o Jean-Luc Mélançon, car “Fillon démission” o “Mélançon démission” sonarien molt bé igualment. En aquest sentit els manifestants tenen sort, car la rima del seu eslògan seria molt més difícil si el president francès s’hagués dit Emmanuel Macrin o el president català Carles Puigdevall.

L’any 2018 a França

31/12/2018. *L’any 2018 comença malament a França amb les inundacions a París. Se destaquen també el referèndum a Nova Caledònia, i les lluites i moviments socials, dels xeminots i de les armilles grogues.*

L’any comença malament amb les inundacions de París al gener. Dolent auguri per un any que ha acabat amb la crisi de les armilles grogues.

L’any abans, el 2017, **l’elecció d’Emmanuel Macron i de la seua majoria parlamentària** havia liquidat els partits polítics d’oposició. Aquesta inexistència d’una oposició o d’un partit que pugui ser una alternativa s’ha confirmat el 2018. El *Front National*, rebatejat *Rassemblement National*, només reagrupa l’extrema dreta de sempre. La dreta dels *Républicains*, dirigits per un nou líder encara més a la dreta que el desaparegut François Fillon, ha perdut una part dels seus pocs diputats que formen un grup parlamentari de moderats, que donen suport al govern quan convé. És fins al punt que revelat que l’expresident Sarkozy, que no és un tendre, havia discretament aconsellat el president Macron a propòsit de les mesures a prendre per calmar les armilles grogues.

A l’esquerra tothom busca on han passat els socialistes. Només Jean-Luc Mélançon s’ha fet sentir de tant en tant. Abans d’acabar l’any ens ha fet un

psicodrama realment excepcional, en sentit propi car no s'havia vist mai, com en sentit figurat. Durant l'any 2018 diversos líders polítics havien tingut problemes amb la justícia, per llocs de treballs ficticis, com Marine Le Pen, pel finançament de campanyes electorals, com Nicolas Sarkozy i fins i tot Emmanuel Macron. Finalment la justícia s'ha interessat a la campanya de Jean-Luc Mélançon. En lloc de protestar una mica per marcar el cop, com els altres, i de deixar correr, ell nos ha fet viure el show de l'any durant les perquisicions al seu domicili, filmades i comentades per ell mateix, i al seu partit, filmades per la premsa. Amb crits, vociferacions i fins i tot violència física. Insòlit, espectacular, espatarrant i a la reflexió molt trist. Els humoristes no n'esperaven pas tant. Queda la pregunta: se pot fer president de la República un home “*qui pète les plombs*” d'aquesta manera? Ja direu vosaltres.

Un altre esdeveniment important per mi i poc comentat a França va ser **el referèndum d'autodeterminació de Nova Caledònia**. El no a la independència va guanyar, però amb molt menys vots que les previsions dels sondejos. Tot i perdre, els independentistes kanaks semblaven contents, car han tingut més vots que el que representen com a població, ja que són minoritaris dins la seua illa. Porten la seua esperança sobre les noves consultes d'autodeterminació previstes el 2020 i el 2022. En efecte, tot havia estat previst i preparat entre ells i el govern francès: les llistes electorals, un comitè de seguiment, els observadors de l'ONU, les dues hipòtesis de resultats i la possibilitat de repetir el vot si ho desitjaven. Realment un referèndum exemplar, que hauria de servir de model a Espanya per resoldre la situació a Catalunya. Però sabem que l'Estat espanyol és un cas a part a Europa, car no és gaire equiparable a les altres democràcies europees.

Un altre aspecte destacat de l'any 2018 a França són **les lluites i moviments socials**, primer amb la vaga dels xeminots a la SNCF i ara amb les armilles grogues. La vaga a la SNCF, a ritme de dos dies cada setmana, va començar al març i se va allargar fins al setembre però per tothom, amb l'acceleració dels esdeveniments que vivim, sembla que sigui fa molt de temps. Se tractava de rebutjar la llei sobre l'estatut dels personals – pels nous contractes – i de preparar l'empresa a l'obertura del mercat europeu dels transports ferroviaris del 2020, és a dir demà mateix. El sindicat CGT i els xeminots, que han estat dins el passat la seua punta de llança, n'han volgut fer una prova de força i fer cedir el govern. No va funcionar així. La llei va ser votada al juny, amb esmenes dels sindicats més moderats, acceptades pel senat i pel govern. L'estiu va passar i la vida va continuar. Va ser la fi d'una època i d'una manera de fer sindicalisme. Fins i tot l'acrònim humorístic de la SNCF, “*Sans nous c'est foutu*”, no se verifica més. El president Macron havia rebentat els partits polítics el 2017 i ha fet el mateix pels sindicats el 2018.

Malament per ell car, a finals d'any, s'ha trobat sol davant d'un nou moviment social, sense intermediaris, ni interlocutors, ni mitjancers. **Les armilles grogues** el volien i el volen sempre com a sol interlocutor. No volen sentir a parlar dels sindicats ni dels partits polítics car, com tothom, havien constatat que eren inútils en aquest nou context i que només hi havia un interlocutor, el president de la República. Durant tot aquest any s'ha vist que l'Emmanuel Macron tenia dinamisme i volia aplicar el seu programa electoral – és prou rar per subratllar-ho-, però s'ha vist també que és encara verd, que no és un gat

vell de la política com els seus quatre predecessors, o que no té a prop seu bons consellers o un partit ben arrelat dins el territori.

La crisi de les armilles grogues, que hem comentat abundantment les últimes setmanes, continua sempre. Ha provocat una reacció a finals d'any per part de molts ciutadans preocupats per les conseqüències del canvi climàtic, que se fan notar ja fortament avui dia i s'agreujaran ràpidament. No és que les armilles grogues siguin com el Donald Trump, que nega el canvi climàtic i l'accentua amb una política irresponsable de l'estil "*après moi le déluge*". No és tampoc que l'opinió que els hi dona suport no vulgui fer res contra aquesta degradació climàtica planetària, amb conseqüències humanes i socials incommensurables. No és això.

Però malgrat la presència de Nicolas Hulot al govern no s'ha fet gran cosa a França. Ho ha dit ell mateix quan va dimitir. A més d'aquesta poca activitat, la conseqüència indirecta de les armilles grogues pot ser l'abandó de qualsevol iniciativa a França. En efecte llur primera reivindicació va ser el refús de les taxes sobre els carburants per limitar-ne el consum. Ja sé que la situació de la gent que necessita el cotxe i té pocs recursos és difícil. Però qui d'ara endavant s'atrevirà a prendre qualsevol mesura ecològica? De fet el govern hauria de fer les dues coses, com proposava Nicolas Hulot, és a dir cuidar-se del nivell de vida de la gent i alhora lluitar contra el canvi climàtic.

Doncs ha sallit una iniciativa a vigílies de Nadal, "***L'affaire du siècle***", promoguda per quatre associacions, les ONG Oxfam, Greenpeace, Fundació per la natura i l'home, fundada per Nicolas Hulot, i una associació anomenada "*Notre affaire à tous*". La seua campanya té un subtítol explícit: "*On attaque l'État français en justice*". Volen fer un recurs davant el tribunal administratiu de París i el Consell d'Estat per "inacció climàtica", és a dir per no fer res contra el canvi climàtic. Han posat una petició en línia que va tenir 600.000 firmes en 24 hores i més de 1,6 milions el dia de Nadal i, evidentment molt més avui dia. Us encoratgi a firmar-la, sobretot si seu sensibles a les demandes de les armilles grogues o si vosaltres mateixos manifesteu vestits d'una armilla groga. Personalment vull que se resolguin les diferències intolerables de nivell de vida i la mala gestió del territori i dels habitants, com us ho he comentat sovint, i vull també que se lluiti amb eficàcia contra el canvi climàtic. Ja sé que deixaré als meus fills i als meus nets un món i un clima pitjors que els que he rebut, però no vull que paguin encara més car el preu de la nostra inconseqüència.

Armilles grogues i debat

15/01/2019. *El moviment de les armilles grogues continua, amb les seues violències de cap de setmana, mentre comença el Gran debat del president Macron.* <https://www.radioarrels.cat/podcast/225/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-15-de-gener-del-2019>

El moviment de les armilles grogues continua. Al desembre i a l'inici de gener semblava que els més durs havien pres el pas sobre els més moderats, molts dels quals, tot i autoproclamats pacífics, pensaven que la violència els hi servia.

Sobretot ara que s'obrirà una consultació general, la qüestió és saber si les armilles grogues han de participar a aquest debat, ja que el president Macron ha cedit, o si cal continuar i ser "*jusqu'aboutiste*". Se sap que en un moviment reivindicatiu o una revolta social la majoria de la gent és més o menys activa, en general poc bel·ligerant i seguidora. Hi ha una minoria activa, que pot ser fins i tot revolucionària, en el sentit de voler pertorbar o destruir les institucions. Semblava ser el cas de les armilles grogues, amb la seua evolució cap a la violència dins les manifestacions.

Però la manifestació d'aquest dissabte – la novena – ha aportat novetats. Per primera vegada a París, a Bourges i a altres ciutats hi havia un servei d'ordre dels manifestants, moltes de les manifestacions eren declarades. Era aquest servei d'ordre que prohibia a grups de manifestants de escapar-se del trajecte pels petits carrers per anar a altres llocs. Se sap que són aquests petits grups de manifestants o d'infiltrats que provoquen aldarulls i trencadissa. Allavontes sí que se podia dir que la manifestació era pacífica i no volia violència aquesta vegada. Per tant, les violències que s'han produït, menys nombroses per cert, no se podien posar a l'actiu dels organitzadors.

A París s'hi veien banderes del NPA, el Nou Partit Anticapitalista d'extrema esquerra, els militants dels quals hi eren evidentment per anar contra l'Estat i els seus dirigents actuals. Però recordi que el NPA és de sempre a favor d'una política social finançada per més impostos i taxes, quan el moviment de les armilles grogues dins el qual manifestaven demana al contrari menys impostos i taxes. És la il·lustració de la varietat d'opinions dins el moviment.

A Perpinyà eren uns tres mil manifestants u uns 84.000 a tot França. Pot semblar molt i els diaris deien en portada que eren més que el dissabte anterior. En els eslògans, o escrit sobre les armilles, o en els entrevius afirmen que són el poble. Belleu sí, belleu no. Estadísticament segur que no. Aquestes 84.000 persones a tot França, un Estat de 67 milions d'habitants, representen el 0,1% i al novembre, quan eren més nombrosos, entre el 0,2 i 0,3%. Trobi que seria un poble molt esquifit, comparat als manifestants a Barcelona per una diada, que són 1,5 milions sobre 7,5 milions d'habitants, o sigui el 20%. La mateixa proporció a França demanaria 13,5 milions de manifestants al carrer. Se veu la diferència. Això no vol dir que no calgui prendre seriosament les reivindicacions que presentin qualsevol grup de ciutadans, armilles grogues o altres. La única cosa que vull subratllar és que de vagades se perd el sentit de les comparacions, doncs de la realitat.

Observi també que, cedint davant de la violència al desembre, el president Macron no l'ha feta disminuir, sinó que indirectament l'ha fet créixer: com que ja ha cedit, se pensa que pot cedir més encara. Aquesta constatació pot suscitar d'ara endavant també violència dins les manifestacions sindicals, ja que s'ha constatat que controlar una manifestació i ser correctes no serveix al final. He llegit que hi ha amargor del dirigents sindicals per aquesta raó. Ho comparteixi. Us havia confessat la meua tristor sobre aquest aspecte en una crònica del desembre passat.

Diversos polítics s'han manifestat a França i a l'estranger. Marine Le Pen s'hi posa, demanant el RIP, la proporcional i la dissolució de l'assemblea. François

Hollande critica Emmanuel Macron i dona lliçons. Ho trobi indecent, quan se sap que és el responsable de la situació que critiquen les armilles grogues. Nicolas Sarkozy, també responsable, és més discret. Més sorprenents van ser les declaracions de líders italians actualment al poder. El senyor Di Maio, el cap del moviment Cinc estrelles, proposa cedir a les armilles grogues el seu sistema de contactes per xarxes socials i els anima a presentar-se a les eleccions europees. El seu soci de govern Matteo Salvini, d'extrema dreta i amic de Marine Le Pen, declara. "Més ràpidament Macron marxarà, millor serà". Mai havia vist declaracions tant violents i directes de govern a govern. És evident que per ells el president Macron i França són la última muralla de la construcció europea, que ells volen destruir, siguin anti-europeus d'esquerra o d'extrema dreta.

Mentres tant, avui comença la consultació de tres mesos, l'anomenat "debat nacional", amb les primeres reunions descentralitzades i la carta del president Macron als francesos on enumera les seues 35 preguntes. Gairebé tot hi és. Observi que posa al davant els batlles, els sindicats, els parlamentaris, és a dir tots els cossos intermediaris que havia descartats durant el seu primer any de mandat. D'ara endavant serà doncs un joc a tres bandes, el govern, les armilles grogues i els participants al debat, entre els quals hi ha una part de les armilles grogues. Anirà bé a la premsa i a les cadenes d'informació contínua, que tindran altres subjectes a tractar.

Macron escolta els batlles...

22/01/2019. *Després d'un any de no fer-ne cas, sol davant de les armilles grogues, el president Macron reuneix els batlles i s'hi recolza pel Gran debat. A Versalles, reuneix els grans patrons de tot el món per promouvoir l'economia francesa.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/231/la-cronica-de-joan-becat-dimarts-22-de-gener-del-2019>

La setmana passada el president Macron va participar a dues reunions organitzades en el marc del debat nacional, a Normandia i dins el departament de l'Olt (*le Lot*), cada vegada amb sis cents batlles, en un gimnàs o una sala polivalent, com n'hi ha a tot arreu. Els participants eren en cercle i ell al mig, sobre una cadira com tothom, durant sis o set hores. Cal dir que les dues vegades ha escoltat molt més que no ha parlat. En efecte, sumant les intervencions, ha parlat dues hores i ha escoltat cinc hores.

Se l'estimi o no, no se li pot retreure de no haver deixat que els elegits s'expressin. Eren de tots els partits o tendències i li va tocar sentir batlles que, d'una manera pausada però ferma, li van dir les quatre veritats i van fer propostes. Era un bany dins la realitat quotidiana de la gent i dels territoris. Ell ho va assumir, va intentar explicar-se sobre certs punts i va notar els altres. Observi que tot el que reclamen les armilles grogues va sàller. Va afirmar que s'estava a l'inici d'una segona part del quinquenni, que seria diferent però que guardaria el seu cap, la seua línia reformista, però amb més atenció a les conseqüències de les adaptacions. Ja és hora. En el primer debat la seua entrada se va fer al mig d'un silenci fred, però va ser aplaudit al final. En sap de

gestionar aquestes situacions. També ha quedat clar que posa els batlles al davant, com a interlocutors i representants del poble.

... i parla als patrons d'arreu del món

22/01/2019. *Després d'un any de no fer-ne cas, sol davant de les armilles grogues, el president Macron reuneix els batlles i s'hi recolza pel Gran debat. A Versalles, reuneix els grans patrons de tot el món per promouvoir l'economia francesa.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/231/la-cronica-de-joan-becat-dimarts-22-de-gener-del-2019>

Va ser ahir mateix al Palau de Versalles, “*excusez-moi du peu*”, per unencontre i un sopar. En diuen “*les fastes de la République*”. Cal dir gràcies a Lluís XIV, car Versalles estava previst per *les fastes* del rei. Eren cent cinquanta grans patrons convidats, molt majoritàriament estrangers, per incitar-los a fer inversions a França i per pal·liar la mala imatge que han donat les violències de les manifestacions de les armilles grogues.

Finalment, si mala imatge hi ha sembla que no afecti greument les inversions car, com diu el proverbi, “*En terra de cecs el borni és rei*”, que és l'equivalent del proverbi francès “*Au royaume des aveugles, les borgnes sont rois*”.

En efecte, ara per ara pels grans amos, on fer inversions a Europa, que és el primer mercat del món? A Gran Bretanya hi ha el brèxit que el tallarà de la Unió Europea. A Itàlia preocupa el govern d'aliança entre populistes i extrema dreta, que presenta un pressupost estrafolari i que no se sap a on va. Espanya no és el millor lloc on fer inversions – llevat de Catalunya, com se veu – i fins i tot Alemanya té problemes de governança amb les dificultats polítiques internes de la senyora Merkel. Això fa que, a França, tot i les armilles grogues – que tothom sap que s'acabarà un dia o l'altre – no és un mal lloc per fer inversions i negocis. Qui ho havia de dir?

Gran debat i manifestacions diverses

29/01/2019. *El Gran debat d'Emmanuel Macron té èxit i participació, mentre continuen les manifestacions de les armilles grogues.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/237/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-29-de-gener-de-2019>

Sembla que el gran debat agradi. N'hi ha a tot arreu, hi participen una part de les armilles grogues. Arreu els batlles són els protagonistes com a facilitadors, fins i tot els mitjans de comunicació s'hi posen organitzant debats pluralistes i fent audiència.

També s'ha anunciat la creació d'una llista armilles grogues a les eleccions europees, el RIC, *Ralliement d'initiative citoyenne*, amb gent moderada, que ha rebut amenaces dels més excitats del moviment. Si s'acaba fent, o si se'n presenten dues o tres, els sondejos diuen que traurien vots al *Rassemblement National* de Marine Le Pen i als Insubmisos de Jean-Luc Mélançon, com

també traurien vots a Dupont-Aignan, el polític que més s'ha mullat amb les armilles grogues, per interès polític evidentment.

Tot això fracciona i desestabilitza el moviment de protestació, sense que això vulgui dir que el final és per demà. Com que el president Macron ha donat dos mesos pel gran debat, se pot suposar que el moviment durarà com a mínim fins aquest termini. Ara apareixen més clarament les diverses tendències polítiques o estratègiques dins les armilles grogues. Algunes volen clarament utilitzar la violència o no volen que se constitueixi en moviment organitzat, doncs en un possible partit amb llistes electorals, sigui perquè prefereixen una situació anàrquica – aleshores tothom té el mateix pes, car si s'organitza un moviment, passa per majories – o sigui perquè volen que tal o tal partit tingui més possibilitats de recuperar el vot dels manifestants i de llurs suports dins l'opinió pública.

A París van ser quatre manifestacions declarades i distintes, amb quatre recorreguts diferents, cada una convidada per un líder o promotor diferent. La unitat del moviment de les armilles grogues no hi és més, en tot cas pel que van a París. Durant el dia, tot i les desfilades tranquil·les, han tornat afrontaments i violències entre manifestants i policia, que no se poden només posar a l'esquen dels “casseurs” sinó també a armilles grogues exaltats que volen brega o a militants d'extrema esquerra que acompanyen el moviment des dels seus inicis.

També hem tingut dret a París a la manifestació dels “*foulards rouges*” que no volen més manifestacions de les armilles grogues. Eren deu mil fulards per quatre mil armilles. Doncs ara els anti-armilles grogues van amb una bufanda vermella. D'ara endavant els amics Jaume Roure i Nicolas Garcia tindran un problema vestimentari, ells que se passegen sempre amb una bufanda vermella. S'hi jugaran que se'ls prengui per contraris a les armilles grogues?

On van les armilles grogues ?

05/02/2019. *Les armilles grogues són dins un carrer sense sortida.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/244/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-05-de-febrer-de-2019>

Les armilles grogues són dins un carrer sense sortida. Les manifestacions segueixen setmana rere setmana, amb les violències corresponents, segons un guió ben rodat i sempre igual. No tenen realment més gent. Sempre ocupen uns giratoris, però aquesta forma de manifestació no se desenvolupa, ans el contrari. Per tant el moviment no va enlloc. La pregunta és: aquest moviment té realment una estratègia? Pensen realment que faran dimitir el president Macron? No crec que passi. Pensen realment que les seues múltiples i variades reclamacions seran satisfetes, tot i l'interès de moltes d'elles? Tampoc m'ho crec. Per tant quins objectius concrets i assolibles tenen? Ara per ara, no els he vist. Suposi que no n'hi ha.

Tampoc, d'una manera general, les armilles grogues no volen participar al gran debat inicial pel president Macron, llevat d'alguns d'ells, que reben

immediatament les crítiques i fins i tot les amenaces dels altres. Es veu que si hi ha llibertat de propostes i llibertat de manifestar dins aquest moviment, no hi ha gaire llibertat de paraula i d'opinió, quan aquestes són una mica divergents. El fet de no participar al gran debat, que funciona bastant bé i cobreix tot el territori, també els margina. No hi participen, evidentment, per no ser recuperats pel sistema polític i mediàtic que combaten, però fent això s'automarginen, llevat que tinguin una alternativa creïble.

Alguns ho han entès i inicien per internat el "*Vrai débat*", amb participacions obertes. Per tant ara podem triar entre al *Grand débat* i el *Vrai débat*, doncs qui no participa a l'un o a l'altre és que no vol. Ara bé, les persones mal intencionades diran que els hi fa pensar a la publicitat de marques concurrents de sabó de rentar, a veure qui renta més blanc. També uns quants participants a les armilles grogues han celebrat dins l'est de França una "Assemblea de les assemblees" per definir una línia comuna. Aquestes dues iniciatives van pel camí d'una forma d'organització i d'un quadern de reivindicacions organitzades al voltant de nou temes. Tinc la impressió de veure els inicis d'una campanya per les eleccions europees i d'un esbós de programa. Suposi que aquestes iniciatives tindran els seus opositors dins el moviment mateix. Però marquen un canvi d'estil.

Mentrestant el president Emmanuel Macron tira una altra pedra dins l'aigua, a veure què passa? Deixa entendre que organitzarà un referèndum després del gran debat, probablement al maig, quan hi hagi el vot per les eleccions europees. És com pixar dins un formiguer. Tothom reacciona. Les armilles grogues el volien, doncs el tenen i ja diuen que és manipulació. Els partits d'oposició el reclamaven, sobretot Marine Le Pen, Jean-Luc Mélançon i Laurent Wauquier, i ara diuen que no el volen, car és una maniobra. Doncs, el volen o no el volen? Si no el volen perquè el reclamaven? Si se fa serà molt divertit. En efecte, se sap que a un referèndum molta gent no vota sobre la pregunta sinó contra qui la fa. És el que volien fer els oposants al president Macron. En efecte, en un referèndum a la moda francesa, se demana al president que el convoqui i les armilles grogues, els Le Penistes, els Insubmisos i els Republicans del bàndol del Wauquier voten tots contra ell, doncs contra la pregunta. Però si la pregunta del president Macron és una o diverses propostes del gran debat i de les armilles grogues? Votaran sí a les preguntes, doncs votaran sí a Macron? Com us deia fa un moment, ens ho podem passar bé.

François Fillon al tribunal

05/02/2019. *François Fillon passarà al tribunal penal.*

<https://www.radioarrels.cat/podcast/244/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-05-de-febrer-de-2019>

François Fillon és enviat per un jutge d'instrucció al tribunal correccional, és a dir al tribunal que jutja els delinqüents. Recordeu l'escàndol de la primavera 2017, on se va dir que era una maniobra política. Doncs ara el jutge d'instrucció creu que hi ha proves que s'ha donat a la seua dona un sou sense que faci cap

feina. El tribunal dirà si condemna o no per aquest fet. Però imaginem si François Fillon havia estat elegit president? Un possible lladre president?

Le Monde parla del procés dels independentistes catalans

12/03/2019. *El diari Le Monde segueix el procés i constata progressivament la poca solvència de les acusacions i el caràcter polític del judici.*

A França, al febrer i març, el diari *Le Monde* parla del judici. Amb *Mediapart* són només dos. Doncs el diari parisenc de referència *Le Monde* segueix de prop el judici del procés. Les primeres setmanes són tres articles que van *creixendo*. El primer només relatava l'obertura: *“En Espagne, le procès des indépendantistes catalans s'ouvre dans un climat de crispation”*. El segon relatava la manifestació del dissabte 16 de febrer, que hem comentat en la crònica de la setmana passada: *“À Barcelone, manifestation monstre contre le procès des indépendantistes”*.

Segueix dimarts, quan s'acaba la compareixença dels acusats, amb un article de Sandrine Morell que diu: *“Le parquet a du mal à démontrer le délit de rébellion qui était la principale accusation”*, dins un article amb títol: *“Le procès des indépendantistes catalans se dégonfle”*. Comenta que l'acusació de rebel·lió fa polèmica car Jordi Cuixart i Jordi Sánchez reivindiquen la *“désobéissance civile pacifique”*. Observa també: *“Le procès se déroule au pas de course”*, per raons de calendari electoral. És adir que la periodista mostra clarament el lligam entre el judici i la política.

En altres articles el diari diu: *“En Espagne Vox profite du procès des indépendantistes catalans”*, i afegeix: *“Le parti d'extrême droite s'est joint à l'accusation”*, i *“malaise au sein du gouvernement socialiste de Pedro Sánchez”*.

També el diari *Le Monde* ha ofert una tribuna a Oriol Junqueras i a Alfred Bosch, conseller d'affers exteriors, intitolada: *“Le procès contre les dirigeants catalans est une énorme erreur historique”*. Hi mostren que en ple segle XXI hi ha presos polítics a Europa. Expliquen la legitimitat de l'autodeterminació, que no hi va haver cap rebel·lió i que només han permès a la gent de votar. Fan una crida a la comunitat internacional i als mitjans de comunicació per què salvaguardin els valors democràtics i els ideals de pau, de diàleg i d'humanisme.

Manifestacions pel clima i clima de violència per les armilles grogues

19/03/2019. *Moltes manifestacions diverses, pel clima a Perpinyà, París o Barcelona, i manifestació d'extrema violència de les armilles grogues a París.*
<https://www.radioarrels.cat/podcast/276/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-19-de-marc-de-2019>

Moltes manifestacions diverses a Perpinyà, a París, a Barcelona i a Madrid, amb objectius i comportaments molt diferents, majoritàriament exemplars i d'altres violents i gairebé insurreccionals.

Les manifestacions que més m'han satisfet i que vull destacar en primer són “*Les marches des Jeunes*” pel planeta i pel clima que s'han fet divendres a tot arreu, a Perpinyà, a Barcelona, a tot França i altres països d'Europa. Eren sobretot joves dels col·legis i dels liceus, estudiants que volen que canviem de comportament i de política per salvaguardar la terra i limitar – ja no se parla de parar – el canvi climàtic. Són ells qui patiran les nostres conseqüències. A un interview una jova ha dit una veritat com un temple: en tenim una fart de la gent gran (a quina edat devia començar per ella?) que moriran aviat i no s'interessen al nostre futur i com tindrem la nostra vida dins aquest planeta. Tenia tota la raó. És veritat que per la majoria d'entre nosaltres, per egoisme o per “*jemenfoutisme*”, tant els hi fa el que passarà pels fills i pels nets mentre tinguin la votureta, el seu benestar i la retreta. Aquest moviment de joves és reconfortant. Els hem d'ajudar en el seu combat, fent-nos més responsables o coherents.

Els joves a la Plaça de Catalunya de Perpinyà, manifestant pel clima, per la lluita contra el rescalfament climàtic, amb eslògans com “*Ta planète, tu la préfères bleue ou bien cuite?*” (font: lindependant.fr, 15/03/2019).

Dissabte van ser les manifestacions de tots pel planeta, joves i més grans, especialment a París on 45.000 persones van desfilar amb calma i tranquil·litat, contrastant molt, al mateix dia, amb la ja tradicional manifestació amb violència de les armilles grogues. Us recordaré que al desembre se va posar a internet la firma de qui vulgui per “*l’Affaire du Siècle*” en suport a quatre entitats que volien atacar el govern en justícia per “inacció climàtica”. Han recollit més de dos

milions de firmes i, la setmana passada, han efectivament dipositat la queixa davant el tribunal. El govern i la presidència han reaccionat, prova que és un punt sensible abans de les eleccions europees, dient que no era la millor manera de fer avançar les coses. Doncs que ensenyin el que s'ha de fer, ells que diuen que en saben i que no han fet res fins ara.

Fa divuit dissabtes que les armilles grogues manifesten. Sempre hi ha hagut violències, però aquest dissabte a París han pres la forma d'una quasi revolució, amb moltes destrosses als magatzems, comerços, bancs, sistemàticament, metòdicament, i amb robatoris. Ja no té més sentit la distinció entre els “*casseurs*”, els black bloc que fan la guerrilla contra els símbols del sistema capitalista i de l'Estat, que serien els dolents, i les armilles grogues, pacífics, que serien els bons. Això podia ser fa dos mesos. Però les coses i els comportaments han canviat. Com us ho havia comentat, amb l'allargament d'un conflicte qualsevol, els més radicals l'emporten. És el que passa ara. La violència dels altres i d'una part dels manifestants és acceptada i fins i tot les armilles grogues arriben a dir que és justificada. Jo la condemni, aquí i a qualsevol lloc. Quan un moviment és fort amb un real i ampli suport popular, no necessita la violència, que és sempre un signe de feblesa i d'impotència per arribar al que se voldria aconseguir. Que se prengui exemple sobre Catalunya i la seua lluita política pacífica, que la fa forta, legítima i democràtica.

41 senadors salven la dignitat de França

02/04/2019. *Senadors francesos demanen el respecte de la llibertat i dels drets fonamentals de Catalunya.* <https://www.radioarrels.cat/podcast/291/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-02-dabril-de-2019>

Han redactat una carta dirigida al president Macron, al govern i a la Unió Europea. Va ser una autèntica bomba, que continua aixecant polseguera i reaccions. Ha mogut el govern espanyol, l'ambaixador d'Espanya a París, el govern francès, on fins i tot una ministra ha contestat amb un comunicat. La iniciativa és del nostre senador François Calvet i de cinc altres senadors que van demanar la firma dels seus col·legues. Els 41 firmants representen el 12% del Senat. No és negligible, com ho demostren les reaccions i les pressions perquè retirin les seues firmes.

És una carta demanant el respecte de la llibertat i dels drets fonamentals de Catalunya. Denuncien la repressió dels representants legítims del govern de Catalunya. Demanen que França i la Unió Europea intervinguin per establir un diàleg. Critiquen també que la situació no sigui presa en compte a França. Diuen: “*Com a europeus i francesos estem preocupats pels greus esdeveniments que s'han produït a Catalunya*”, que cal respectar drets i llibertats i trobar “*solucions polítiques a un problema polític*”. A cap moment hi ha una presa de posició o una al·lusió a la independència de Catalunya. És una crida pels drets democràtics, pel respecte als elegits i pel diàleg polític. Els firmants són de tot França : setze comunistes, tretze socialistes, 4 de LREM, el partit del president Macron, quatre dels Republicans, dos centristes i dos del

Reagrupament Democràtic, és a dir dels Radicals i dels no-inscrits. Doncs de tots els grups representats al Senat.

Vull subratllar el paper de François Calvet i el vull felicitar públicament. Ha jugat plenament el seu rol de senador, en representació del nostre departament i dels elegits, batlles i consellers municipals que l'han triat. Com sabeu, els senadors representen el territori i els diputats els ciutadans. A Catalunya Nord una majoria de batlles s'han manifestat a favor del respecte dels drets humans i per l'alliberament dels presos polítics a Espanya, sense que això sigui una presa de posició sobre la independència. Dins una carta firmada per més de cent d'entre ells, deien que el respecte de la llibertat d'opinió i del debat polític és a la base de qualsevol democràcia i que l'Estat espanyol actualment no els respecte. François Calvet, com a elegit d'aquests batlles i del territori, ha portat aquesta presa de posició a nivell de l'Estat, on ha trobat quaranta senadors més per defensar els valors democràtics. Salven la dignitat de França, quan les reaccions de la presidència i del govern francès són lamentables.

Observi. Observi que el nostre segon senador, Jean Sol, no ha firmat la carta. És el seu dret. Però consideri que representa la posició dels batlles que no han firmat la primera carta. Pensi que ha perdut una oportunitat.

La batalla de Perpinyà ha començat

09/04/2019. *Amb un sondeig publicat per la premsa ha començat la batalla de les eleccions municipals a Perpinyà.* <https://www.radioarrels.cat/podcast/297/la-cronica-dactualitat-de-joan-becat-dimarts-09-dabril-de-2019>

Tenim un any per parlar-ne, però ja comença. Ja l'any passat havíem notat algunes preses de posicions. Curiosament no són els polítics, sinó que són els diaris qui han donat el tret de sortida. S'han fet sondejos arreu de França a les ciutats mitjanes i grans per les futures eleccions municipals. El sondeig de Perpinyà l'ha publicat *L'Indépendant*.

Cap sorpresa. El *Rassemblement National* seria primer, amb una mica menys de percentatge que de costum. Ja l'allavontes *Front National* era primer la darrera vegada i també la d'abans, però mai fins ara ha guanyat. Les llistes Jean-Marc Pujol i Romain Grau són al frec a frec i perdrien totes dues, llevat que se posin juntes a la segona volta. Les llistes d'esquerres són nombroses. Totes volen la unió i ningú no té ganes de fer-la, llevat que sigui darrere seu. Per tant són totes condemnades si continuen com ara. Recordem que són les esquerres qui han facilitat l'elecció de Louis Aliot com a diputat. Res no priva que facin el mateix, com burros, a Perpinyà.

El sistema electoral és molt particular. Cal arribar a 10% per passar al segon torn i cal arribar a 5% per poder barrejar dues llistes que voldrien fusionar. Per sota de %, res, cap possibilitat: és el que pot passar per una, dues o totes les llistes d'esquerres. Tal com és ara és molt possible que cap no passi a la segona volta. Evidentment les llistes Jean-Marc Pujol i Romain Grau podran fusionar per la segona volta. Ara bé si hi ha una triangular a la segona volta, tot

és possible, fins i tot de tenir Louis Aliot com a pròxim batlle de Perpinyà. Ja veurem més endavant. En tot cas la batalla de Perpinyà ha començat. Fins ara pocs moviments i moltes trinxeres.

El gran debat del president Macron

16/04/2019. *S'ha acabat el gran debat volgut pel president Macron, on s'ha implicat, i s'ha fet públic el balanç de les crítiques i propostes.*

El gran debat s'ha desenvolupat a tot França amb bastanta participació. Entre presents als debats, participacions per internet i quaderns de queixes i propostes dels ajuntaments són prop d'un milió i mig de persones que hi van contribuir. Tot un èxit que contrasta amb els pocs milers d'armilles grogues que continuen manifestants, no sé si per convicció, per rutina o perquè no saben com arrestar-se.

Va ser tanta participació que no s'ha pogut veure concretament la totalitat de les pàgines escrites en tres setmanes de balanç. Se n'ha pres en compte més de la meitat i, evidentment, la totalitat d'internet i dels debats en presencial. Ens ha valgut una petita polèmica dels partits d'oposició, els governs dels quals no han fet mai consultes de la gent quan governaven.

En efecte mai ningú fins ara no havia fet consultes directes a gran escala sobre qüestions polítiques i socials, a França o a Europa. Van ser setze grans reunions en vuitanta dies. També és la primera vegada que un president s'exposa així durant hores a les crítiques dels elegits i hi contesta. És una gran presa de risc i haig de dir que eri molt escèptic i m'ha sorprès. Se podia pensar que diria "Sí, sí" a tothom, que faria promeses d'estudiar-ho tot i després, "*passez muscades*".

Doncs tot sovint va afirmar les seues posicions, agradin o no als que l'apretaven. Per exemple quan va dir "*Je ne sortirai pas mon carnet de chèques*", quan se li demanava més ajudes sense finançaments. O encara quan a Còrsega, on era boicotejat pels nacionalistes, va recordar els fets d'Alèria, on va començar l'acció reivindicativa corsa l'any 1975, s'havien tancat fa uns anys quan els protagonistes van reconèixer l'error de la violència, i va dir que faltava demanar perdó per l'assassinat del prefecte Erignac. No dic que això calmarà la gent, probablement serà el contrari, però és collonut.

Me triga saber quin pla i quines accions anunciarà. Si només són unes quantes decisions puntuals aquí o allà per satisfer la gent que, passi el que passi, no serà satisfeta, haurà perdut una ocasió de canviar les coses. Espero que hi haurà també mesures no immediates però més profundes com per exemple una altra política territorial o dels transports. Ho sabrem molt aviat.

